

پیام زن

نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان

شماره مسلسل ۴۰ سرطان ۱۳۷۴ـ جولای ۱۹۹۵

ظاهرشاه می آید، اخوان می لرزد

صفحه ۴

مسئله ملی
و بدمستی های شونیستی و قومپرستانه‌ی محلی

صفحه ۹

په پیښور کی د «راوا» لویی او بریالی مظاهری، دهیوادپلورونکو بنسټپالو انګولاوی آسمان ته پورته کړی

۳۸ ـ ۵۴ مخ

پدرم را در جنگ با برادران خاین قیادیت کشتی؛ بیماران جهادیت بر مادرم تجاوز کردند؛ و حال تو رهزن عصمت و هستی مردم، بر سرم حجاب می‌بندی که «اسلامیم» بسازی و با اکتی استفراغ آور در جشنت بر سر قبرستان کابل، مورد «تفقد امیرانه»ام قرار دهی؟

آخ، خوشا و زود آ آن لحظه که

خشمی از دوزخ خواهد گفت:

«آتش!»

پیام زن

نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان

شماره مسلسل ۴۰ سرطان ۱۳۷۴ـ جولای ۱۹۹۵

درین شماره:

آدرس مکاتباتی:

RAWA
P.O.BOX 374
QUETTA
PAKISTAN

حساب بانکی:

MS A ZAFAR
A/C No. 12416-12
HBL, JINNAH ROAD,
QUETTA, PAKISTAN

ظاهرشاه می آید، اخوان می لرزد

«اخوان از کی می‌ترسد؟
از ظاهرشاه، مثل ترس جن از بسم‌اله!»

این از آغاز جنگ ضد روسی و تاحال ورد کلام مردم ما بوده است و واقعیتی است که جز خود اخوان خاین، هیچکس آن را انکار نمی‌کند.

و اکنون با آمدن جنرال عبدالولی، بار دیگر کابوس ظاهرشاه، اخوان را به تب لرزه‌ای مرگبار دچار ساخته است. منتها اوضاع امروز با دیروز فرق دارد. اگر تا دیروز تنها از دستهای بنیادگرایان خون مردم می‌چکید، امروز از فرق سر تا پای آنان در خون و خیانت و رذالت آغشته است. بنابر این روسیاهی عظیم، در لحن اکثر این ریاکاران نسبت به ظاهرشاه، تفاوت دیده می‌شود. گلبدین که همانند رسول سیاف، ظاهرشاه را تهدید به مرگ می‌کرد، به اصطلاح رئیس «شورای هماهنگی» صبغت‌اله مجددی و تروریست معروف حسین منگل را به دیدارش می‌فرستد. ربانی هم تا هنوز خجالت کشیده -هرچند او و دیگر برادران «قیادیش» در بیشرمی مانند ندارند- که شخصاً علیه او با زبان یک آدمکش سخن گوید. و فقط سیاف چون حیات و مماتش به آویزان بودن در پای جمعیت ربانی بسته است، گویی بمثابه دستپاک ربانی و گلبدین و امثالهم و کاملاً بی‌اعتنا به شاخهای خیانت و جنایت بر کله‌اش، وظیفه گرفته تا تقریباً با همان لحن لچکانه‌ی گذشته، برضد وی بتازد.

ظاهرشاه معجزه نمی‌تواند، ولی در شرایط حاضر چه کاری از او ساخته است؟

ما مدتها پیش گفته بودیم که از نظر مردم حتی پاپی‌گک او هم بر جلادان بنیادگرا شرف دارد. ولی او تنهاست و عده‌ای بوروکراتهای ملکی و نظامی بدنام، فرتوت و فرصت‌طلب خود را به او چسبانیده اند؛ تشکیلات ندارد؛ در برابر دشمنان مسلح، فاقد نیروی نظامی است؛ و در برخورد به بنیادگرایان قاطع نیست.

اما از جانب دیگر او از حمایت اکثریت قریب به اتفاق مردم برخوردار می‌باشد که غیر از داشتن وجهه برای کسب پشتیبانی بین‌المللی، همین باید متکای اصلیش را در ورود فعال به صحنه سیاسی کشور اخوان‌گزیده‌ی ما تشکیل دهد. ولی آیا او کسی است که برضد جنگ سالاران خاین اخوانی، مردم را جهت برپایی قیامی عمومی فرا بخواند؟

بهیچوجه. از طریق جنرال عبدالولی دریافتیم که او خواستار انعقاد لویه جرگه می‌باشد. صرفنظر از مسایل متعدد که در ترکیب و انتخاب اعضاء و چگونگی اجلاس آن وجود دارد، آیا بنیادگرایانی که در شهوت قدرت می‌سوزند و مزه‌ی آنرا هم تا حدودی چشیده اند، به تصامیم این لویه جرگه بهایی قایل خواهند شد؟ اگر نه، با در نظرداشت اینکه بنیادگرایی بین‌المللی هم سخت در تلاش است تا عوامل کثیف افغانیش را آشتی داده و آنان را مقابل ظاهرشاه، ولو هم موقتاً در یک صف نگهدارد، اقدام مؤثر بعدی وی چه خواهد بود؟

البته او می‌تواند بر عوامل مساعد ذیل توجه کند:

- احتمال ایجاد دودستگی علنی بین جمعیت اسلامی.
- اگرچه بریدن مجددی منحیث زایده گلبدین از «شورای هماهنگی» بی‌اهمیت است اما ماه عسل دوستم، گلبدین و کریم‌خلیلی نیز مدت زیادی نه‌پاییده و وحدت آنان دستخوش ازهمپاشیدگی و شکافهای جدی‌تری خواهد شد.

ظاهرشاه باید بداند که افغانستان بعلت سرایت مکروب مهلک بنیادگرایی، اینچنین در حال نزع افتاده و نجاتش فقط وفقط با دورکردن این مکروب ازتن پر درد و پاره پاره‌اش میسر است و بس.

- تمرد قوماندانهای متعددی از رهبران خاین و اعلام پیوستن شان به جریان ظاهرشاه.

ولی اگر شاه سابق، به نیرویی مثل طالبان تکیه کند که از لحاظ ضدیت با دموکراسی، زن و علم و فرهنگ، برادران سکه‌ی بنیادگرایان جانورخو بشمار می‌روند، یا بدون هیچ قید و شرطی دستهای خون‌آلود خاینان بنیادگرا و میهنفروشان پرچمی و خلقی را بفشارد، درآنصورت بر اعتبار، موقعیت و امکان توفیقش لطمه‌ای جدی وارد خواهد آمد.

ظاهرشاه باید بداند که افغانستان بعلت سرایت مکروب مهلک بنیادگرایی، اینچنین در حال نزع افتاده و نجاتش فقط و فقط با دور کردن این مکروب از تن پر درد و پاره پاره‌اش میسر است و بس. □

په پیښور کې د «راوا» مظاهره

د «افغانستان د ښځو انقلابي جمعیت» سږکال هم د تیرو دریو کلونو په شان د غوایي د اتمې غندلو په خاطر یې د لومړي ځل لپاره د پیښور په ښار کې یوه پرتمینه مظاهره وکړه.

د مظاهرې اصلي هدف د بنسټپالو او په تیره بیا د گلبدین، رباني، سیاف، دوستم او طالبانو د جنایتونو او خیانتونو په کلکه غندل، د افغانستان د ټول ولس او په خاصه توگه د کابل رنځیدلو ښاریانو سره یووالی ښودل، په نړۍ او پیښور کې میشته افغانانو او مخصوصاً ملي او دموکراتیکو ځواکونو ته دا ښودل چې د بنسټپالي ضد آوازونو اوچتولو عملي ضرورت دی او هم د دموکراسي، آزادي، ټولنیز عدالت او د ښځو د حقوقو لاس ته راوړلو پلوي کول وو.

دا لاریون د غوایي په اتمې چې د اپریل له ۲۸ سره سمون خوري د جمعې په ورځ د سهار په ۹ بجو د یونیورسټي ټاون څخه پیل شو او ۱۱:۳۰ بجې په ټاکال کې پای ته ورسید. په دې لاریون کې د ۲۰۰۰ په شاوخوا کسانو گډون کړی وو.

د مظاهرې د پیل څخه نږدې یو نیم ساعت مخکې د «راوا» له خوا تبلیغاتي موټر چې په کې د «راوا» د غړو له خوا د خلکو څخه بلنه کیده چې د بنسټپالي ضد مظاهرې کې گډون وکړي، د پیښور په کوڅو کې وگرځید. له دې کبله گڼ شمیر هیوادوال مونږ سره یو ځای شول.

د مظاهرې په لومړي لیکه کې د «راوا» آرم او ورپسې د شهیدې مینا او نورو شهیدانو او د کابل د ویجاړیو عکسونه، د بنسټپالو ضد او د آزادۍ او دموکراسي په پلوي لیکل شوي شعارونه لیکه په لیکه کې د مظاهره کوونکو په لاسونو کې لیدل کیدل. ددې لیکو په منځ کې د شهیدانو په عکسونو او بنسټپالي ضد شعارونو پوښ شوي موټر روان وو. مظاهره چې د «راوا» د یوې غړې له خوا د پرانیزې په ویلو سره پیل شوه، په ډیرو احساساتو د بنسټپالي ضد شعارونو په ورکولو سره‌یې دوام درلود چې په ځای په ځای کې انقلابي او ملي سرودونه، شعرونه او ویناوې ویل کیدې.

د مظاهرې په ترڅ کې د «راوا» گڼ شمیر خپرونې خرڅې او خپرې شوې او په پای کې د افغانانو او پاکستانیو په منځ کې په فارسي، پښتو، اردو او انگریزي ژبې اعلامیې په پراخه پیمانه خپرې شوې.

دې لاریون چې په تیرو ۱۶ کالو کې د لومړي ځل لپاره او هغه هم د ښځو لخوا په پیښور ښار کې چې د بنسټپالو او مخصوصاً د گلبدین د تروریستي فعالیتونو مرکز دی، د خلکو د احساساتو په پارولو کې ډیره اغیزه وکړه. که څه هم د پولیسو د خندونو سره مخ شو خو بیایي هم وکولای شو په پام کې نیول شوو سرکونو کې لارویون وکړي.

دې مظاهرې د پاکستان او په ځانگړي توگه د پیښور په ورځپاڼو او نورو خپرونو کې خورا انعکاس وموند او د بي.بي.سي او امریکا غږ راډیوگانو د مظاهرې گزارش او هم د «راوا» غړو سره مرکې خپرې کړې.

دې لاریون که له یوې خوا په افغانانو ډیر ښه تاثیر وکړ له بلې خوا یې د دموکراسي، ښځو او علم ضد دښمنانو زړونه پدې وچول چې ښځې څنگه کولای شي د اخوانیانو په زړه کې د هغوی ضد مظاهره په لاره واچوي. نو څکه د مظاهرې په سبا د سهار په ورځپاڼو کې د «راوا» ضد بې‌ځایه خبرونه خپاره کړل او ټول د «راوا» په ضد دیووالي غوښتونکي شول چې په دې سره‌یې خپله خیره کرغیړنه لاپسې ښکاره کړله. مونږ پوره باور لرو چې هیڅ بنسټپال نشي کولای زمونږ د مبارزې مخه ونیسي. مونږ به خپلو پاکو هدفونو ته ضرور رسیږو او ددې مظاهرې نه به لاپسې غټې او کلکې مظاهرې په پیښور، کابل او نورو ځایونو کې د بنسټپالو په ضد هرومرو په لاره اچوو. څکه چې زمونږ د مظاهرو هرڅومره پراخیدل او ټینگیدل، د وطن خرڅوونکو بنسټپالو له جنگونو او واکمنۍ څنې د بې‌پایه توري تینښتي او کرکې د ښپاندیدو انعکاس دی.□

پیښور ښار کې د «راوا» په مظاهره کې د گڼ شمیر ښځو گډون د بنسټپالو پر خولې باندې یوه کلکه لغته وه

گلبدین، ربانی او شریکان باید د جگړه ایزو جنایتکارانو او هیواد پلورونکو په نامه محاکمه شی!

گزارشها از سرزمین فاجعه‌ها

عید خون کابل

به اداره محترم مجله جمعیت انقلابی زنان افغانستان «راوا»،

آرزومندیم سلامها و تمنیات نیک ما را از شهر ویران شده کابل بپذیرید. ما هر روز و هر ساعت آن شاهد انواع رذالت، وحشت، آدمکشی، آدم ربایی، غارت و تعرض به مال و ناموس مردم، ویرانی بیشتر پایتخت، چور و چپاول دارایی های عامه و شخصی و صدها و هزاران عمل ناجایز غیرانسانی و غیراسلامی «مجاهدین» و بنیادگرایان خاین بیگانه پرست هستیم.

ما عدهٔ زیاد جوانان که از اعمال پلید این دزدان و خونخواران به ستوه آمده ایم، مجله شما را به بسیار زحمت بدست می‌آوریم دست بدست می‌گردانیم. این بخاطریکه شما با وجود آنکه زنان هستید، بنیادگرایان وطنفروش را خوب شناخته اید، و با صراحت لازم و بدون ملحوظات و هراس به افشای چهره های کثیف ایشان می پردازید. اگر راست بگوییم در اوایل که یکی دو شماره مجله شما را بدست آوردیم، از بنیادگرایان بی‌مایه و ماهیت و عملکرد آنها اطلاع نداشتیم و به حرفها و ادعاهای دروغین این بی‌وطنان فرومایه و نامسلمان معتقد بودیم، از نشرات شما علیه بنیادگرایان خوش ما نمی‌آمد و بر آن انتقاد داشتیم که مجله و گردانندگان آن در مورد مجاهدین گزافه می‌گویند و می‌خواهند مجاهدین را بدنام سازند. مگر امروز که بیشتر از شما آنها را در عمل شناخته ایم از قضاوت دیروزه مان پشیمان و حتی نزد وجدان خویش خجالتیم و فکر می‌کنیم که شما هم تاکنون در مورد آنها کم اطلاع دارید و کم می‌نویسید و کمتر افشأ می‌سازید. آنچه که از طرف بنیادگرایان اعم از گلبدین خیل، ربانی خیل، مسعود خیل و سیاف خیل و غیره در ساحات مسکونی ما پیش چشمان ما بر مردم مسلمان و بیچاره ما طی سه سال گذشته بخصوص طی دوران جنگهای اخیر گذشته است، اگر به تفصیل بیان گردد، به یقین که صدها کتاب ضخیم از آن درست خواهد شد. اما طور اختصار به دو واقعه که در عید سعید فطر در ساحه کارته نو در محله ما به وقوع پیوست، توجه تانرا جلب نموده آرزومندیم تا غرض آگاهی هموطنان مظلوم آنرا به نشر بسپارید:

۱- چند روز قبل از عید تفنگداران شورای نظار حاکم بر ساحه ما، نوجوان ۱۹ ساله بنام محمد کریم وردک راگروگان گرفتند و از خانواده آن خواستند، تا مبلغ پنج ملیون افغانی را در بدل رهایی او بیاورند. آنها پنج روز ضرب‌الاجل تعیین کرده بودند. خانواده درمانده هر چند تلاش کرد تا پول مذکور راکه در کابل رقم درشتی است، به وقت معینه تهیه نمایند قادر نشده و تنها سه روز بعد از موعد مقرر مبلغ متذکره را آماده و محمد نعیم وردک برادر کلان اسیر پول را به قومندان منطقه سپرد. قومندان پول را از نزد محمد نعیم تسلیم می‌شود ولی ازینکه برادر وی را سه روز قبل کشته بود خودش را نیز به خاطر اینکه جنایت شان افشأ نشود به قتل می‌رساند و جسدش را در همان حویلی مخروبه که جسد برادر کوچکش را انداخته بود، می‌اندازد.

۲- شب سوم عید که مصادف به تاریخ چهارم مارچ ۱۹۹۵ بود از طرف همین قومندان شورای نظار نیمه شب بالای خانه رحیم اله نام در کارته نو حمله می‌شود. رحیم اله با دو پسرش شریف اله و نقیب اله و نواسه ۱۳ ساله اش (دختر محمداله) در خانه بودند. قصابان خونخوار با بی رحمی تمام شریف اله و نقیب اله را با کارد حلال می‌کنند و رحیم اله را با لیمه به رگبار گلوله می بندند. باقی اعضای خانواده برای عیدی در خانه های اقارب شان رفته بودند. مال موجود خانه را غارت نموده و هم اخطاریه‌ای را عنوانی محمداله در صحن حویلی بجا می‌گذارند. قابل یاد آوریست که دو سال قبل یکی از پسران رحیم اله که عزت اله نام داشت از طرف افراد گلبدین در سمنگان از موتر پایین و بقتل رسانیده شد. قتل وحشیانه و مراسم تدفین بی سرو صدای این شهدا که ما هم در آن حضور داشتیم نه تنها اندوه طاقت فرسا برای اقارب شان بود، بلکه بر هر یک ما هم چنان سنگینی می‌کرد که اگر توان می‌داشتیم، فوراً از قاتلین خاین و پست فطرت انتقام می‌گرفتیم و اکنون که توان دیگری نداریم، خواستیم جریان را برای «پیام زن» تحریر داریم تا حداقل دین خویش را در برابر قربانیان بیداد بنیادگرایان ادا سازیم.

دو کودک نان فروش افغان بر سر خرابه های یکی از مناطق کابل.

دو آتش در سینه این کودکان ما شعله می‌کشد: آتش انتقام خون پدران فقیر شان و آتش محرومیت از مکتب و تحصیل به علت ایلغار بنیادگرایان وحشی در کشور.

محمد کریم، نقیب اله و شریف اله همسالان ما و دوستان ما بودند. همیشه با هم یکجا بودیم، صحبت می‌کردیم و از نداشتن مکتب و درس و تعلیم رنج می‌بردیم. اکنون که دوستان جوان خود را از دست داده ایم کجا معلوم که سرنوشت ما چه خواهد شد. یک ماه قبل هرگز تصور چنین فاجعه‌ای را نداشتیم. اینگونه حوادث تنها در کارته نو نه بلکه در هر کارته و ساحه و کوچه شهر کابل بلاانقطاع در جریان می‌باشد. امید نامها را در مجله نشر نساخته تا باعث قتل ما نشوند. زیرا جهادیهای پول و دالر تحمل کوچکترین انتقاد را ندارند.

ارسالی حبیبه قادری - راولپندی

عکس از «پیام زن»

کاش این خرابه ها مدفن لاشه‌های کثیف بنیادگرایان نیز می‌بود

جلال آباد ـ کابل، سفری جهنمی

در اواخر جدی ۱۳۷۳ به نسبت راکت باران شدید خیرخانه، وطن عزیزم را با گریه و زاری ترک و راهی دیار غربت شدم. موتر ما راه دور و دراز کابل ـ تورخم را طی نموده به نزدیکی های مرز تورخم رسید. متأسفانه در همان روز حکومت پاکستان آمدن مهاجرین کابل بخصوص زنان را منع نموده بود. در موتر ما یکی از معلمان مکتب کارگری سیلو مربوط اداره امور سواد آموزی که با ایشان معرفت داشتم با دو پسر زخمی‌اش حضور داشت. معلمه مذکور را دریور ما از پروژه جدید خیرخانه از خانه خواهر شوهرش سوار بر موتر نمود. وی دارای چهار پسر بود. وقتی دو پسر زخمی خود را در موتر جابجا نمود، پدر بیچاره و رنجورش به نسبت اقتصاد چور شده نتوانست ایشان را همراهی کند. و از همین سبب با گریه و فغان بلند آنها را وداع گفت. دیدن پسران ۱۴ ساله و ۱۰ ساله که بدون هیچ گناهی زخمی شده بودند، تمام زنان سوار بر موتر را به گریه واداشت و همه با یک صدا به مسببین بین‌المللی و داخلی این جنگ تباهکن نفرین می‌فرستادند. اما چون زیادتر دریوران این لین عضو حزب گلبدین هستند، مردم بیچاره بیشتر حرف نزدند. با خانم مذکور پسر ۱۷ ساله و ۹ ساله اش نیز همراه بود. زیرا پسر کلان در پایین و بالا نمودن برادران زخمی کمک می‌کرد و پسر کوچک به نسبت سرمای شدید نتوانسته بود که بدون مادر در کابل بماند. هر دو پسرش که از ناحیه پا و سرین زخمی بودند نشسته نمی‌توانستند. از همین سبب دو سیت چوکی را گرفته بودند، در سیت اولی پسر ۱۰ ساله که زخمش شدیدتر بود با رنگ زرد و زار افتاده بود و برادر بزرگش در راهرو موتر پاهایش را در کمپل پیچانیده و در همانجا با مشکلات زیاد سر دوپا نشسته بود. مادر با گریه و ناله بر بستره یکی از مهاجران نشست و پاهای پسر ۱۴ ساله زخمی‌اش را بالای زانوهای خود گرفت. پسر کوچکش در راهرو موتر ایستاده بود گاهگاهی پهلوی ما و سایر راکبین موتر می‌نشست و بعداً زود برمی‌خاست تا باعث تکلیف نشود.

دیدن این منظره آنقدر برایم دردناک و غم‌انگیز بود که تا به حال از ذهنم خارج نشده است. من که با معلمه مذکور آشنا بودم ولی اسم او فراموشم شده بود، خود را برایش معرفی نمودم و خواستم تا سر گذشتش را برایم قصه کند. وی گفت: «خانه ما در منطقه نزدیک مکروریانها بود. من و شوهرم در روز آغاز جنگ در خانه نبودیم و جهت احوالپرسی دوستان رفته بودیم. به تاریخ ۱۱ جدی وقتی ساعت ۴ صبح راکت باران شدید بر کابل آغاز گردید یکی از راکتها به خانه ما اصابت نمود که در اثر آن دو پسرم شدیداً زخمی شدند. پسر بزرگم برادر کوچک خود را که شدیدتر زخمی شده بود به کراچی دستی انداخته و با وجود راکت باران شدید فداکارانه او را به طرف شفاخانه چهارصد بستر می‌برد. در راه با جیپ حامل شورای نظار مواجه می‌شود. آنها او را برداشته و به شفاخانه جمهوریت می‌برند. پسرم به عجله عقب برادر دومی می‌آید و وی را هم با مشکلات فراوان به شفاخانه جمهوریت می‌رساند. بعداً ما از حادثه آگاه شده خود را به شفاخانه می‌رسانیم و هر دو پسر زخمی‌ام را می‌بینیم، هنوز بچه هایم در شفاخانه بودند که راکت های کور به چارراهی صدارت و خود شفاخانه اصابت نمود و یک تعداد زیاد مریضان زخمی را زخمی‌تر نمود. پسر کوچکم با دیدن این حادثه دومی با گریه و زاری از من خواست که حیاتش را بخرم و او را به پاکستان ببرم. و حالا با وجود تنگدستی شدید می‌خواهم او را بخاطر تداوی به پاکستان ببرم.»

گفتم از خویشاوندان و دوستان کسی در پاکستان است یا نه؟ گفت بلی ولی نمی‌خواهم مزاحم شویم بناءً مستقیماً شفاخانه می‌روم و شاید خود نیز در همان جا بگذرانم. راننده موتر حامل ما که پول‌پرست بود از وی مبلغ یک لک افغانی کرایه اخذ نمود در حالیکه از تمام تلاشی ها به بهانه همین زخمی‌ها تیر شد و باج نپرداخت. وقتی آن مادر و راکبین دیگر اعتراض کردند، گفت که موتر را متوقف می‌سازم و هیچ حرکت نمی‌کنم. خانم مذکور گفت که در اولین تلاشی بعدی من این موضوع را برای آنها خواهم گفت که تو به جای اینکه مبلغ ۷۰۰۰ افغانی فی نفر اخذ کنی مبلغ ۲۵۰۰۰ افغانی از هر یک ماگرفتی. موتروان مذکور به لهجه زشت خاصی گفت که اگر بگویی

ترا در ماهیپر می‌اندازم می‌فهمی یا نه! ما همه علیه او مشاجره نمودیم ولی هیچ فایده نداشت.

وقتی ما به سرحد تورخم رسیدیم از جمله مسافرین تنها به آن خانم بخاطر پسران زخمی‌اش اجازه عبور از دروازه را دادند و بقیه مسافرین شب را در یکی از رستوران های نزدیک بندر سپری نمودیم. در سرحد پلیس های سرحدی بیشرمانه به زنان افغان یورش برده آنان را با دنده های چوبی و غیره وسایل مورد لت و کوب قرار می‌دادند. با اینهم مردم بی‌پناه بارها به دروازه هجوم می‌آوردند تا مگر از دروازه عبور کنند.

در اخیر می خواهم بگویم که کبوتران صلح بر فضای کشور سر بلند و آزاده ما به پرواز در خواهند آمد. و همه مهاجران به وطن خویش برخواهند گشت ولی اخوان پروری و این برخورد های وحشیانه کشور های همسایه اسلامی ما ایران و پاکستان برای همیش ثبت تاریخ و اذهان مردم ما می‌شود.

پاکستان و ایران از مداخلات علنی و غیر علنی و حمایت از گروههای مزدور خویش باید دست بردارند.

ارسالی فوزیه - کابل

جهادیها و پوهنتون

به تاریخ ۲۰ جدی ۱۳۷۳ با استادان و مأمورین پوهنتون کابل برای انتقال اسناد مربوط، به پوهنتون رفته بودم. یکی از استادان چنین گفت: «صحنه‌ها بسیار وحشت‌آور و ترسناک بود، همه چیز در پوهنحّی ادبیات درهم و برهم بود. کوچکترین اثری از لین های برق و آهن باب دیده نمی‌شد. راکت‌ها و دیگر سلاحهای ثقیل تعمیر پوهنځی را غار غار نموده بودند. دل «جهادیها» به چور و چپاول یخ نکرده و حتی خشت‌هایش را نیز برده اند.»

مین های جهادی ها قربانی می‌گیرند

به تاریخ ۱۶ حمل ۱۳۷۴ در ساحه پوهنتون کابل در جوار سرک عمومی (مقابل پوهنځی وترنری) به اثر انفجار مینی یک مرد از بین رفت و از ساعت ۸ الی یک بعد از ظهر جسد او در صحن پوهنتون افتاده بود و کسی جرأت رفتن در آن ساحه را نداشت.

راکت های جهادی

به تاریخ ۲۴ حوت ۱۳۷۳ ده ها راکت به منطقه کارته پروان اصابت نمود که ده ها نفر را شهید و صد ها تن را زخمی ساخت. از جمله راکت ها دو راکت به خانه ای مقابل خانه "غلام بچه" در کارته پروان خورد که ۶ نفر از اعضای یک فامیل را از بین برد.

جنایات جهادی

یکی از کارکنان پوهنتون کابل گفت:

من به چشم های خود پوست سر یک زن را با موهای دراز در صحن پوهنتون کابل دیدم.

- به تاریخ ۱۵ حمل ۱۳۷۳ طی بازگشایی پوهنتون کابل ربانی خطاب به استادان و محصلان پوهنتون با بی‌شرمی گفت که این ویرانی و خرابی غرب کابل از طرف مجاهدین نشده بلکه خارجی‌ها این همه ویرانی و خرابی را کرده‌اند.

- در انستیتوت طب کابل کارکنان پوهنتون یک بیرل پر از تیل را یافتند که داخل آن دست ها، لب ها، گوشها، و پستان های بریده‌ی زنان موجود بود.

- از تاریخ ۱۵ الی ۲۰ حمل ۱۳۷۴ در پوهنتون کابل و انستیتوت طب کابل گور های دسته جمعی افشا شده که از آن جمله زن حامله‌ی بود که طفلش روی شکم پاره شده‌اش قرار داشت. این زن که وجودش سیاه شده بود با دیگر زنان و مردان جوان برهنه دریک خندق در انستیتوت طب کابل پیدا شده است که به تاریخ ۱۵ حمل ۱۳۷۴ توسط قوای «دولتی» دفن گردیدند.

ـ در ماه حوت ۱۳۷۳ و شروع جنگ حزب وحدت با جمعیت، داکتر دین‌محمد چشمدید خود را از اصابت راکت در شفاخانه صلیب سرخ چنین حکایت نمود: «ما در اطاق عملیات مشغول عملیات بودیم که راکتی به شفاخانه خورد و یک بوجی پر از ریگ از سقف، بالای مریض که ما در حال دوختن شکمش بودیم افتاد. مریض از بین رفت و من با یک تن از داکتران دیگر زخمی شدم.»

ارسالی قادر ـ کابل

خیانت و بی ناموسی جنرال کبیر

جگرن نصرت که قومندان کندک فرقه ۷۰ جنرال مؤمن بوده با خانمش بنام شیرین و دو طفل خود در یکی از آپارتمانهای چهارراهی انصاری شهر نو زندگی می‌کرد. وی یکی دو مرتبه جنرال کبیر قومندان لوای فرقه ۷۰ را در منزل خود مهمان می‌کند. جنرال خاین تصادفاً خانم نصرت را می‌بیند و به فکر بدست آوردن وی می‌شود. روزی جنرال کبیر توسط جلادان خود، جگرن نصرت را به قتل می‌رساند و اعضای بدنش را پارچه پارچه کرده در بوجی انداخته در جایی دفن می‌کند. بعد از گذشت یک ماه جنرال کبیر با افراد مسلح داخل منزل مقتول می‌شود و خانمش را به زور برچه و سلاح به زنی خود می‌گیرد.

بقیه در صفحه ۷۱

مسئله ملی و بدمستی های شونیستی و قومپرستانه‌ی محلی

ـ نگاهی به شونیزم عزیز نعیم، داکتر حسن کاکر و قومگرایی ارتجاعی و اخوان پسندانه‌ی داکتر اصغر موسوی، ارغوان، داکتر سرور سخأ و...

روسها و دولتهای دست نشانده طی بیش از یک دهه توانستند تعدادی از روشنفکران را بخصوص در زمینه های فرهنگی به نوکران خود بدل سازند. اما بنیادگرایان بدون آنکه هنوز قدرت را بطور کامل و متحد باهم در دست گیرند، شماری از روشنفکران را به دور خود دارند که به طرفداری از آنان از پشت رادیو بی‌بی‌سی یا در نشریات مختلف هرچه در توان دارند می‌گویند و می‌نویسند. عده‌ای از این روشنفکران قبلاً بخاطر خدمت به اخوان چندان معروف نبودند ولی اینک اخوان پیش از آنکه به «امارتِ» باثبات و یکدست برسد، روشنفکرانی خودفروخته برای شان جار زده، تبلیغ کرده و خون مردم را از سر و روی آنان می‌شویند.

نمونه‌ای از روشنفکران خادم ارتجاع و اخوان در اوایل دسامبر ۱۹۹۴ در برنامه‌ای از بی‌بی‌سی راجع به مسایل ملی در افغانستان معرفی شدند. برنامه توسط آقای دکتر ظاهر طنین تهیه شده بود که خود افتخار مطبوعات چی بودن «حضور» نجیب را داشته و شرکت کنندگان عبارت بودند از آقایان داکتر حسن کاکر، عزیز نعیم، ارغوان، سید قاسم رشتیا، داکتر اصغر موسوی، همایون سرخابی، داکتر سرور سخأ و پویا فارابی.

قبل از آنکه روی حرفهای افراد یادشده مکث کنیم لازم است چند اصل را اجمالاً متذکر شویم.

افغانستان کشور چند قومی یا ملیتی است. هرچند آمار دقیقی در دست نیست اما قدر مسلم اینست که ملیت پشتون در اکثریت قرار دارد و چون از سالهای سال به اینسو طبقات حاکم مستبد وابسته به این ملیت قدرت سیاسی را در دست داشته، لذا خواهی‌نخواهی بر سایر ملیتها به اشکال اساسی اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و... ستم رواگردیده است. در حالیکه در هنگام دفاع از آزادی وطن در برابر هجوم بیگانگان، تمامی اقلیتهای ملی کشور مثالهای برجسته‌ای از فداکاریها و سربازی از خود بجاگذاشته اند. این حقیقتی است که تنها شونیستهای پشتون قادر به انکار آن اند و این انکار همانقدر ابلهانه و خاینانه است که طرح جدایی این و یا آن ولایت عمدتاً اقلیت نشین از پیکره افغانستان.

در رابطه با مسئله ملی در کشور اگر از یکسو برخورد برتری‌طلبانه (شونیستی) ملیت پشتون وجود دارد از سوی دیگر قومپرستی تنگنظرانه و ارتجاعی ملیتهای غیرپشتون را نباید از یاد برد که هردو مهمترین عامل تشدید تضاد ملی بشمار می‌روند.

حل مسئله ملی هرگز چیزی جدا از سیستم سیاسی جامعه بوده نمی‌تواند یعنی مسئله زمانی قابل حل است که در کشور نظامی مترقی و مردمی حاکم باشد. رهایی اقلیت های ملی از ستم ملی فقط با رهایی کل

داکتر ظاهر طنین خبرنگار «حضور» در حال مصاحبه با رهبر محبوبش «رفیق نجیب»

مردم افغانستان از سلطه‌ی نیروهای وابسته، ارتجاعی و ضد دموکراسی میسر است.

در شرایط حاضر که بر مردم کلیه ملیتها، بنیادگرایان سایه افکنده اند، مبارزه برای نجات از طاعون بنیادگرایی را تابع مبارزه برای رهایی از ستم ملی کردن همانقدر زیانبخش و در تحلیل نهایی خاینانه است که مثلاً در زمان اشغال کشور توسط روسها بلند کردن شعار دیگری غیر از شعار عمده‌ی نبرد ضد روسی بود. نقطه سیاه اصلی جریان معلوم‌الحال «ستم ملی» (صرفنظر از برخورد سازشکارانه با اتحاد شوروی متجاوز) درست در آنجاست که می‌خواست در چهارچوب نظامها و حکام ارتجاعی پشتون و بدون توجه به اعمال ستم آنها بر ستمکشان ملیت پشتون ـ و در نتیجه ضرورت وحدت با آنان ـ رهایی ملی ملیت عمدتاً تاجیک را متحقق سازد. و درین راه طبعاً هرکس و منجمله شریرترین ملاکان، سرمایه‌داران و بوروکراتهای تاجیک تبار هم می‌توانستند در پیشاپیش جریان صف ببندند. «ستم ملی» مثال بارز آن گرایش سیاسی ارتجاعی است که بجای فراخواندن رنجبران یک اقلیت ملی جهت مبارزه علیه استثمارگران به اصطلاح خودی، آنان را به آشتی با آن استثمارگران فراخوانده و رنجبران «خود» را به مبارزه علیه رنجبران پشتون بر می‌انگیزد.

پس جای تعجب نیست که «ستم ملی» اول با روسها و سگهای شان بسازد و بعد از رویکار شدن بنیادگرایان، به علت کشش های قومی پا در رکاب قاتلان بنیادگرای منسوب به ملیت تاجیک نهد.

اگرچه «ستم ملی» بیشتر از آنکه به نیروی سیاسی مهمی بدل شود بدنامیهای متعددی کمایی کرد و در حال حاضر چیز زیادی از آن باقی نمانده، اما این طرز تفکر و سیاست هنوز نمودهایی دارد. مقدم دانستن خواستهای ملی حتی ذهن برخی روشنفکرانی را نیز آلوده ساخته که ادعای «مترقی» و «پیشرو» بودن را هم می‌کنند. برای درک مسئله ملی و ارائه راه حل آن، افشای ریشه‌ای و قاطعانه‌ی نظرات ارتجاعی در این زمینه از هر سویی که باشد، بسیار اساسی است.

در سطور ذیل با انگشت گذاردن روی اظهارات آقایان نامبرده، امیدواریم به جوانبی از مسئله ملی پرداخته باشیم.

شونیزم آقای کاکر و آرایش آن توسط آقای عزیز نعیم

سؤال اول آقای ظاهر طنین چنین است که آیا مسئله‌ای بنام اقوام در افغانستان وجود دارد یا نه و اینکه اقلیت های قومی در افغانستان چه ترکیبی دارند؟

داکتر حسن کاکر (که با تطهیر امیر عبدالرحمن و امیر دوست محمد و سردار داودش، معرف حضور خوانندگان می‌باشد. رجوع شود به «پیام زن» شماره ۳۶) بعنوان نخستین جواب دهنده می‌گوید:☆

«در افغانستان طوریکه در غرب راجع به قوم های افغانستان گفته می‌شود یک ساحه معینی راکه در آنجا تنها و تنها یک قوم زندگی کند و آن قوم مجزا از سایر اقوام باشد کم است. در افغانستان اقوام عمدتاً مخلوط هستند. مثلاً بزرگترین اقوام که پشتون ها و تاجیکها هستند اینها بصورت عمومی مخلوط هستند.»

اولاً در افغانستان کدام منطقه است که سرزمین عمدتاً قوم معینی نباشد؟ بفرض چنین باشد این به معنای «مخلوط» بودن هویت قومی اقوام مختلف نیست. زیرا اجبارهای اقتصادی و غیر اقتصادی موجب نقل و انتقال تعدادی از جمعیت این یا آن ملیت به مناطق دیگر می‌شود. بطور مثال ولو اکثریت مردم هزاره در چند ولایت دیگر کشور پخش باشند (که نیستند) بازهم هویت قومی خود را نمی‌بازند. زیرا ملیت مذکور قرنها پیش در سرزمین معین تکوین یافته که علی‌الرغم «اختلاط» با اقوام دیگر نه به سرزمین دیگری بدل شده و نه در خود آنان تغییر قومیت رخ داده است. مهم اینست که آنان و نیز ملیتهای دیگر کشور دارای خودآگاهی ملی اند و مسئله‌ای بنام مسئله ملی دارند. همینطور است پشتونها و تاجیکها که با آنکه «مخلوط» هستند لیکن این هیچگاه هویت مستقل ملی آن دو را مخدوش و نامرئی نمی‌سازد.

اگر منظور از «مخلوط» بودن اقوام این باشد که فلان و بهمان قوم از نظر ترکیب، سرزمین یا دیگر خصوصیات ملیتی، «صد فیصد خالص» نیست، باید از آقای کاکر سؤال کرد که درین آخر های قرن بیستم در کدام گوشه کره ارض ملیتی را سراغ دارد که «صد فیصد» خودش باشد و نه «مخلوط»؟ آنچه در طرح «مخلوط» بودن اقوام (با توجه به بینش و ماهیت گوینده‌اش) نهفته است عبارتست از اینکه:

از آنجاییکه اقوام افغانستان باهم «مخلوط» اند بناءً مسئله‌ی ستم یکی بر دیگر وجود نمی‌تواند داشته باشد زیرا به سبب «مخلوط» بودن، تشخیص یک قوم از قوم دیگر ممکن نیست بخصوص که از برکت سایه‌ی پیشرفته‌ترین و پرافتخارترین و عادل‌ترین حکومت ها از امیر عبدالرحمن خان تا نجیب اله خانِ «پیشاهنگ زحمتکشان»، مرز ها و نابسامانی های قومی و بدتر از همه ظلم و ستم ملی در افغانستان بکلی ازبین رفته و دیگر اقوام «مجزا» ازهم بسر نمی‌برند!

استدلال آقای کاکر در واقع همان افاضات مسخره‌ی قومپرستانه‌ی ملا یونس خالص است ☆☆ با لحنی منطبق با شرایط کنونی که مشخصه‌ی آن در تنگنا قرار گرفتن «انجنیر صاحب حکمتیار» می‌باشد و ظهور رقبای

☆ ـ نقل قولها همه از روی نوار گرفته شده اند که بعضی کلمات و جملات بعلت خرابی امواج رادیو شنیده شده نتوانستد؛ مخصوصاً قسمت های آخر بخش اول برنامه و پاسخ آقای سید قاسم رشتیا (و احتمالاً دیگران) به این سؤال که «نقش اقلیت های ملی در سالهای اخیر و مخصوصاً دوران ظاهرشاه و از آن به بعد در افغانستان چه بود؟»

☆☆ ـ ملا یونس خالص در رساله‌ای («دپشتون قام او دهغه وظیفه»، چاپ پشاور، دلو ۱۳۶۳) که یکی از مهمترین نمونه های انعکاس شونیزم هار بنیادگرایانه بشمار میرود، ملیتها را با خصوصیت تلا، مس و جست متصف ساخته و ازینکه قوم پشتون نه از تمدن غرب و نه هم از شرق متأثر است مباهات می‌کند!

سرسخت «مکتبی» و غیر مکتبی غیرپشتون وی.

شونیزم آقای حسن کاکر را آقای عزیز نعیم اینچنین آرایش می‌دهد: «مشکلات اقوام هم در افغانستان و هم در کشورهای همسایه‌ی ما وجود داشته اما به مرور زمان این مشکلات اکثراً بصورت برادرانه و مسالمت آمیز حل می‌شد.»

معلوم نیست آقای عزیز نعیم از «مشکلات اقوام افغانستان» چه درکی دارد که بعد «به مرور زمان این مشکلات اکثراً بصورت برادرانه و مسالمت آمیز حل می‌شد»؟ او یقیناً قادر نیست توضیح دهد که «مشکلات» اقلیتهای ازبک، هزاره، ترکمن، بلوچ و غیره چگونه و چه وقت و از طرف کدام حکمروا و حکومتش «بصورت برادرانه و بصورت مسالمت آمیز» حل شده است؟ آیا او گفته می‌تواند که مثلاً در کدامیک از دولتهای وقت یا مشخصاً دولت ظاهرشاه، کدامیک از اقوام غیرپشتون و به چه میزان مشارکت داشته اند؟

اگر او به مثال دو سه وزیر و وکلای شورا وابسته به اقوام غیرپشتون متوسل شود، پای استدلالش بسیار لنگ است. آن دوسه وزیر و وکلا گدی‌گکهایی بیش در دست دولتهای مذکور نبودند. آنان در درجه اول عمال سرسپرده، ثناگوی و پاسدار رژیم حاکم بودند رژیمی که به درگاهش رسیده و فرصت یافته بودند تا اگر یکبار هم شده دستهای «ذات ملوکانه» را بوسیده و به چشم بمالند. و این را اوج رستگاری خود و «خدمت بادیانت و مخلصانه» برای مردم می‌دانستند. آنان مهره های بیمقداری در دست رژیم بودند که برای بقای آن از ارتکاب هیچ خیانتی نسبت به قوم خود دریغ نمی‌ورزیدند. آیا آقای عزیز نعیم کدام وزیر یا وکیل از اقوام غیرپشتون را سراغ دارد که به رسم اعتراض به آنهمه بیعدالتی ها و شقاوت ملی که علیه قومش روا داشته می‌شد از سمتش استعفا داده باشد؟ حتی کدامیک از وکلای غیرپشتون را نام گرفته می‌تواند که در آن شوراهای مفتضح، جرأت نموده و به حکومت های ارتجاعی مختلف رأی نداده باشد؟

وزرا و وکلای مذکور همانقدر به مردم شان خاین بودند که وزرا و وکلای پشتون.

برخورد پرچم و خلق به پارلمان و چگونگی حضور آنها در آنجا، ملموس ترین نوع خیانت آنها به مردم و خدمت به ارتجاع بود.

خلاصه احمقانه است اگر تصور شود دولتی ارتجاعی عمدتاً متشکل از اقوام در اکثریت که توده‌های «خودی» را در زنجیر نگهداشته، می‌خواست یا می‌توانست «مشکلات» اقلیت های قومی را «بصورت برادرانه و بصورت مسالمت‌آمیز» حل کند.

او ادامه می‌دهد: «در افغانستان هر قوم و هر نژاد هرکدام شان به نوبه خود برای آزادی، دفاع ملی، انکشاف اقتصادی و سهمگیری در بنای صنعتی افغانستان سهم داشتند و سهم دارند.»

کل مسئله همین است آقای نعیم. افغانستان متعلق به کلیه اقوام ساکن در آن است و همه آن سهم هایی راکه شما شمرده اید در کشور مشترک شان «داشتند و دارند». اما چون شونیزم و برتری طلبی قوم حاکم پشتون در کار بوده، اینست که به جز منافع خود (مشخصاً منافع طبقات حاکم متشکل از پشتون و غیرپشتون) به خواستها و نیازهای اقوام دیگر نه اندیشیده بلکه فقط به فکر استثمار و مکیدن هرچه بیشتر شیره‌ی هستی و عرق آنها به نفع خود به اضافه‌ی تحقیر و توهین آنها بود. یعنی طبقات حاکم پشتون از یکسو ۹۰٪ مردم پشتون را زیر بار استبداد و استثمار خرد می‌کردند و از سویی بر توده‌های سایر اقوام علاوه بر آن، ستم دیگری راکه همان ستم ملی باشد نیز اعمال می‌داشتند، ستمی که مردم پشتون هیچوقت آن را تجربه نکرده اند. و درین میان وزرا و وکلای غیرپشتون نقش دلال و چوبدست نظام را بازی می‌کردند.

مسئله ملی، مسئله‌ی است که در کشور های چندین قرن پیشرفته از ما با سیستم های سیاسی مبتنی بر دموکراسی به درستی حل نشده، پس کدام احمق می‌تواند قبول کند که این مسئله در افغانستان زیر سلطه‌ی عقب‌مانده‌ترین، ارتجاعی‌ترین و خودکامه ترین رژیم‌های ضد دموکراتیک «بصورت برادرانه» حل می‌شد؟

آقای نعیم، شما چه بخواهید بصورت یک معلم تاریخ خیلی آرامش طلب و با «حسن نیت» و چه در قبای یک ملایی که ظاهراً زیر پایش مورچه آزار ندیده، درآمده و شب و روز نام تضاد ملی و ستم ملی را، «مشکلات» گذارده و سپس هم وعظ کنید که «مشکلات» مذکور بحمداله «بصورت برادرانه» حل می‌شد (و لابد می‌شود)، ممکن نیست واقعیت سرسخت وجود

بقیه در صفحه ۷۰

بدون مبارزه قاطع با شو نیزم داکتر کاکر و امثالش نمی‌توان خود را ازینگونه داغ های ننگ مبرا دانست

د افغانستان خلکو ته بی‌ساری سپکاوی

«فرنتیرپست» انگلیسی ژبی ورځپانی د ۱۹۹۴ کال د دسامبر په یوولسمه نیټه په اسلام آباد کی د یوه میشته افغانی کډوال الف - ظریف په نوم یو لیک خپور کړی، څنګه چی دغه لیک د بنسټپالو په ضد زمونږ د خلکو د بی‌پایه کرکی او نفرت څو نمونی ګڼل کیږی نو ځکه مونږ هم د هغه بشپړ متن خپروو:

«زه د یو ځوریدلی افغان په حیث غواړم چی د شاغلی عدنان احمدیار («فرنتیرپست»، ۱۲ دسامبر ۱۹۹۴) مطرح شوی سوالونو ته ځواب ورکړم. احمدیار په معصومانه توګه پوښتنه کوی: «دغه څوک دی او د څه لپاره جګړی کوی؟ ولی افغانی رهبران په یو میز نه کښینی ترڅو خپل ویجاړوونکی او وینی تویوونکی اختلافات سره حل و فصل کړی؟»

ځواب ډیر ساده او آسانه دی: «رهبران» زمونږ د خلکو قسم خوړلی دښمنان دی چی یواځینی هیله او غوښتنه یی د اسلام مقدس نوم لاندی د یو وینی څښونکی استبدادی رژیم منځ ته راوړل دی. څرنګه چی دوی د یو انحصاری قدرت د غصبولو لپاره سره دعوی لری، نو ځکه یو د بل ښیتی څیروی.

«رهبران» زمونږ د خلکو په ضد، د آزادی په ضد، د دموکراتیکو ارزښتونو په ضد زمونږ د مادی او معنوی فرهنګ په ضد، د ښځو په ضد، د روشنفکرانو په ضد لنډه دا چی هر هغه څوک او هر هغه څه چی عقل، پوهی او تمدن پوری اړه لری دوی ورسره جنګیږی او له هغه سره دښمنی کوی.

دغه کرغیړن وطن‌پلورونکی (رهبران) چی د خپلو سعودی، ایرانی، او پاکستانی بادارانو له خوا روزل شویدی هم د پرچمیانو او خلقیانو په شان زمونږ بیوزلی هیواد یی ودان نه بلکه نور یی هم پسی ویجاړ او په کنډوالو بدل کړ. ترڅو په راتلونکی کی د دوی بادارانو ته آسانه وی چی خپل نوکران تر نامعلومی مودی زمونږ په هیواد واکمن وساتی. څرنګه چی «رهبران» بی‌ساری خاینان او غیرسیاسی دی د هغوی ځناورتوب او پورتنی ارتجاعی دریز هم هیڅ حد او اندازه نلری، نو ځکه دوی زمونږ د خلکو په ضد له هیڅ ډول شرارت او سپکاوی څخه مخ نه ګرځوی. هغوی داسی لوټماران او تروریستان دی چی له دری کالو راپدیخوا په لنډه موده کی له ۳۰۰۰۰ څخه د زیاتو بی ګناه او غیر پوځی کسانو وینی په کابل کی تویی کړی دی.

افغانان په «خپل منځ» کی جګړه نلری، جګړه د څو تنو خاینو بنسټپالو په منځ کی ده خو د جګړی اصلی قربانیان زمونږ بیوزلی خلک دی. له دی مصیبت او کشالی څخه د افغانستان د خلکو د خلاصون یواځینی لاره داده چی ددی ټولو جګړه‌مارو بنسټپالو «امارتونو» په ځای یو مرکزی دموکراتیک دولت جوړ او بنسټپالان محاکمه شی. په پای کی یو ځل بیا له احمدیار او نورو پاکستانی ورونو څخه چی د افغانستان د ځوریدلو خلکو خواخوږی کوی غواړم چی ګلبدین، ربانی او نور لاس‌پوځی د «افغانستان د رهبرانو» په نوم یاد نکړی، ځکه دا ډول یادونی د افغانستان د خلکو په تپونو د مالګی دوړول او بی باکه ملنډی دی. که یو سړی په احمق‌توب سره دیکتاتور ضیاءالحق ته د «پاکستان د خلکو رهبر» ووایی، نو دا به د پاکستان خلکو ته سپکاوی نه وی؟ □

الف - ظریف
افغان مهاجر - اسلام آباد

«راه»، سنگر متحد شاعران و نویسندگان خادی، سازشکار و خاین

قرار بود درین شماره طبق وعده مقاله «"راه" سنگر متحد شاعران و نویسندگان خادی، سازشکار و خاین» را بیاوریم که نوشته‌ی مفصل حاضر از محمد ر.م. بدست ما رسید که ماهم بر اساس تقدم و احترام به نظرات خوانندگان عزیز، انتشار بخشهایی از آن را بجای مقاله‌ی مذکور (اما با همان عنوان) ترجیح دادیم. همانطوری‌که مطلب شماره قبلی از خواننده ارجمند ما «ح.قاریزاده» مورد توجه و ستایش فراوان خوانندگان واقع شد، امید این نوشته هم جنبه‌های دیگری از «راه» راکه برای بوسیدن پای اخوان و نوکران پرچم و خلق گشوده شده، روشن ساخته و به مثابه فاتحه‌نامه‌ی نهایی آن ابتذال نامه‌ی «بی ایدئولوژی» تلقی شود.

(....)

نشریه «راه» در یک شوره‌زار نامتعهد و در بستر چرکین فراریان اروپا رویدن گرفت با عده‌ای از روشنفکران سرخورده و به بن‌بست رسیده، با عده‌ای نویسندگان و شعرایی که در طول دوران اشغال برای بدنام‌ترین رژیم دنیا قلم می‌زدند و دور از سنگر مبارزاتی مردم در یک هیچستان بی‌حجم دنیا را از دیدگاه های مالیخولیایی خود تصویر می‌کردند.

به استثنای تعهد انقلابی و سیاست انقلابی ضد بنیادگرایی و ضد پرچمی و خلقی، این «راه» بروی هر چیز باز است و توقف ممنوع ندارد. از اشعار نیمه پورنوگرافیک تا تمجید حنجره‌های کثیفی که بمنظور وجهه تراشیدن برای حکومتی پوشالی بر آن «زمزم شعر» می‌ریختند (واصف، پرتو نادری، سیاهسنگ و...).

با صفحه برگردانی «راه» که با دیدی تجارتی هیکل های عده‌ی از زنان و مردان جوان را به نمایش می‌گذارد، آدم بیاد مجله «شمع دهلی» می‌افتد.

(....)

بخاطر تشریح ماهیت «راه» و گردانندگانش تعمق زیادی در کار نیست زیرا فقط دو جمله آن مشکلات تحقیقی خواننده در مورد سرشت و هدف نشریه را بکلی سبک می‌سازد: ناشران «راه» خود را رک و راست «رهروان غربت بی‌انتهای پوچ» می‌خوانند و در جای دیگری هم واقعیت شان (بیشرمی، بی‌ننگی و خنثی بودن) توسط شاعری اینطور با صراحت تمام بیان یافته: «چه بی‌بویم چه بی‌رنگم چه بی‌ننگم». ولی از آنجایی که سرشار از وقاحت اند به خود اجازه می‌دهند از «امید آفرینی» و فقدان رهبری در افغانستان شکوه سر دهند!!

چند تا روشنفکر گریزی، مرتد،سرکاری و مدعی نداشتن ایدئولوژی و سیاست با آن ترکیب قورمه‌ای، خود را ناف زمین و زمان و رسولان امید برای ملت اخوان گزیده‌ی ما می‌پندارند. ولی آیا «راه» بی‌امید واقعاً بدنبال «امیدی» است؟ این «امید» تابحال آفریده نشده؟ با نگاهی سطحی می‌توان گفت که آرمان های «راه» تا حد قابل توجهی آفریده و متحقق شده و آن عبارت است از:

ـ لمیدن در اروپا که «امید» تمام روشنفکران جبون و فراری است. و تاوقتیکه فضای کشورما کماکان خونین و اندوهبار باشد کاروان این روشنفکران بسوی مدینه فاضله‌ی شان در حرکت خواهد بود. و اما اینکه در پایان شعر بعضی‌ها مهر پشاور ثبت شده می‌رساند که گویا این پروسه تا کنون به پایه اکمال نرسیده است.

این روزها بنیادگرایان از هر قماش شدیداً در تلاش اند تا قلمزنان شعری و نثری را که حتی در اروپا و امریکا از ترس اخوان عامگویی و خنثی گویی پیشه کرده اند، به نوکری خود گمارند. «راه» نویسان در چهارچوب مصاحبه واصف باختری و سایر مطالب، خود را آماده‌تر و ارزانتر از همه عرضه می‌نمایند.

هکذا من معتقد نیستم که مرتبین «راه» با تمام گمراهی و سردرگمیشان، در نهاد «راه»ی در برابر نداشته باشند. سکانداران با عده‌ای سرنشین از دنیا بی‌خبر و مغبون که با نصب تصاویر خود بر عرشه، دنیا را بکام خود می‌بینند، بسوی این اهداف روانند:

ـ ایجاد هماهنگی بین روشنفکرانِ طرفدار رسمی و غیر رسمی «نظم نوین جهانی» در خارج و کابل با این شعار که گذشته را صلوات، تو مرا استاد یگانه در سطح بالا بگو و من ترا فرهیخته و عقاب. تو منادی شعر و ادبیات خیانت و جهادی شو و من با شعر «گفتنی نیست» اثر خاتونم گفتنی‌های ضمیرم را می‌گویم. آخر تاکی جدل؟ وجه مشترک عشوه‌های ما در برابر اخوان باید اتحاد ما را مستحکم سازد.

ـ ما نشریه «هنری، ادبی» هستیم، دارای طبعی گل مانندیم و شخصیت‌های شیشه‌ای و شفاف ما تاب تحمل حرف درشتی به پرچم و خلق و بخصوص به اخوان را ندارد. البته درینجا و آنجا بخاطر آذین دادن نشریه، نولکی نثار شان خواهیم کرد لیکن این اصل کار ما نیست. ما ادبی، هنری هستیم و کائنات را فقط از دریچه‌ی غیرسیاسی این منشور می‌بینیم. به ما چه که «سیاستمداران» افغانستان و مردمش را تباه ساخته و سلاخی کردند؟ به عنوان ادبای اصیل غیرسیاسی و بیطرف وظیفه ما اینست که از ارزش های شعری رفقا سلیمان لایق، بارق شفیعی، اسداله حبیب، پرتو نادری، صبور سیاهسنگ یا برادر یوسف آیینه و برادر محمود فارانی و برادر مرحوم خلیلی و... و از هایکوی جاپانی و غیره برای ملت غمزده صحبت کنیم تا انشااله در جریان اعمار مجدد افغانستان ربانی یاگلبدین و یا قیادی دیگر بدردش بخورد و تحریک شود که شعرهای آن عملداران و بمب های

ادبی را سرود سازند.

- پی‌ریزی پایه‌ی ظاهراً یک «فرهنگ» جدید برسطح باریک «راه» که امتدادش از دفتر نشریه تا پله‌های کدام کاخ باشد و آدم های عطر و پودر زده و احتمالاً با زلفهای پریشان «شاعرانه» بر خط زرد مرکزی آن بلولند.

درین میان فاروق «فارانی» (که ظالم نوعروسش را از فراق و تشنگی دیدارش بجان آورده) بساط شب‌نشینی با واصف باختری، پرتو نادری، صبوراله سیاهسنگ و... را هموار کرده است. شب‌نشینی با کسانی که طی دهسال زندانی بودن او در رژیم پوشالی، «جلال» و «جبروت» پوشالیان را در اتحادیه شاعران و نویسندگان و در خارج باز آفرینی می‌کردند. راستی چه اتفاقی افتیده، چه دستهایی در پوست و روح این شاعر دهسال زندان دیده و مقاوم مانده، فرو رفته که او را اینچنین حقیر و ذلیل ساخته که از یکسو هجران های بی‌آزرم زیرلحافی عیالش را چاپ می‌کند و از سوی دیگر با مدیحه‌سرایان تجاوزکاران روسی و سگهای آنان، نرد عشق و شعر ببازد؟ چگونه فاروق فارانی این «راه» را یکبار در ترازوی «دو راه» و سایر اشعار دشنه‌گونش درگذشته محک نزد و تا فرق در لجن فرو رفت؟ چگونه شده که او از تقدیم اشعاری در سطح تصنیف های آهنگهای فیلم هندی و مخصوصاً القابی چون «شورشگر کوهستان سوخته‌ی میهن»، «عزیز میهن»، «دانشمند»، «فرهیخته» و... دچار عذاب وجدان نشده و عرق سرد بر چکادش شیار نمی‌بندد؟

(....)

آیا هنر و ادبیات ماورای شرایط معین سیاسی یک جامعه می‌تواند وجود داشته باشد؟ آیا «راه» واقعاً آنطوریکه مدعی است خارج از اتمسفر سیاسی سیر می‌کند؟ بهیچوجه. زیرا صفحات آن در خدمت عده‌ای شاعر مزدور و روشنفکر فراری * پرچمی - خلقی جبین‌سای درگاه اخوان است که احیای پرچم و خلق، سازش با اخوان و باداران، و حفظ خود به هر قیمت، هدف و سیاست تولیدات ادبی شان را تشکیل می‌دهد.

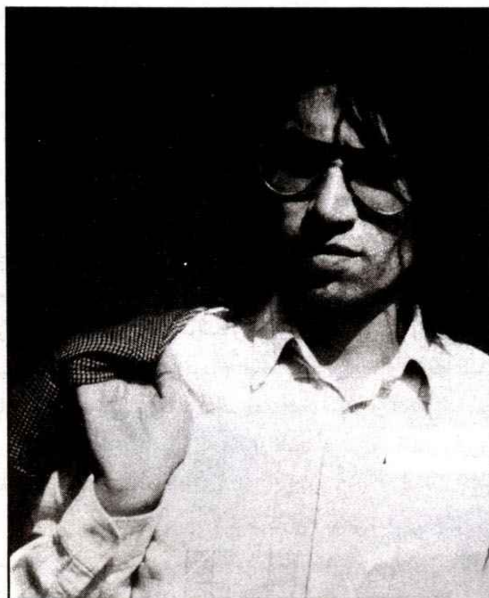
(....)

از آنجمله صبوراله سیاهسنگ از خون و باروت و سوختن در شعرش داد سرمی‌دهد.

اما او توجه نمی‌کند که چنانچه گفتیم اولاً صفحات این نشریه مثل گلبرگ نازک و ملایم اند که تاب تحمل قطره خون مگسی را هم ندارند و دوم اینکه آوردن اصطلاحات «خشن» و غیر ادبی طاووسان هنری «راه» مثل استاد داکتر رنگین دادفرسپنتا، آرش جان، فرنگیس جان، فرزانه جان... را اگر خدا نکرده زهره‌ترق نکند حداقل برای مدتها کابوس‌زده خواهد ساخت. خودت آقای سیاهسنگ که با اینهمه تهور و دلاوری اصطلاحات مذکور را بکار می‌بندی بخاطریست که آخر بیش از دو سال در بین کمربندهای امنیتی روسها و دولت دست‌نشانده قرار داشتی و بعنوان کارمند ادبی هنری و طبیب آنان بر زخمهای جسمی و روحی «افسران و سربازان انقلاب ثور» مرهم می‌گذاشتی؛ به نوبت به جبهه جنگ می‌رفتی و دلیری های «قوای دوست» و «سربازان قهرمان» و آزادی و آبادانی وطن را با شور و شرار ترسیم می‌کردی. حال چقدر صحیح است که این بیچاره‌هایی راکه ریختن خون گنجشکی را هم ندیده اند با این کلمات روبرو کنی؟!

(....)

«راه» با چنین بی‌مسلکی‌ای یا بهتر است گفت بدمسلکی‌ای از هم اکنون به بن‌بست رسیده، بن‌بستی که آنرا در نهادش حمل می‌کرده. هر نشریه‌ای که در اوضاع وحشتبار و پرماتم کشور اخوان‌زده‌ی ما، خود را به ارگان پرچمی‌ها و خلقی‌هاو پایبوس میهنفروشان جنایتکار اخوانی (البته زیر اکتهای بشدت کراهت‌آور به اصطلاح روشنفکرانه) بدل سازد ناگزیر از همان جایی که کمتر از یک قدم طول و عرض ندارد و آغازیدن گرفته در همانجا پایان یافته و جز لکه‌ی سیاهی بر پیشانی «شورشگر کوهستان سوخته میهن»** و همپروازان «بلند پایه» و دون پایه‌اش از خود بجا نخواهد گذاشت.□

یکی از شاعران واقعی که «راه» به معرفی وی همت گماشته موسوم به وحیدی شکراله شیون

* - به استثنای تنی چند فریب خورده و ناآشنا به ماهیت و مقاصد اصلی گردانندگان. آنان میهندوست، ضد پوشالیان و ضد بنیادگرایان خاین اند لیکن متاسفانه در چال خطرناکترین عمال پرچم و خلق و مشاروان و همکاران ماسکدار اخوان، پا گذاشته اند.

** - «شورشگر کوهستان سوخته میهن» یکی از القابیست که داکتر رنگین دادفر سپنتا این گویا «شورشگر کوهستان سوخته‌ی آلمان» به فاروق فارانی عنایت کرده است.

قطعاتی نغز و فراموش‌ناشدنی بدون شرح

از مصاحبه واصف باختری «شاعر بزرگ کشور و فعلاً در سطح بالا یگانه شاعر کشور ما» با «شورشگر کوهستان سوخته‌ی میهن» فاروق فارانی

فاروق فارانی: از همه کسانی که دعوت مارا پزیرفته اند تشکر میکنم. بخصوص استاد گرامی، استاد واصف باختری، شاعر بزرگ کشور ماو فعلاً در سطح بالا یگانه شاعر کشور ما ، محقق و نقاد برجسته کشور ویکی از افتخارات فرهنگ وادبیات کشور ما لطف کردند اینجا آمدند.

... میان سایر پذیرایی ها و محبت ها ومرحمت های که فارانی صاحب و خواهر ما فرزانه جان فرمودند تعارف ایست و واقعا از طرف آنها تعارفی نبود. بسیار برادرانه و محبت آمیز از طرف من پاسخیست. من وجدان خود را گواه میگیرم که گزافه هم نمیگویم و درک من چنین است در مورد خودم. ...

... اولین شاعر استاد خلیل الله خلیلی است . بخاطروجود دوشعر که یک شعر ، شعرمعروف استاد است :

شب اندر دامن کوه ـ درختان سبز و انبوه
ستاره روشن و مهتاب ،
در پرتو فشانی
شب و عشق و جوانی
ـ بچینم گل برایت ـ بریزم پیش پایت ـ
حمایل سازمت از
لاله های آرغوانی ـ چویاقوت رمانی .

... نفردوم ما درین موارد شاعرگرامی ما محمدیوسف " آیینه " است که حتما" اکثریت ما خبرداریم که جدیدا" بحیث رئیس اتحادیه ژورنالیست ها، آنهم از طرف مقامات دولت اسلامی برگزیده شد . ...

آقای آیینه میفرمایندکه:
فرق دربین نژاد ابیض واسود زچیست؟
غول استعمار کیست ؟
....

هنگامیکه آقای آیینه این شعرهارا سروده دقیقا" ۲۱ ساله بود وازیک شاعر۲۱ ساله که یک مدتی راهم با غزل سرایی و مثنوی سرایی گذشتانده وبیشترممارست دارددرچنان روشها واقعا" در افغانستان .... این شایددرآن وقت مثل انفجار یک بم بسیارسهمگین بود ....

اما در میان آنها کسانیکه بعنوان علم دارتجدد دریک مرحله خاص از تاریخ شناخته شدنددرجامعه، صرف نظراز همه تعلقات سیاسی -که شما میدانید که همراه هیچ کدام از اینهامن هیچگونه تعلق سیاسی ندارم و نداشته ام و برعکس تعارض سیاسی بسیارزیاد بوده و تعارض فکری بسیار زیاد بوده - سلیمان لایق و بارق شفیعی است . اماشاعرهای همین سالها، بسیار عمده اینها هستند ....

... بعقیده من محمود فارانی تقریبا" در میان همه شاعرانیکه ازسال ۱۳۴۰ الی سال ۱۳۵۰ یک دهه کامل شاعر دست اول شناخته میشدند ، در همین قلمرو خاص خود، همه تحت تاثیر فارانی بودند .
....
یک عده نخبه گان و برگزیده گان از آنها متوقع دیدن یک سیمای بزرگتر دروارای آفرینش هنری اش هستند، فارانی چنین سیمای داشت ...

شعر سلیمان لایق که :
ای زهره ای ستارهٔ زیبای آسمان ،
رقاص نوریان
که هم شعر در روزگار سرایش خود حادثه ی تلقی شده ....

و فارانی اگر عمر دیکتاتوری اش عمر دیکتاتوری ارسطورا نداشت اما یک مدت نسبتا" قابل توجه ، بیک دهه ، دریک قلمرو بصورت بلامنازع ، فارانی فرمان راند
....

... خداوندرا من گواه میگیرم که هیچگونه تعمدی نیست ،که قصدا" بخواهم از یک دهه نام کسی را حذف کنم .

فاروق فارانی : و من هم سوال ایشانر ادامه میدهم دونام دیگری. اسدا لله حبیب و لطیف ناظمی را بیادتان میدهم تانظرتان را در باره شان بگویید .
استاد واصف باختری : خیلی تشکر در مورد استاد محترم ناظمی صاحب دریک جای خاص من صحبت میکردم اما در مورد جناب داکتر اسدا لله حبیب از شما تشکر میکنم که هیچ تعمدی نبوده نام او فراموش شده بوددرهمین لحظه .

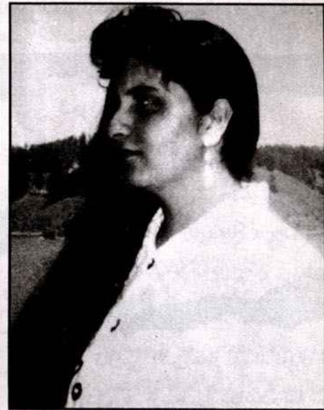
یک بخش شعرهای داکتراسدا لله حبیب شعرهایکه در عوالم غیر سیاسی است و خیلی کم است ، اما قابل احترام است درمجله ژوندون یک غزلی ازاسدالله حبیب چاپ شده به مطلع :
خوشابه ساغرآغوش تو شراب شدن
به چشمه سارلبت اشک آفتاب شدن

«راه» سنگر متحد شاعران و نویسندگان خادی، سازشکار و خاین

دو شعر از «نسیم های تازه» و جواب آنها

غنچه

زه دگل غوټی یم، په یو بڼ کی غوړیدلی یم
خوښ یمه په دی چه په ښه وخت کی خندیدلی یم
سترگی می وی پټی، او هرچا ته، په هر لار بوتلم
اوس چه یم بینا، او په خپل لاره پوهیدلی یم
وه زما دنیا، دتور و شپو په شان په جهل کی
اوس یمه، خوشحاله، چه رڼا ته رسیدلی یم
اوس نو، دتاریکو دنیاگانو، تور تمونوکی
زه لکه لمرونو او سپوږمیو ځلیدلی یم
ومه زه ماشوم، اودښه بد راته توپیر نه و
اوس د ماشوم توب دنیا نه، زه بهر وتلی یم
اوس دخنداگانو معنی نه ده راته گرانه نور
ځکه د ژړا معنی ته ښه را رسیدلی یم
پس له دی به خاندم د غنچی په څیر
څانگه می ښه شنه ده، استوراه ځلیدلی یم

غنچه "فنا"

پر قبرونو د «غنچی» خندا

څه ښکلی غوټی یی په قبرو کی غوړیدلی یی!
خوښه یی په دی چی په ویرتون کی «خندیدلی» یی؟
سترگی دی دی پټی کنډوالی اور وینی نه وینی
ستاینه دخپل ژوند کړی چی په عیش ښه «پوهیدلی» یی؟
دخلکو ناتاری دتا د هیلو «رڼا» گانی دی
په شان د اخوانی اجیرو لاس په دعا شوی یی
دستا د خلکو وینی اخوانیانو جام به جام نوش کړی
نو ته په دی میتون کی کومو میو نشه کړی یی؟
کورونه، مال ویجاړ په خویندو میندو تاړاکونه شول
خو دی چنگیز دوری کی ته «خندا» باندی راغلی یی
څه غواړی وواییی په دی شعر کی دی په ویر خلق ته
دا چی له دی خلکو غرب قبلی ته رسیدلی یی؟
شاعر دوینو درد اولاد په شعر دخلکو تپ گنړی
بی شرمی غوړه مالی نو ته چیری زیږیدلی یی؟
دخلکو په تپونو مالگه شیندی په «خندا» نڅا
وجدان «څانگه» دی شنه، خلخنده زرغونیدلی یی
حق لری چی وخاندی زړگیه غنچی او د بیزو په څیر
خاندی استادان دی هم، خو بل چا ته روزلی یی؟

«ارسلان»

فرزانه ف "فارانی"

گفتنی نیست

دور از تو سحر شگفتنی نیست
فریاد دلم شنیدنی نیست
حالیکه مرا بود زهجران
احساس بکن که گفتنی نیست
با رشته عشق خود تو مارا
بستی که دگر، گسستنی نیست
خاموش و سیه شده، شب و روز
وصل تو مگر رسیدنی نیست
این شب که مرا گرفته در بر
با صبح به سر رسیدنی نیست
خورشید تویی بیا به سویم
بی تو شب من گذشتنی نیست

فرزانه جان،
کاش تحمل می‌داشتی و این «گفتنی نیست» ها را هیچگاه اینچنین لولی‌وش و مستانه بر سر وطن سوخته و قبرستان شدهات بر زبان نمی‌آوردی.
بهرحال تو خطا کردی و «نا گفتنی» را گفتنی، حالا بگذار من چند گفتنی را به مشوقان و مربیانت بگویم.

گفتنی است

گلزار شفق چو رستنی است
چشمان سحر شکفتنی است
آن زوزه‌ی ارتداد تو هان!
با گوش دلم شنیدنی است
این داغ سیه به هر دو رویت
تا روز ابد زدودنی است؟
انگشت رقم به مرگ خورشید
با تیغ بُرا بریدنی است
آن بوسه‌ی تو بساق مرمر
پندار مدار که دیدنی است
از میله‌ی سرب خیز این تبستان
آوای شرر دمیدنی است
وز دام سیه‌دلان خونخوار
اردوی ظفر رهیدنی است
روزیکه بدار خلق آونگ
مجموعه‌ی دلقکان رسیدنی است
دیوار سکوت شب پرستان
با دشنه‌ی شعر من شکستنی است
آنراکه تو گفتی من نگویم
ناگفته‌ی تو چو گفتنی است

«آذر»

انتقاد «انقلابی» بر «پیام زن»

■ انتقاد و موضعگیری «پیام زن» علیه گلبدین حکمتیار، از سر تا پا تکراری و بسیار خسته کن می‌باشد

■ شما از همه فجایع و جنایات این (احمد شاه مسعود) مفسد و نابکار اغماض کرده و این پلید شناخته شده و خاین شناخته شده و... را طرفدار دموکراسی وانمود می‌سازید

به نشریه «پیام زن» یا «راوا»

... از زمانیکه مصیبت ملی دامنگیر ملت افغان شده خشم و نفرت عمومی در برابر گروه های خاین، وطن فروش و جواسیس بیگانگان روزافزون است. افغانهای آواره و عذاب‌کشیده در هرجا به نیروهای ملی و هم نشرات واقعاً مردمی همانند «آیینه افغانستان» و «مجاهد ولس» علاقه و دلچسپی زیاد دارند. این دو نشریه برازنده از افکار و آمال قاطبه ملت نمایندگی و بهرکس زمینه نشر مضامین، مطالب و حقایق را مساعد ساخته است.

نشریه «پیام زن» هم که از چندی باینطرف بنام انعکاس‌دهنده دردهای مردم عرض وجود کرده مردم بیچاره و خوش‌باور ما در ابتدا فکر می‌کردند که شاید این نشریه از طرف جمعیت زنان واقعاً انقلابی افغانستان به کدام گروه و دسته‌ای دیگر بسته و مرتبط نباشد ولی رویهمرفته علیه ماهیت و مفهوم آن تا جاییکه روشن شده و شیوه نگارش یکجانبه و غرض‌آلود آن انتقاد و تبصره‌های زیاد در اکثر محافل افغانها جریان دارد که چند نکته آن در اینجا قابل یادآوری است: نخست انتقاد و موضعگیری آن در برابر بنیادگرایی آنهم علیه گلبدین حکمتیار از سرتاپا تکراری و بسیار خسته‌کن می‌باشد، درحالیکه ملت افغان تمام مزدوران تنظیم های خرابکار را چه بنیادگرا و چه غیر آن که همه قدرت‌طلب، خاین و مردود می‌باشند در جمله دشمنان آشتی‌ناپذیر محسوب می‌کنند. اضافه‌تر کین، خشم و نفرت اکثریت قاطع ملت علیه احمدشاه مسعود دلقک و ستمی ـ جاسوس و مفسد درجه یک است که بسیاری از جوانان و هموطنان رنجدیده ما در کابل انزجار و نفرت خود را با نوشتن جملات زشت و تلخ و کشنده و هم کشیدن کاریکاتور مضحک و ریشخند این بزک بی‌شاخ و منشأ کل فساد در هر در و دیوار شهر ابراز داشته اند، شما می‌خواهید برعکس شناخت و خواست مردم، این بزک دوست داشتنی خود را بیشرمانه تبرئه و برایش کریدت کمایی کنید، از تمام جنایات و فجایع او یکی را در پیام قلابی و ضد مردمی خود نشر نکرده اید و در برابر انتقاد و استیضاح یک هموطن با احساس عمر از پشاور آنچه که تذکر داده اید مضحک، میان تهی و غیر قناعت‌بخش است. «پیام زن» صرف خواسته انعکاس‌دهنده نظریات و گفته های احمدشاه مسعود بر ضد گلبدین و مداخله آی.اس.آی و یا دفاع از دموکراسی می‌باشد. عجب دلیل و عجب منطق پوچ. احمدشاه مسعود خودش چیست که نظریات و دادسخنش از دموکراسی باشد. اگر حکمتیار به آی.اس.آی ارتباط دارد، رابطه جاسوسی احمدشاه مسعود روی دلایل و شواهد زیاد به کی.جی.بی مبرهن و ثابت است که از شرح و تفصیل همه کتابها جور می‌شود، صرفنظر از گفتنی های دیگر شما اگر مضمون مستدل و مبسوط نگارنده فهیم کشور (برزین) را از هند تحت عنوان دست کی.جی.بی ـ در درون خورجین جمعیت درمانده، در شماره (۱۹۱) سال ۱۹۹۳ «مجاهد ولس» بخوانید، ماسک و وطنفروشی این پلید مزدور و جاسوس سابقه روس توسط بعضی همکارانش و هم یکتن از اعضای مخفی حزب توده ایران (محسن رضایی که چندی بخدمت رژیم آخوندهای ایران و بعد به جمعیت گماشته شده است) از چهره مضحکش برداشته شده است و گذشته از آن خیانتها، جنایات و فجایع بیشمار این روباه محیل و بزک پنجشیر از کشتار مردم بیگناه تا چور و چپاول، قاچاقبری، بی‌ناموسی، سرقت و غارتگری سرمایه و ثروت ملی مانند لاجورد بدخشان، زمرد پنجشیر و غیره در نشرات آیینه افغانستان، مجاهد ولس و جراید دیگر متواتر به نشر رسیده است. مهمتر از همه سازشکاری ـ ائتلاف نحس و نامیمون او با خاینان بالاخص پرچمی‌ها ثابت می‌سازد، که عبدالوکیل وزیر خارجه پرچمی‌ها او را چسان از شمالی به کابل آورده مثل نواده شاه شجاع، فاتح و کابل گیرکش نامیدند. اگر این روباه محیل مساعی و پلان صلح خواهی ملل متحد را خلاف توقع و انتظار مردم به دستیاری مؤتلفین خیانتکار خود برهم و درهم نمی‌کرد، افراد وطن تا این درجه به سیاهروزی و تباهی دچار نمی‌شدند بازهم شما دیده و دانسته از همه فجایع و جنایات او مفسد نابکار اغماض و چشم‌پوشی کرده در عوض بعضی گفتار کذابی و یاوه‌سرایی او را طور برگزیده در نشریه ضد مردمی تان نشر می‌سازید و این پلید شناخته شده و خاین ثابت شده را طرفدار دموکراسی وانمود می‌سازید. معلوم است که شما به اساس انتقاد آقای عمر از پشاور در خدمت این روباه محیل قرار داشته و هم او با شماست . متأسفانه که بعضی هموطنان از روی رفتار شما ناآگاهانه او را شعله‌ای وانمود می‌کنند، در حالیکه جریان شعله با داشتن اشخاص وطنپرست بسان فامیل محمودی کبیر همیش در صف مردم قرار داشته و مانند دیگر احزاب و جریانهای منحرف در لوث خیانت و جنایت بدنام نشده است، احمدشاه مسعود ستمی متعصب، ملوث و خاین ملی قسمیکه از جانب شما و یا کسی دیگر به شعله منسوب می‌گردد این یک اتهام و توهین ننگین است که به شعله صورت می‌گیرد همچنان یک تعداد زنانیکه خود را بنام جمعیت انقلابی زنان افغانستان مسمی کرده اند و در عمل بعضی خاینان معلوم‌الحال مثل بزک را بیشرمانه تبرئه می‌کنند، جامعه افغانستان به چنین گدی گکهای کوکی و دستوری نیازی ندارد، در جامعه افغانستان زنان و خواهرانی شایستگی خواهند داشت که به پیروی از افکار و اهداف عالی ملالی‌ها، عایشه‌ها، زرغونه‌ها، زینب‌ها و صدها نامور دیگر در برابر خاینان و دشمنان ملت بدون در نظر گرفتن اغراض شخصی و تبعیض نژادی ـ سمتی و لسانی قیام و وحدت ملی را در جامعه تحکیم بخشند. جهان بینی مردم ما بحدی رسیده که به مجرد آویختن پرده نیرنگ و فیلم های قلابی مفهوم و محتوای آنرا از پشت پرده درک می‌کنند. طرز تفکر و روش یکجانبه و غیرواقعبینانه شما تا جایی باعث خشم و غضب بسی جوانان مبارز وطن شد که می‌خواستند در بازار خیبر تمام نشرات شما را پاره و حریق ساخته ماهیت آنرا توسط شبنامه ها و نصب کاریکاتورها در هر در و دیوار شهر های پاکستان افشاء کنند، ولی بعضی اشخاص فهیم و اهل خبره ایشانرا به صبر و حوصله‌افزایی دعوت و رهنمونی کردند که از آن رو من این نوشته را مستقیماً به خود شما روانه کردم تا قبل از اینکه جریان با جر و بحث طولانی به دیگر جراید و نشرات کشانیده شود بهتر است که در پیام زن نشر و در آینده از سیه کاری و جنایت پیشگی احمدشاه مسعود اجنت، خاین و روباه محیل و ملوث نیز بحث و یادآوری نمایید تا از اتهام مردم نجات یابید و هم این نوشته مختصر را در پیام زن نشر کنید.

م. آیر

در پاسخ نامه‌ی م.آیر (شعیب آریا)

خستگی از مبارزه ضد بنیادگرایی با برخورد از چپ به «پیام زن»

خواننده محترم م.آیر (شعیب آریا)،

چنانچه می‌بینید نامه‌ی شما را به استثنای چند تصحیح انشایی و املایی ضروری بطور کامل و بدون حذف هتاکیهای آن علیه «راوا»، آوردیم. نه از آنرو که نامه‌ای آگاه کننده، مستدل و بطور منطقی انتقادی است بلکه از آن رو که بازهم زمینه‌ای است برای توضیح مکرر مواضع ما.

ما همواره گفته‌ایم که امروز حمله باید بر گلبدین و باندش متمرکز باشد زیرا او و حزبش را بین احزاب بنیادگرا و سران آنها، خاینترین و جانی‌ترین ارزیابی می‌کنیم. طبعاً این عمده گرفتن سمت حمله به معنای نادیده انگاشتن برادران بنیادگرا و حتی غیر بنیادگرایش نیست. صرفنظر از طیف احزاب هشتگانه یا نه‌گانه پشاوری و ایرانی، «پیام زن» بمثابه نشریه‌ی تشکلی انقلابی، از افشای آن جریان ها یا محافل و نشریاتی منحط و مشکوک غافل نمانده و نخواهد ماند که می‌خواهند زیرکانه و با اشکال «روشنفکرانه» و «لطیف» (بازی با شعر و ادبیات) سیاستها و مقاصد میهنفروشان پرچمی و خلقی یا بنیادگرا را بخورد مردم ما بدهند. بااینحال به گواهی صفحات «پیام زن»، آماج اصلی مبارزه علیه گلبدین و باندش بوده است.

جمعی از گرگها بدون شک همه گرگ اند ولی اگر بین آنها گرگ خونخوارتری باشد باید قبل از همه برای از پا درآوردن همان یکی کوشید تا اینکه در آن واحد به جنگ تمام آنها رفت. **مولوی خالص و حزبش نیز در شمار بنیادگرایان است ولی آیا می‌توان و منطقی است که او را با توجه به میزان ترورها، جنایات، نیرو وخطرناکترین رابطه ها، با گلبدین و حزبش همردیف دانست؟** شما اختیار دارید فکر خود را معتبر بدانید. لیکن ما در مبارزه ضد بنیادگرایی به هرکدام از احزاب بنیادگرا بطور مشخص و با درنظرداشت تضاد های آنها برخورد می‌کنیم. موضعگیری ما بر ضد گلبدین خاین از نظر شما «تکراری و بسیار خسته کن» می‌باشد. چه باید کرد؟ این یک مبارزه سیاسی است و استوار بر یک اصل مبارزاتی. داستان دنباله‌دار خیالی نیست که بتوان آنرا به میل این و آن تغییر داد تا از یکنواختی برآید. البته شما محق خواهید بود که بر پایه نتایج عالی مبارزات وسیع و پرشور تان برضد گلبدین، او و حزبش را منکوب و تمام‌شده دیده و رخ نبرد تانرا بسوی افراد و احزاب دیگر متوجه سازید. سیاست عمده گرفتن امروزی مبارزه بر ضد حزب گلبدین برای اغلب خوانندگان و طرفداران ما مفهوم بوده و از آن حمایت می‌کنند، و این برای ما مهم است. فرداکه حزب گلبدین بیشتر از این بی‌آبرو و بی‌نیرو شده و آخرالامر به چتل‌دانی تاریخ مدفون شود و دستجات بنیادگرای دیگر برجایش نشینند، آنگاه جهت اصلی مبارزه ما هم تغییر خواهد کرد.

آن دو نشریه راه خود را دارند و ما راه خود را. ما نماینده «افکار و آمال قاطبه ملت» نبوده بلکه می‌خواهیم ترجمان آرمان محرومترین بخش ملت خود باشیم و قبول هم نداریم که نشریه‌ای بتواند نه نماینده یک طبقه یا طبقات و افکار معین بلکه نماینده «افکار و آمال قاطبه ملت» باشد. بناءً ما هرگز مضامین «هرکس» را نشر نمی‌کنیم مگر اینکه جهتی آزادیخواهانه، ضد سازشکاری و ضد میهنفروشان بنیادگرا، پرچم، خلق و مدافعان ماسکدار آنان داشته باشند. درک ما از دموکراسی هم این نیست که صفحات خود را جولانگه قلم فروخته شدی عمال قدرتهای غربی و پلیدترین خاینان به دموکراسی بسازیم. البته بخاطر افشای مستندتر و دقیقتر دشمن، گاهی ناچار بوده‌ایم که در صفحاتی از نشریه خود نوشته ها یا نامه های کراهت‌انگیز این و آن بنیادگرا یا نوکران شان را درج کنیم.

درباره احمدشاه مسعود نظر خود را نسبتاً مبسوط بیان کرده‌ایم. هیچ فرد بیغرض و دقیق ما را متهم به «دفاع» از وی نمی‌کند. همانطوری که مسخره است اگر کسی ما را بخاطر آوردن گزارش و نقل قولهایی ضد بنیادگرایی و ضد خاینان جهادی از مثلاً حاجی لطیف، قومندان عبدالحق، اسحق گیلانی و غیره، «وابسته» به آنان بداند. اینکه احمدشاه مسعود بین خیلی از بنیادگرایان و دشمنان دموکراسی از دموکراسی و ضد بنیادگرایی و ضد آی.اس.آی صحبت می‌کند، بنظر ما نکته‌ای قابل توجه است و رساننده‌ی تضاد بین اردوگاه «جهادی» و وجود عواملی که سرانجام آنرا از درون نیز درهم خواهد شکست. اگر احمدشاه مسعود، صادقانه ضد بنیادگرا باشد تاکی به چشم پتکان با دو «استاد» و «پروفیسر» تا مغز استخوان فاشیست و ضد دموکراسی ادامه خواهد داد؟ او چگونه بازیش را با «برادران جهادی» خاین در دریای خون مردم توجیه خواهد کرد؟ و آیا صحبت از دموکراسی و غیره تبسمی است برای جلب غرب و استفاده از

نیروهای دموکراسی‌طلب کشور در منازعه با حریفان جهادی؟ و...

در هر مطلب راجع به احمدشاه مسعود که در «پیام زن» آمده، مسایل فوق مضمر است و هیچگاه به وی بعنوان نیلوفر دموکراسی و ضدبنیادگرایی‌ای اشاره نشده که ناگهان در کشور آفت‌زده و در لجنزار بنیادگرایان جوانه زده است و همگان به بوییدنش دعوت شده باشند. هکذا تأکید همیشگی ما بوده که احمدشاه مسعود باید در عمل ثابت بسازد که ضد بنیادگرایی و خواهان دموکراسی می‌باشد.

ما تا کنون درباره شخص احمدشاه مسعود و جنایات و خیانتهای او گزارشی دریافت نکرده‌ایم. شما می‌توانستید بجای آنقدر هتاکی، از ترورها و جنایات و میهنفروشیهایش به ما بنویسید و بالنتیجه ثابت سازید که او با گلبدین فرق ندارد.

نکته‌ای در نامه‌ی شما دال بر صحت و پیشرونده بودن سیاست ماست: **شما که خیلی زحمت می‌کشید تا دلیلی بیاورید می‌گویید که اگر گلبدین از آی.اس.آی است رابطه احمدشاه مسعود هم با کی.جی.بی ثابت است! خیلی خوب، لیکن در حال حاضر کدامیک خطرناکتر است؟** کی.جی.بی درهم ریخته یا آی.اس.آی که گلبدین و شرکاء را در بطن خود پروراند و بمثابه بمب های زهرآگین و مکروبیش به کشور ما پرتاب کرد و حالا هم طالبان می‌آفریند و...؟

در مورد رابطه با پرچمی ها باید گفت که کارنامه گلبدین درین زمینه نیز در مقایسه با احمدشاه مسعود بسیار پیشتر و بیشتر و شرم‌آورتر می‌باشد. زدوبندهای خاینانه‌ی گلبدین با شهنواز تنی و رشید دوستم نظیر ندارد. آیا شما منکر ازدواجهای مکرر و باورنکردنی گلبدین با پرچمی‌ها و خلقی‌ها هستید؟

از نظر ما بلاهت محض است اگر احمدشاه مسعود، «برهم و درهم» کننده‌ی اصلی پلان ملل متحد پنداشته شود. غر و فش زدنهای «صدراعظم» صاحب جهادی علیه ابتکارات ملل متحد، نسبت به هر برادرش بدآیندتر و کرکننده‌تر بوده و هست. ما در شماره ۳۷ «پیام زن» گفتیم: «تلاشهای نماینده ملل متحد یا نظایر آن هرقدر حامل نکاتی بیشتر و جدی‌تر بسود مردم باشد و در مقابل دست «رئیس جمهور»، «صدراعظم» و همدستان شان را از لجن پاشی بر سرنوشت کشور کوتاه سازد به همان میزان دم میهنفروشان زیر گرفته شده و دیوانه‌تر از هر زمان دیگر به تخریب راه‌حلهایی خواهند پرداخت که آنان را در مبادله منظور نکرده باشد.»

کوبیدن احمدشاه مسعود، گلبدین، کریم خلیلی یا رشید دوستم و غیره را از موضع تعصب قومی و ملیتی، انحراف ننگینی می‌انگاریم همسنگ بنیادگرایی که هیچگاه و به هیچ قیمتی به آن در نخواهیم غلتید.

این دیگر گناه ما نیست که بعضی افراد بیسواد و ناآگاه، از روی «پیام زن»، احمدشاه مسعود را «شعله‌ای وانمود خواهند کرد». تا آنجایی که به ما مربوط است، حتی شما آقای شعیب آیر راکه از شعله دفاع می‌کنید و صفت «کبیر» را هم به فامیل محمودی می‌افزایید، «شعله‌ای» نپنداشته و بدینترتیب از اتهام زدن به جریان مذکور اجتناب می‌ورزیم چه رسد به اینکه احمدشاه مسعود را به آن منتسب سازیم.

شما می‌توانید زنانی راکه نام گرفته اید برای تحکیم «قیام وحدت ملی در جامعه» منحیث نمونه برجسته سازید. **اما ما ضمن ستایش از جهات آموزنده‌ی همه‌ی زنان مبارز، در شرایطی که بسر می‌بریم، مینا رهبر جانباخته‌ی خود را تابناکترین سرمشق برای زنان آزادیخواه و انقلابی افغانستان می‌دانیم.**

توضیحات ما همین بود. ولی در مورد تهدید و اخطار تان ضمن یاددهانی مجدد حرفهایی که در شماره پیشتر آوردیم، می‌خواهیم این توصیه را به شما داشته باشیم که باندهای گلبدین، ربانی، در این اواخر سیاف و نوکران بیمقدار گلبدین نظیر «افغان ملت» شمس الهدا شمس وغیره به حد کافی علیه ما فعال اند و چنانچه در همین شماره شاهدید با لحن به مراتب جاهلانه‌تر و سخیفتر از نامه شما، به ما دشنام و فقط دشنام رکیک می‌دهند. تصور نمی‌کنیم امکانات تهدید و انبان بهتان و فحاشی شما، وسیعتر و غنی‌تراز این سمبولهای بیشرمی و شرفباختگی باشد. پس چه بهتر که عجالتاً پاره کردن و سوزاندن نشرات ما و نصب کاریکاتور و غیره کار های متذکره‌ی «انقلابی» تانرا به آنان سپرده و تنها به این وظیفه «مقدس» بپردازید: طبق سیاست «انقلابی» تان بجای افشای بنیادگرایان و اردلی های پست «ادبی و فرهنگی» آنان و دیگر دشمنان آزادی و دموکراسی، قلم بدست گرفته و دل بدرد آمددی تان برضد «پیام زن» را خالی کنید و آنها را به آن دو نشریه («آیینه افغانستان» و «مجاهد ولس») یا امثال آنها بفرستید تا آرزوی تان برآورده شود. اگر هیچ نشریه‌ای متین و ضدبنیادگرایی حاضر به چاپ آن نشد خدا «افغان ملت» شمس‌الهداشمس را از روی تان نگیرد که برای چاپ هر نوشته‌ی ضد «پیام زن» بخصوص که در سطح خودش و حاوی کرشمه در برابر گلبدین باشد، دست به سینه ایستاده است.

ولی یک نکته یادتان باشد آقای شعیب آیر که هروقت شما و همفکران نشریه‌ای انتشار دادید یا کاری کردید که همچون خنجری در چشم و قلب بنیادگرایان و سگان رنگارنگ شان بنشیند و آنان را به عربده کشیدنهای جنون‌آمیز وادارد، آنگاه و فقط آنگاه انتقادات شما برما بسیار سازنده، ارزنده و جدی تلقی خواهد شد.□

تظاهرات بی‌سابقه برضد آدمکشی و آدم ربایی باند گلبدین

بتاریخ ۲۰ فبروری ۱۹۹۵ بیش از صد تن زن و کودک هموطن ما که خود را جمعی از «بستگان شهدا و اسیران آزادیخواه افغانستان» می‌نامیدند در شهر اسلام‌آباد به تحصن در وزارت داخله پاکستان و تظاهرات بی‌سابقه‌ای دست زدند. آنان اطفال یتیم، بیوه زنان، مادران و خواهران داغدیده‌ای بودند که پدر، پسر، برادر یا شوهر شانرا حزب گلبدین در پاکستان اختطاف و به شهادت رسانیده یا تا حال از زنده و مرده آنان خبری نیست. تمام این شهدا و ربوده شدگان از روشنفکران و افراد بانفوذ جامعه ما بودند. تظاهرات و تحصن مذکور از ساعت ۹ صبح شروع و ساعت ۲ بعد از ظهر اختتام یافت. تظاهرکنندگان عکس هایی از شهدا، پلاکاردها و شعار های «مرگ بر گلبدین!»، «گلبدین قاتل پدرم است!»، «گلبدین قاتل شوهرم است!»، «گلبدین برادرم را تکه تکه کرده است!»، «گلبدین پسرم را ربوده!»، «گلبدین باید محاکمه و اعدام گردد!» و ... روی آنها نوشته شده بود با خود حمل می‌کردند. همچنین آنان لیستی ناکامل شامل نام، وابستگی سیاسی و زمان اختطاف یا ترور ۴۶ نفر توسط باند گلبدین را با خود داشتند که آن را در اختیار خبرنگاران و دیگر علاقمندان قرار می‌دادند. خبرنگار «پیام زن» با یکتن از برگزار کنندگان این تحصن مصاحبه‌ای بعمل آورد که فشرده‌ای از آن را می‌خوانید:

سؤال: *لطفاً خود را معرفی نمایید.*

جواب: من خواهر یکی از شهدا می‌باشم که گلبدین خونش را به زمین ریخته است.

س: *هدف از برگزاری این تظاهرات چه می‌باشد و از طرف کی به راه انداخته شده؟*

ج: این تظاهرات و تحصن از طرف زنان، خواهران، مادران، دختران و پسران شهدا و اختطاف شدگان روشنفکر و آزادیخواه کشور ما که توسط باند تروریستی گلبدین در پاکستان سربه‌نیست و یا اختطاف گردیده به راه انداخته شده است. هدف از تظاهرات عبارت است از به محاکمه کشانیدن گلبدین، افشای وی و باند جنایتکارش و فشار بر دولت پاکستان که چطور به این آدمکش فضای ترور را مساعد ساخته و مقابل تمام اعمال جنایتکارانه‌ی وی در داخل پاکستان بی‌تفاوتی بخرج داده است. ما می‌خواهیم به مردم و دولت پاکستان بگوییم که اگر سه جوان افغان احساساتی و فریب خورده که چند طفل مکتبی را گروگان گرفته بودند، آنچنان بی‌محابا واجب‌القتل بودند پس چرا گلبدین که صدها روشنفکر و تحصیل‌کرده را در خاک پاکستان کشته یا ربوده، نباید مورد بازخواست و محاکمه قرار گیرد؟

س: *طوریکه از پلاکاردها و عکس‌ها مشاهده می‌شود اکثریت و یا تمامی شهدا قبل از سقوط رژیم پوشالی به شهادت رسیده شما چرا حالا اقدام نمودید؟*

ج: بلی تقریباً همه قبل از سقوط رژیم پوشالی به شهادت رسیده یا اسیر اند. ما در آنزمان بطور انفرادی به مقامات پاکستان عریضه داده بودیم ولی در جریان سالهای دربدری و مراجعه به مقامات این کشور باهم آشنا شدیم و از آن میان عده‌ای از ما ماهها قبل به این تصمیم رسیدیم که منبعد عرض و داد خود را مشترکاً و در سطح وسیعتر و مؤثرتری پیش ببریم. به این منظور کمیته‌ای هم بنام «بستگان شهدا و اسیران آزادیخواه افغانستان» را ایجاد کردیم تا حتی‌الامکان با تمامی خانواده هایی که از باند گلبدین و باند های برادرش زخم خورده اند، تماس برقرار کنیم.

س: *آیا مقامات پاکستانی در این مورد با شما دیده اند، اگر ندیده برنامه شما چه می‌باشد.؟*

ج: در جریان تحصن و تظاهرات وزیر سرحدات پاکستان و نیز داکتر سید پرویز عباس شاه، معاون کمشنر اسلام‌آباد با ما ملاقات و عرایض ما را گرفتند و وعده بررسی قضایا را دادند. ما تصمیم داشتیم در صورتیکه

صحنه‌هایی از تظاهرات وابستگان قربانیان ترور واختطاف باند گلبدین در وزارت داخله، اسلام‌آباد در بلاکارتهای آنان می‌خوانیم: «حکمتیار قاتل برادرم میرویس است!»، «حکمتیار برادرم بریالی را ربوده!»، «حکمتیار آدمکش و فاشیست است!»

دولت پاکستان مثل سابق با بی‌اعتنایی عمل کند، این تحصن را مدتها ادامه دهیم.

س: شما بعد از این چه برنامه دارید؟

ج: ما در تلاش هستیم که زنان بیشتری را بسیج کنیم. سازمانهای بین‌المللی را آگاه و بر آنها فشار آوریم که از بنیادگرایان افغانی که قاتل هزاران مرد و زن و عامل ده ها هزار معلول و صدها آواره اند حمایت نکنند. سعی خواهیم نمود پشتیبانی سازمانها و شخصیت های وطندوست و عدالت پسند کشور و خارجی را برای رهایی اسیران از چنگال بنیادگرایان و محکوم ساختن جنایات آنان، جلب کنیم.

س: چه پیامی دارید؟

ج: از خانواده هایی که عضو یا اعضایی از آنان قربانی تروریزم گلبدین و شرکای جرمش شده اند، شخصیت ها، محافل، نشریات و سازمانهای آزادیخواه می‌خواهیم که برای هرچه بیشتر کامل شدن لیست ما و مؤثریت و نتیجه بخش بودن اقدامات ما، باید بیشتر از این دچارناامیدی یا محافظه کاری نشده، خون عزیزان خود را به اخوان نبخشیده، خانواده های ماتمدار دیگر نظیر خودشان را همدرد واقعی خود پنداشته و مطمئن باشند که با مبارزه متحدانه در این زمینه می‌توان به موفقیت هایی دست یافت. بناءً از تمام آنان تقاضا می‌کنیم درباره از دست رفتگان خود با جزئیات و یا عکس هایی از آنان برای ما نوشته و به آدرس موقت ذیل ارسال دارند:

RFMC
C/O P.O.BOX 2312
ISLAMABAD
PAKISTAN

و اجازه بدهید خطاب به مردم پاکستان هم بگوییم که اگر می‌خواهید رضایت مردم افغانستان را کسب کنید، اگر می‌خواهید با کشور همسایه و هم‌کیش خود در صلح و صفا زندگی کنید و روابط برادرانه داشته باشید، دولت پاکستان باید از حمایت بنیادگرایان دست بردارد. زیرا افغانستان آزاد، دموکراتیک و آرام به نفع پاکستان نیز می‌باشد و بنیادگرایی، اسلام مردم و ارزش های آزادی هردو را می آلاید. □

در اخیر مصاحبه، خواهر مبارز ما مقداری عکس و نشریه در اختیار ما سپرد که پاره‌ای از آنها را در همین شماره آوردیم ولی متأسفانه ترجمه تمام اخبار وگزارش های مربوط به تحصن وتظاهرات که در مطبوعات پاکستانی انتشار یافته اند، به موقع بدست ما نرسید تا فرصت چاپ یابند. در شماره آینده ترجمه نامه‌ای را که بنام «بستگان شهیدان و اسیران آزادیخواه» جهت رد گزارش مغرضانه‌ی «فرنتیرپست» (۲۶ مارچ ۱۹۹۵) در آن روزنامه بچاپ رسیده بود می آوریم.

صحنه هایی از تظاهرات وابستگان قربانیان ترور و آدم ربایی باند گلبدین در اسلام آباد.

هشتم مارچ روز جهانی زن

زنده باد مبارزه زنان ما بر ضد میهنفروشان جنایتکار بنیادگرا!

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» هشتم مارچ روز جهانی زن را طی محفلی برگزار نمود. «راوا» همه ساله این روز را به نشان همبستگی با زنان رنجدیده و زحمتکش سراسر جهان برگزار می‌کند.

در محفل مقالاتی درمورد نقش ووظایف زنان در افغانستان زیرسایه‌ی شوم بنیادگرایان ایراد شد و همچنان سرودهایی توسط شاگردان مکاتب اجرا شد که مورد استقبال بسیار همه حاضران قرار گرفت. درین محفل برعلاوه عده‌ای از اعضا و هواداران «راوا»، شمار زیادی از زنان کمپ های مختلف مهاجران در پشاور، دوستان پاکستانی و خبرنگاران شرکت داشتند.

راضیه یکی از سخنرانان در گفتارش اظهار داشت: «خاینان بنیادگرا که از نخستین روز تجاوز شان به کابل و سایر ولایات با پستی و بی‌غیرتی تمام حملات شانرا بر زنان تمرکز بخشیدند. آن را بازهم با اشکال گوناگون و با احساس افتخار ادامه می‌دهند. چنانچه دیدیم که برادران تازه‌نفس اینان بنام طالبان نیز از همان اول به مستی درآمدن، با هرآنچه مربوط به کرامت و حق و آزادی زن می‌شود، یورش بردند و به همین جهت بلافاصله کوس رسوایی شان در داخل و سراسر جهان به صدا درآمد.

...واقعیت اینست که اخوان تا دندان مسلح از جنبش حق‌طلبانه و آزادیخواهانه‌ی نصف نفوس کشور ما بشدت هراس دارد و این ترس و لرز هزاربار بیشتر می‌شود که می‌بینند ندای رزمنده‌ی «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» بطور روزافزون اذهان و قلوب زنان وطن را تسخیر می‌کند و آنان را به طرفداری از سیاستهایش می‌کشاند. پس قوله کشیدنهای اخوان برضد «راوا» نه تعجب دارد و نه امری منفی است. بگذار مردم ما و دنیا بدانند که زنان افغانستان هرچند که در عقب‌نگهداشته شدن و تحمل انواع ستمهای جنایتکارانه در جهان نظیر ندارند، حاکمیت بنیادگرایان این مشتی میهنفروش، جاسوس، ضد دموکراسی، ضد زن و ضد علم و تمدن را هیچگاه نخواهند پذیرفت....»

محفل که ساعت ۳ بعد از ظهر آغاز شد با پارچه‌ی تمثیلی «تبهکار» درباره جنایات جهادی برضد زنان که توسط دختران مکتب وطن اجرا شد ساعت ۶:۳۰ خاتمه یافت.□

بخاطر تجلیل از روز ۸ مارچ تعداد زیادی از زنان شرکت جسته بودند

انتقادات یک «جهادی» ناراضی بر «پیام زن»

- «پیام زن» اوراقی پرعقده در برابر شخص گلبدین و حزب به اصطلاح اسلامی آن است
- «پیام زن» پر از کلمات و اراجیفی است که سخنان خوب یک مضمون را هم زیر شعاع قرار می‌دهد
- داعیان آزادی ودموکراسی عمری را درجدل ایدئولوژیکی و دربحث های بیمورد وپوچ سپری نمودند
- بنیادگرایی اصطلاح بی‌مفهوم و ساخت پاریس، لندن و واشنگتن است

محترم مدیر مسئول مجله «پیام زن»!
بعد از عرض سلام و ارادت امیدوارم نوشته مرا که نظرات مخلصانه مرا نسبت به نشرات شما در بر دارد به نشر برسانید. البته اگر چاپ می‌گردد با درنظرداشت پرنسیب های نشراتی همه‌اش بدون کم و کاست نشر شود. در غیر آن از چاپ کننده آن بهتر است پاره نموده بدور اندازید. بااحترام
وطندار شما (م.اُمی)

بنام آنکه هستی نام از او یافت

کرگسان را رسم و آیین دیگر است
سطوت پرواز شاهین دیگر است

نظری گذرا پیرامون عنوان:
«جز قیام یکپارچه مردم ما، نه ملل متحد و نه هیچ مرجع دیگر طومار میهنفروشان جهادی را از افغانستان برچیده نمی‌تواند.»
و شعار:
«مردم ما تنها به نیروی مقتدر خود و پیشاهنگان آزادیخواه و دموکراسی‌طلب انقلابی خود اتکاء ورزیده آرزوی شانرا مبنی بر مجازات بنیادگرایان پرنکبت و خیانتکار، تحقق پذیر می‌دانند و بس.»
سرمقاله شماره ۳۷ مجله زن و در مجموع نشرات جمعیت انقلابی زنان افغانستان.

خواهران نهایت محترم جمعیت انقلابی زنان افغانستان و دست‌اندرکاران و گردانندگان محترم مجله زن، چندین شماره مجله را به وقفه‌ها مطالعه نموده‌ام، که اگر از اخبار و چند و چون آن بگذریم، می‌توان این نشریه را اوراقی پرعقده در برابر شخص گلبدین و حزب به اصطلاح اسلامی آن نامید، چه هرچه سیاهی که روی سپیدی ریخته شده نام گلبدین آنرا سیاه‌تر ساخته است. و از طرف دیگر در کشور ما خاصتاً بین قشر روشنفکر ما و آنهاییکه سازمان و حزب و مجله و روزنامه و ماهنامه‌ای دارند و انتشار می‌دهند، فقط حرف بر سر «سخن» است خواه این سخن روی کاغذ باشد خواه گفته شود، هنر بر سر آوردن کلمات است، ردیف‌بندی کلمات و استمداد جستن از کلمات که جمله را ساده، واقعی و آنطوریکه هست و برعکس افسانوی و جادویی می‌سازد، در شنونده و خواننده اثر می‌گذارد، اگر این کلمات ساده، شیوا و عامیانه بیان شود و واقعیت را انعکاس دهد اثر آن عمیق و اگر کلمات جادویی، مبالغه‌آمیز و عوام‌فریبانه بیان شود اثر آن زودگذر و خود نوشته سرابی خواهد بود در بیابان خشک و کویر.

ساختن یک مضمون حماسی با بیان یک واقعیت عینی فرق زیاد دارد، نویسنده برای بیان صحنه‌های حماسی و رزمی و به شور و شوق آوردن و تحریک احساسات ناگزیر است، مبالغه کند و از کلمات مدد بخواهد که این طرز بیان برای آنانیکه می‌خواهند با مردم حرف بزنند، حرف رک و راست بگویند بدرد نخورده و جایی ندارد و به نظر من ارزش هر حرف، ولو هرچه باشد، بعد از عمل معلوم می‌گردد و الا در مرحله حرف فقط جمله‌ی ادبی خواهد بود.

و وقتی سخن بر سر زدودن اندوه بیکران مردم داغدیده این سرزمین می‌آید، دیگر سخنان و جملات جادویی اگر تسکین‌ده، زودگذر و آنی باشد، هرگز مرهم آن آلام نشده و غمی افزون بر غمها خواهد بود.

ولی بدبختی ازین بزرگتر نخواهد بود که اوراق یک مجله سیاسی آنهم مجله زن پر از کلمات و اراجیفی باشد که سخنان خوب یک مضمون را هم زیر شعاع خود قرار داده محتوای مضمون را به ابتذال بکشاند (چون کلمه خلموک در سرمقاله). و در فرهنگ ما زن افغان و مسلمان نباید آنقدر کلمات نامأنوس بکار ببرد که عظمت و ادبش را زیر سؤال قرار دهد.

و فراموش خواهران و برادران ما که مدتی دور از میهن بسر می‌برند نشده باشد که هرزه‌گویی و لهو و لعب گفتن فقط کار زیر دیوار نشینان بی‌کار و طردشده از جامعه ما را تشکیل می‌دهد که کلماتی چون رذیل، پست، اوباش، خوک، بی‌ناموس، مفعول... دمدار و بی‌دم، حرامی و خلموک و چندین تای دیگر بر یکدیگر حواله می‌نمایند.

مار و گژدم را همه می‌شناسند و در موردش قصه‌ها شنیده اند و در خطرناک بودنش هیچ تردید ندارند، ولی برای مردم از خصلت آنها سخن زدن بیهوده است، اگر در سر درد مردمی را می‌پرورانی که هر لحظه زندگی شان از دست این مار و گژدم های که تو خوب می‌شناسی و من و مردم، در تلخ کامی و سیه‌روزی می‌گذرد راه بیرون رفت را نشان بده و دوا تجویز نما. تو که بخاطر زندگی توده‌های میلیونی فقیر و دربدر میهنت می‌اندیشی و آرزو داری برای وطن تخریب شده و ویرانه خود کاری انجام بدهی! آیا برنامه‌ای ارائه نموده‌ای؟ اگر از تأسیس مکتب و شفاخانه و کمک به مهاجرین، (آنهم متأسفانه در خارج از کشور) که در خور ستایش و تحسین است حرفی داری، برای مردمت در داخل کشور چه پروگرامی روی دست گرفته‌ای؟ در لای اوراق مجله تو هیچ سخن و حرفی درین خصوص نیست. حتی اظهار همدردی هم به نظر نمی‌خورد. وظیفه شما «پیشاهنگان آزادیخواه و دموکراسی‌طلب انقلابی» «در شرایطی که با گذشت هر روز طوغی بر طوغستان شهدا و ماتمی بر ماتمکده ملت در خون نشسته ما افزوده می‌گردد» چیست؟ نشر پیام زن؟ دو و دشنام دادن به این «خودفروختگان بی‌وطن و سیه‌ترین و فرومایه‌ترین دشمنان داخلی، مشت نابخرد و جاه‌طلب» چه دردی را دوا می‌کند؟ آیا دشنام شما خواهران چون صور اسرافیل اینها را از بیخ و بن برخواهد کند؟ و برای شکست این نابخردان و بی‌دانشان، که سیاست‌های ویرانی و چپاولگری شانرا بیگانگان تعیین می‌نمایند، خرد و دانش لازمست و سیاستی معقول و مردمی!

ارمان خیلی مقدس در لحظات کنونی برای ملت غرقه در خون ما، به درجه اول نشر مجله و روزنامه نبوده بلکه همراهی و همدلی و نجات دادن این ملتی که هیچ روزنه

امیدی برای نجات خویش نمی‌بیند بوده و این ارمان به تنهایی از ماورای سرحدات کشور هرگز میسر نخواهد بود.

بیایید دست بدست مردمی دهیم که دستان شان دراز مانده است و از نهایت بیچارگی بر هر خس و خاری دست می‌اندازند. با آلام و مصیبت های جانکاه آنها شریک شویم. دود باروت و صدای مهیب راکت را که کوچه و بام و در هریک شانرا دریده است یکجا احساس کنیم. گرسنگی بکشیم و تنه پاره پاره فامیلها را که در زیر آوارهای خشت و گل مدفون شده از نزدیک ببینیم و با دانش انقلابی خود مردم را بینایی بخشیم.

خواهران گرامی، بیایید در شرایط کنونی جهان که فلسفه مزدوری فلسفه زندگی شده است، راهی بسوی افقهای تابناک آزادی و آزادگی تاریخ کهن خود باز نموده با اتکاء به فرهنگ اصیل و انسانی و اسلامی خویش که طی زمانه‌ها و قرون متمادی چنان بارور بوده و چنان در مسیر تعالی انسان و مقام شامخ آن گام برداشته است که بزرگمردان این فرهنگ در میان تمامی فلاسفه و دانشمندان در زمانه خود پیش از خود، و بعد از خود همیش سر و گردنی بلند داشته اند. و آنهاییکه زیر عنوان جامعه شناسی «طبل نژاد برتر، غرب تمدن ساز و پیشرو و شرق راکد و جمود» را به صدا آورده اند، ابلهانه با روش اجیرسازی با دهان ما این اندیشه های منحط را پخش نموده ما را توسط خود ما خلع سلاح نموده اند، بایستیم. در حالیکه مردم ما از هر وقت دیگر نیازمند آنند تا آنچه را که سبب گردیده است در تاریکی و جهل و زیر شکنجه این آدمکشان قرن بسر برند با کمک شما علمبرداران آزادی، عدالت اجتماعی و دموکراسی، راهی بسوی فرداهای بدون جنگ، بدون اشک و خون راه کشایند. چه بهتر بجای این دو و دشنام دادنها برنامه کار خود را ارائه داده و مشی سیاسی، اجتماعی خود را در قبال زن بدبخت جامعه ما روشن و آشکار بنویسید. و فراخوان جمعیت انقلابی زنان در شرایط کنونی از زنان سیه‌روز وطن چیست؟

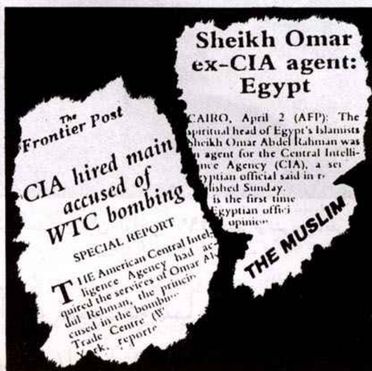
جمعیت انقلابی زنان اگر مسایل روبنایی که عبارت از برگزاری سالگره‌ها و مظاهرات آنهم در کشور بیگانه صورت می‌دهند، کار زیربنایی که انجام داده اند چیست؟ از موفقیتها و ناکامیهای خود در کار سیاسی و توده‌ای بنگارید تا زنان محروم کشور ما امیدوار به فردای روشنی گردند که شما زیر شعار دموکراسی، عدالت اجتماعی و آزادی عنوان می‌نمایید. سمت مبارزه خود را آگاهانه و مسئولانه تعیین نما و در یک دید وسیع علیه آنچه به ضد شعار توست قیام کن، وقتی از آزادی حرف می‌زنی به مقابل بردگی در تمامی ابعادش بستیز و زمانیکه شعار عدالت اجتماعی سر می‌دهی با بیعدالتی در تمامی اشکالش مقابله کن و بازهم بخاطر دموکراسی که در اصل همان آزادی و عدالت است به مبارزه برخیر. علیه سیستم استعمار، استثمار و استحمار جهت مبارزه خود را روشن نما. و وقتی بدین باور رسیده‌ای که «جز قیام یکپارچه مردم...» مرجع دیگری حل مشکلات ما را سبب ساز نیست، سؤال اساسی چنین مطرح می‌گردد که: آنهاییکه امید به قیام بسته اند و مبارزه و پیشاهنگان قیام و سازمانده چنین قیامهایی خود را قلمداد می‌کنند کجا اند؟ و بازهم چون ادعای غیرمسئولانه رهبری یکی از ولایات، کدام قیام و جبهه را به خود نسبت می‌دهند. و این رهبریها و قیامها چه دستآوردی داشته و ملت ما تحت چه نام و نشانی بدان پیوسته اند و یا می‌پیوندند؟

ملت آزاده افغان در طول تاریخ همیشه قیام برضد متجاوزین را برپا نموده اند که قیامهای خودبخودی زیر نام مقدس و پرمفهوم جهاد علیه تجاوز بزرگترین قدرت جهانخوار (اتحاد شوروی) و ایادی دون‌صفتش بعد از ۱۳۵۸ خورشیدی شاهد مدعای ماست و نتیجه همین قیام رزمندگان (جهادیها) راه آزادی و جهاد است که بنا به گفته شما «طومار میهنفروشان جهادی در افغانستان گسترده شده است.»

نسل های آینده خواهند پرسید، که این بنیادگرایان پرنکبت و خیانتکار از کجا و چطور خود را در پیشاهنگی جهاد قرار دادند. می‌پرسند آیا کشور فاقد دانشمند، روشنفکر مبارز و چیز فهم انقلابی بود؟ چرا مبارزان و نیروهای ملی نتوانستند درحالیکه در جهاد شریک بودند و خون دادند در شرایط سخت و حادکشور در حالیکه «شرایط عینی و ذهنی» آماده بود، از اوضاع مشخص تحلیل مشخص نموده، پیشاپیش این قیامهای خودبخودی مردم که بنابر خصلت فطری شان که برضد هر تجاوزی می‌ایستند، قرار بگیرند؟ آنرا رهبری و سمت دهند. چرا برای دشمنان در کمین نشسته این کشور فرصت دادند که بنابر شناخت نقاط ضعف این ملت، در اثر فریب و خدعه و به کمک زر و تزویر زیر احساسات پاک عقیده‌ای مردم، نوکران خود را در رأس جنبش قرار داده و بر پیکر مجروح کشور در تمامی عرصه‌ها (سیاسی، اقتصادی، نظامی و فرهنگی) آخرین و محکمترین ضربه را وارد نمایند؟ اگر این داعیان آزادی و دموکراسی، عمری را در جدل ایدئولوژیکی در بحث های بی‌مورد و پوچ چون «اکونومیزم بورژوازیست یا انقلاب سرخ، رویزیونیزم شوروی، موقف آلبانی، انقلاب فرهنگی چین، تئوری سه‌جهان» و غیره گپ های که هیچگاهی بدرد جامعه ما نخورد سپری نمی‌نمودند، به عقاید مردم خود باوجود احترام داشتن معتقد می‌بودند، و این واقعیت که «حیات و حرکت یک جامعه به حرکت فرهنگیش وابسته است» با چراغ تابناک فرهنگ

شیخ عمر عامل سی. آی. ای بود

یکی از مقامات عالیرتبه مصر برای نخستین بار از ارتباط شیخ عمر با سیا پرده برداشت. مشاور حسنی مبارک به نشریه «میدل ایست تایمز» گفت: «چگونه است که عمر عبدالرحمن اکنون در امریکا بسر می‌برد؟ اگر تصور شود که علت یک اشتباه قنسلگری بوده، دروغ است. بخاطر ارتباطاتش با سیا تا بحال برای او پنج بار ویزه داده اند.» («مسلم»، ۲ اپریل ۱۹۹۵)

و به نقل از روزنامه «فرنتیرپست»: «روزنامه الاهرام چاپ قاهره از قول منابع معتبر امریکایی نوشت که سی.آی.ای شیخ عبدالرحمن را اجیر کرده بود تا افراد مسلمان را از امریکا و سایر کشور ها برای جنگیدن علیه نیروهای شوروی در افغانستان استخدام کند. سیا به شیخ عمر کمک کرد تا در سالهای ۸۰ در نقاط مختلف امریکا «دفتر های جهادی» را باز کند.

علی‌الرغم آنکه شیخ عمر از سوی مقامات مصر به قتل انور سادات متهم بود، امریکا به او ویزه و سپس اقامتگاهی دایمی اعطا کرد.» □

اصیل ملی و اسلامی خویش در تمامی زمینه‌های اجتماعی، سیاسی، اقتصادی گام به گام پیش می‌رفتند به یقین که بین مردم جایگاهی پرارج داشته و بدون تردید باوجود توطنه های رنگارنگ سازمانهای جهنمی خاد، سیا، کی.جی.بی، آی.اس.ای و غیره نوکران شان به حکم تاریخ و ندای وجدان مردم پاک‌طینت ما پیشآهنگان این جهاد مقدس آنها می‌بودند و ملت ما بعد از پیروزی که نصیبش شد، امروز تاج افتخار و شرف و آزادی را به سر می‌داشت. و این میهنفروشان ضد جهاد هرگز جایی و مقامی در بین جامعه ما نمی‌داشتند و به واقعیت نه در محدوده یک شعار، نیروی مقتدر و پرتوان مردم نه در دست «بنیادگرایان پرنکبت و خیانتکار» بلکه در وجود پیشاهنگان آزادیخواه و عدالت جو تبلور می‌یافت و چون سیل خروشان و توفنده تمامی خس و خاشاک داخلی و خارجی خود را بی‌امان می‌روبید.

به بنیادگرایی کلمه بی‌مفهومی که از چانته جهانخواران عصر ما، از قاموس آنهاییکه زیر نام آزادی جهان را به بردگی ماشین کشانده اند و از بلندگویان که زیر نام عدالت هرجا دستی بخاطر نجات مردم بلند می‌شود قطع و هرجا ندایی برای قیام ملتهای دربند سر داده می‌شود، در گلو خفه می‌شود، مچسپ! تا خدا نخواسته خودت دچار بنیادگرایی در قالب دیگر و رنگ دیگر نشوی. و بیاد بیاور که ژان پل سارتر در مقدمه کتاب «دوزخیان روی زمین»☆ خود می‌نویسد: «یک قشر روشنفکر در جهان سوم داریم که وقتی ما از امستردام، لندن، پاریس و واشنگتن شعار های بسیار مترقی و نو و متجددانه می‌دهیم، این دهان ها در اقصای آسیا، افریقا باز می‌شود و شعار ما را تکرار می‌کند»، که اصطلاح بی‌مفهوم بنیادگرایی هم شعاریست میدان پاریس، لندن و واشنگتن.

در حالیکه سخنان حنیف رامی، رئیس اسامبلی پنجاب راکه در صفحه ۵۴ مجله چاپ شده خجالت زده تکرار می‌کنم «مطبوعات پاکستان (مردم افغانستان) باید بدانند که نیروهای دموکرات افغانستان کدامند؟ ولی شما هم بگویید که برعلاوه «راوا» دیگر کی نماینده و رهبر سازمانهای دموکرات افغانستان است؟ کجا هستند آنان؟ چه می‌گویند؟» امیدوارم پاسخ روشن گردد.

و در فرجام از شما و همه عقابان بلندپرواز راه آزادی انسان تمنا می‌کنم:

بیایید در پرتو درس های آموزنده از گذشته، گذشته اندوهبار ولی سربلند و پرافتخار و اصلاح اشتباهات عظیم و جبران‌ناپذیر خویش بخاطر خونهای ریخته شده بهترین پیکارگران راه آزادی انسان، انسان دربند غل و زنجیر جامعه مان و وطن مان که هر دو در پرتگاه نیستی قرار گرفته است، در راه ایجاد یک تحول بزرگ اجتماعی بیندیشیم و جهت بوجود آوردن چنین تحولی باید یک تحول عظیم فکری را بوجود بیآوریم و به گفته بزرگ مردی از تبار ما: «خود را بشناسیم و جهان امروزی راکه در آن هستیم (اگرچه در آن زندگی نمی‌کنیم) بفهمیم، بلکه خود را بشناسیم و رسالتی راکه داریم و راهی راکه باید بپیماییم، راه و رسالتی راکه نه پاسداران سنت و جمود و کهنگی بنام مذهب نشان می‌دهند و نه پرچمداران تجدد و شیفتگان اندیشه‌ها و راه‌حلهای غربی بنام روشنفکر و پیشرفت ادعا می‌کنند، راه سومی که از میان این دو بیراهی می‌گذرد: نه تقلید از دیگران بلکه شناخت و ابداع و انتخاب.»

به امید پیروزیهای مزید تان در عرصه های کار و پیکار انقلابی در عمل.

وطندار شما (م.اُمی)

☆ - کتاب «دوزخیان روی زمین» از ژان پل سارتر نه بلکه از فرانتس فانون است. «پیام زن»

عده‌ای از زنان افغان در سوگ کشته‌شدگان شان، اواخر ۱۹۹۴ (عکس از نشریه‌ی «عفو بین‌الملل» بنام «زنان در افغانستان: فاجعه حقوق بشر»، می ۱۹۹۵)

هموطن م.اُمی، آیا شرافتمندانه تر نیست که شما و همفکران بجای تاختن بر «پیام زن»، بدون هیچ اما و اگر و گرانفروشی های روشنفکرانه، بر خاینان بنیادگرا بشورید که مردم ناکام ما را به مراتب بدتر از روسها و سگهایشان، در اینچنین هولناکترین و جانفرساترین ماتمها نشانده اند؟

در پاسخ به نامه‌ی م.اُمی

رؤیاهای «جهادی» در پس فریادهای ضد غربی

خواننده محترم م.اُمی ـ کابل،
نامه‌ی شما را بدون کم و کاست (غیر از چند اصلاح انشایی و املایی) در همین شماره به چاپ رسانیدیم همراه با پاسخی از ما. اختلاف نظر بین ما و شما روشن است. بخاطر طرح مسایل، اگر مایل بودید بازهم برای ما نامه بنویسید.

در باره برخورد ما به گلبدین و حزبش، در پاسخ به خواننده دیگری در همین شماره نکاتی آمده است که بد نیست آنرا مرور کنید. ولی از آنجاییکه شما نشریه ما را «اوراقی پرعقده در برابر شخص گلبدین و حزب به‌اصطلاح اسلامی آن» نامیده اید، لازمست مختصراً توضیحی ارائه کنیم.

نمی‌دانیم منظور شما از «عقده» چیست. ولی اگر حساسیت، نفرت فوق‌العاده و لاجرم تمرکز حمله‌ی ما نسبت به این فرد و باندش را «عقده» می‌نامید باید مکرراً، موکداً و با صدای بلند بگوییم که بلی ما به مقتضای عشق ما به رهایی و بهروزی مردم، گلبدین را در شرایط کنونی کثیفترین و خطرناکترین جرثومه‌ی بنیادگرایی می‌دانیم و به این معنا نسبت به این تیزاب‌پاش منحرف و باندش، «عقده» داریم. «عقده»‌ای که جز با محاکمه او و همه‌ی برادران «مکتبی» و «جهادی» و «قیادی»اش بخاطر خیانتها و جنایتهای بیشمار شان، واشدنی نیست. می‌خواستیم بگوییم که به آن معنا، لطفاً ما را علیه دیگر خاینان بنیادگرا هم «پرعقده» تلقی کنید. «عقده»‌ای که مطمئناً ۹۰٪ مردم ما هم دارند. این «عقده» را خون بهترین فرزندان، رنجهای وصف‌ناپذیر سه سال ظلمانی اخیر و تاریک شدن آینده‌ی نزدیک شان در مردم ایجاد کرده است و تنها و تنها با برچیده شدن طومار یکبار و برای همیشه‌ی بنیادگرایان و سایر مرتجعان گشوده خواهد شد.

این «عقده» را غیر از «برادران جهادی»، فقط آنانی ندارند که در تحلیل نهایی دارای سیستم فکری و سیاسی مشترک با گلبدین و شرکاء اند و در بهترین حالت برخوردی «انتقادی برادرانه و جهادی» از باند های مذکور انجام می‌دهند و بس. به همین سبب است که «جهادی» نمایان خجل مذکور از مضمون و لحن «پیام زن» آنچنان آزار دیده، بخود می‌پیچند و مثل شما ناگهان منفلق شده و آنرا یکباره «اراجیف» و «مبتذل» می‌خوانند.

خواننده محترم، شما بر کلمه «خلموک، پست، اوباش، بی‌ناموس، خوک و...» خرده می‌گیرید در حدی که حتی محتوای نوشته را به ابتذال (!) کشانیده اند!

اما این ظاهر قضیه است. با استناد به نامه‌ی تان، متأسفانه بضاعت شما برای ایراد گرفتن و راهنمایی ادبی و جالبتر از همه «ابتذال شناسی» نشریه ما بسیار ناچیز است. در واقع آنچه شما را رنج می‌دهد مجموع محتویات «پیام زن» است و نه برخی کلمات در آن.

اگر شما یا هر فرد دیگر بین خود و «صدراعظم حکمتیار صاحب» و «رئیس جمهور ربانی صاحب» و همدستان و رعیت شان فاصله‌ای ببیند که از خون پر شده، دیگر نباید آنقدر خاطر و سطح «ادبی» نازک و ملکوتی‌ای داشته باشید که چند صفت زشت برابر با ماهیت بنیادگرایان، کل مضمون‌ها را «زیر شعاع خود قرار دهد». ولی چون برای شما گلبدین و ربانی و سایر خاینان درجه یک، «رهبران محترم جهادی» اند که به علت به فرجام رسانیدن انقلاب پرفیض اسلامی هشت ثور، گاهگاهی دچار اشتباهاتی می‌شوند که خدا براه راست هدایت شان کند، این رهنمود فرتوت را از موزیم ارتجاع اخوانی به ما پیشکش می‌کنید: «و در فرهنگ ما زن افغان و مسلمان نباید آنقدر کلمات نامأنوس بکار ببرد که عظمت و ادبش را زیر سؤال قرار دهد.»!

شما مثل اینکه از والدین پاریسی به دنیا آمده و در آسمانها قدم بزنید، کلمات ما را بدورد می‌گویید. اما دهن‌دریدگی های برادران جهادی ـ که در همین شماره مقداری از آنها را مشاهده می‌کنید ـ گویی از دل شما برخاسته و در دلتان نشسته و می‌نشینند که صدایی علیه آنان بلند نکرده و نمی‌کنید. واقعاً آفرین بر شما و همفکران تان که از گلوله‌ها و آتش و رذالت و بی‌ناموسی بنیادگرایان که گریبانگیر هزاران همشهری و چه‌بسا عدای از بستگان تان هست، غیرت تان تور نمی‌خورد، پارچه‌ای از خشم و انتقام نمی‌شوید و برضد این جنایتکاران جهادی نمی‌شورید، اما از چند کلمه‌ی ما اینچنین «غیرتی» و «مؤدب» شده و به فکر «عظمت زن افغان» می‌افتید!

اگر زنان بگویند «ما زنان با چادرها و هق‌هق زنان خود را پیش پای قیادی های محبوب جهادی می‌اندازیم که دیگر کمتر فرزندان ما را بکشند و کمتر به جوانان ما تجاوز جنسی کنند و... تا از برکت پیروزی انقلاب شکوهمند اسلامی، افغانستانِ تازه اسلامی شدهی ما ازین هم بیشتر در شاهراه ترقی و نابودی استکبار جهانی و دستگیری مستضعفان جهانی قدم نهد» آنوقت از نظر شما بر قله‌ی به اصطلاح افغانی بودن و مسلمان بودن گامزن خواهند بود؟

نه وطندار م.اُمی، اینگونه «افغانی» و «مسلمان» بودن و «عظمت» و «ادب» ارزانی شما باد! شما که می‌خواهید «چادر و چهاردیواری» را حتی برسر زبان و حرف زنان هم تعمیم دهید، فردا که تفنگ در دست دوش بدوش مردان برای شکستن زنجیرهای ستم و بردگی بنیادگرایی برخیزند، آنان را حتماً موجودات وابسته به سیارات دیگر و از لحاظ دینی گبر و نصارا خواهید نامید؟

در فرهنگ اخوان و ارتجاع افغانستانی، کلمات معینی «نامأنوس»، «نا معقول» و «بی‌ادبانه» است. ولی در فرهنگ نیروهای انقلابی از آنجاییکه کلام مذکور بیانگر خشم و نفرت بیکران مردم علیه اهریمنان جهادی می‌باشد، هرقدر بیشتر «لهو و لعب» و «هرزه‌گویی» و ازین چیزها نامیده شود، بیشتر نافذ بودن و کارکردش در رگ های دشمن و نوکران نقابدار آن عیان می‌گردد.

مبارزه علیه دشمن هیچگاه منحصر به یک جبهه بوده نمی‌تواند. مبارزه در جبهه سیاسی و مطبوعاتی جز لاینفک مبارزه در زمینه‌ی نظامی است و در خدمت یکدیگر قرار دارند. نیرویی که در جبهه نظامی اقتدار دارد، خود را ملزم به گسترش هرچه بیشتر کار در جبهه فرهنگی می‌بیند تا موقعیتش را تحکیم بخشد. نیرو یا نیروهایی که در جبهه نظامی در موقعیت مناسبی قرار ندارند، کار در جبهه سیاسی و فرهنگی را برای تدارک جهت رویارویی با دشمن مسلح مهدوف می‌سازند. ازینروست که می‌بینیم بنیادگرایان تا دندان مسلح و برخوردار از حمایت بیدریغ صاحبان خارجی شان، به مرگ سگ و خر نشریه دارند. چرا؟ بخاطر آنکه کار در جبهه فرهنگی به همان اندازه که برای نیروهای طرفدار آزادی و ترقی اهمیت دارد برای نیروهای ارتجاعی و وابسته نیز مهم تلقی می‌شود.

پس نظریه‌ی «مار و گژدم» شما آقا یا خانم م.اُمی، فقط صلایی است بنیادگراپسند جهت بی‌نصیب ساختن مردم ما از نشریه‌ای ضدمیهنفروشان بنیادگرا و پرچمی و خلقی و ضد هرنوع سازشکاری و تسلیم‌طلبی. البته «پیام زن» نمی‌تواند «صور اسرافیل» گردد که رهزنان جهادی را «از بیخ و بن برکند» ولی درین زمینه طوریکه اشاره شد نقش معین خود را دارد. دژخیمان بنیادگرا خود را با بیشرافتی منزجرکننده‌ای «قیادت جهادی»، «مجاهدین نستوه»، «تاج سرهای ملت» و ازین قبیل نام می‌نهند. «پیام زن» وظیفه دارد آنان را همان چیزی که واقعاً هستند یعنی چپاولگران مکنت و عصمت مردم ما و تروریستهای میهنفروش افشاء کند. توده‌ها هرچند درد کارد این جاسوسان را تا استخوان خود حس می‌کنند ولی آرزو دارند سرشت شیاطین مزبور در سرتاسر جهان برملا گردد. جذابیت این خواست تا پیش از سرنگونی و نیستی بنیادگرایان، بهیچوجه ازبین نمی‌رود.

گزارشهای «پیام زن» را اکثراً خوانندگان مجروح ما تهیه و برای ما می‌فرستند که قبل از همه گواه آن است که هرچند آنان جسماً و روحاً ساطور قصابان میهنفروش را تجربه کرده اند لیکن تا فرارسیدن روز انتقام، نیاز به نفرین و افشای خیانتها و رذالتهای آنان را در خود حس می‌کنند.

خلاصه ضرورت نشریه‌های دموکراسی‌طلب و ضد بنیادگرایی بی‌نیاز از بحث بیشتر است. نشریات مختلف چه شما و چه خاینان بنیادگرا بخواهند یا نخواهند، انتشار می‌یابند. ولی مهم اینست که کدامها تبر را به درز می‌زنند و کلمات آنها مانند گلوله سینه‌ی دشمن و ثناگویان روشنفکر آن را می‌شکافد و کدامها زیر نام «نشریه‌ای بدون ایدئولوژی»، «نشریه‌ای صرفاً فرهنگی» و «نشریه‌ای برای خانواده‌ها»، در حقیقت با شیادی و شرفباختگی به تبلیغ ایدئولوژی و سیاست بنیادگرایی. فرهنگ بنیادگرایی و مسایل اجتماعی و خانوادگی از دید بنیادگرایی می‌پردازند که طبیعتاً خوش‌خدمتی‌ای بسته‌بندی شده به اخوان و باداران جهانی آنان و خیانتی نابخشودنی به مردم و آرمانهای مردمی به حساب می‌رود.

دعوت شما دایر بر «بیایید دست بدست مردمی دهیم که ...» لااقل برای ما اضافیست. ما از بدو ایجاد «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»، با مردم بوده‌ایم، آلام و خواستهای شانرا می‌شناسیم و به سهم خود در ارتقای آگاهی آنان کوشیده‌ایم. «گرسنگی و تنه پاره پاره فامیلها» را هم خیلی بیشتر از شما از نزدیک دیده‌ایم. تن مثله شده‌ی رهبر و همرزمان خود را هم دیده‌ایم. لیکن مطلقاً خلاف نظر شما بدون آنکه فاش ساختن اعمال خاینانه بنیادگرایان را لحظه‌ای به باد فراموشی سپاریم، برنامه کار و مشی سیاسی ـ اجتماعی خود را نه تنها «در قبال زن بدبخت جامعه» بلکه «مرد بدبخت» جامعه هم ارائه کرده‌ایم: باید متشکل شد و با قیامی درهم‌کوبنده، «امارت» عمال جنایتکار و بیگانه‌پرست را به آتش کشید!

تفصیل این شعار و سایر شعارهای ما در «پیام زن» آمده است. موفقیت نسبی ما در انجام فعالیتهای بقول شما «روبنایی» حاصل پیشرفت نسبی کار «زیربنایی» (سیاسی و توده‌ای) ماست. لیکن اذعان می‌داریم که هنوز کمبودها فراوان است و از نیل به اهداف خود بسیار دوریم. بازهم کاملاً برخلاف نظر شما که «در شرایط کنونی جهان فلسفه مزدوری فلسفه زندگی

قاتل سادات در لندن بسر می‌برد

عبدالمجید حسین یکی از قاتلان رئیس جمهور مصر انور سادات مدتهاست که در لندن بسر می‌برد. هفته‌نامه عربی «روض‌الیوسف» چاپ قاهره نوشت که‌استخبارات مصر درین ۱۵ سال بدنبال اوبوده است.

عبدالمجید حسین بخاطر نقشش در قتل سادات در ۱۹۸۱، بطور غیابی محاکمه و به اشد مجازات محکوم گردید. او از مصر فرار و در حال حاضر همراه با گروهش «جهاد اسلامی» در لندن زندگی می‌کند. «جهاد اسلامی» مسجد جامعی در مرکز لندن احداث کرده که محمدالمقری امام آن به سخنرانیهای شدیدش مخصوصاً در نمازهای جمعه علیه رژیم مصر معروف است.

قبلاً دولت مصر تصور میکرد که عبدالمجید حسین در پاکستان یا افغانستان بسر می‌برد.□ «مسلم»، ۲۳ می ۱۹۹۵

شده است»، معتقدیم که برای عده‌ای و منجمله بنیادگرایان خاین و شرکای پرچمی و خلقی و روشنفکران تسلیم‌طلب و چاکر آنان. یقیناً «فلسفه مزدوری فلسفه زندگی» بوده و هست اما برای ما و کلیه نیروهای طرفدار دموکراسی و ضدبنیادگرایی. مبارزه علیه این نصب‌العین اخوانی ـ پرچمی ـ خلقی. جزئی از مبارزه برای رهایی. دموکراسی و عدالت اجتماعی بشمار می‌رود. منتها ما راه نبرد کنونی را بسیار روشن و مشخص می‌بینیم: جلادان میهنفروش بنیادگرا بر کشور ما مسلط اند که باید با پاک کردن لوث آنان. درفش آزادی و دموکراسی را در افغانستان برافرازیم. ما برای این امر نه به رجعت‌گرایی به «تاریخ کهن» اجازه می‌دهیم، نه پرچم های مندرس و مردود «شرق زدگی» را بلند می‌کنیم و نه به شیوه‌ی نظریه‌پردازان بنیادگرا زیر نام «فرهنگ اصیل انسانی و اسلامی» در تداوم و تثبیت افکار پلید اخوانی، خود و مردم خود را فریب می‌دهیم. ما برآنیم که دین و منجمله اسلام زمانی می‌تواند از دستبرد و آلودگی درامان باشد که از سیاست دور نگهداشته شود. ما افغانستانی سکیولر. افغانستانی که در آن از سوءاستفاده از دین برای مقاصد سیاسی اثری نباشد. را آرزو می‌کنیم زیرا دموکراسی بدون این اساسی‌ترین اصل آن (سکیولاریزم) ناقص و نیم‌بند خواهد بود.

پیش از آنکه «نسلهای آینده» بپرسند. ما به این پرسش پاسخ گفته‌ایم که بنیادگرایان خاین از کجا و چطور خود را در رأس جنگ مقاومت ضد روسی قرار دادند. به این دلیل ساده که آنان از ابتدای اظهار وجودی کوچک در عرصه سیاسی افغانستان. مورد توجه دولت پاکستان و بخصوص سی.آی.ای واقع شدند. پاکستان بخاطر کشیدگی دیرینه با افغانستان. و امریکا بخاطر استعمال آنان مقابل حریف سابق (اتحاد شوروی) و نیز سنگ‌اندازی مقابل جریان انقلابی دموکراسی‌خواه کشور. بنیادگرایان را زیر پر و بال خود گرفتند و با بستن ملیاردها دالر و امکانات عظیم تسلیحاتی در کمر هریک، آن لعبتکان منحرف. تروریست و هزار البته خلموک را «مجاهدان نستوه»، «عظیم راهنمایان» و... نامیده و در رأس «تنظیم»های ساخته و پرداخته خود نشاندند. و سپس گروه‌گروه مردم آزادیخواه ما بودند که برای دریافت اسلحه به طرف آنها می‌شتافتند. بخش بنیادگرای «تنظیمات» در گرو سی.آی.ای و آی.اس.آی و عربستان و ایران بودند که همچون سگان شکاری در ترور، تهدید و ایجاد دشواریهای بیشمار برای نیروهای هواخواه دموکراسی ازیکدیگر سبقت می‌جستند تا شدیدتر دل ولینعمتان شان را ربوده و خود را برای «امارت» کابل بیشتر کارآمد و وفادار به آنان ثابت سازند.

وطندار م.اُمی. حتماً می‌دانید که امریکا و غرب. اخوان‌المسلمین و بطورکلی بنیادگرایی اسلامی را متکا و یاور گرانقدر شان در مبارزه علیه جنبشهای رهاییبخش زیر نام مخالفت با کمونیزم می‌بینند. ازینرو نیروهای بنیادگرا را در کشورهای مختلف ایجاد کرده یا تحت حمایت گرفته و آنها را بمثابه دستجات ضربتی مورد استعمال قرار داده و می‌دهند. کشمکش و تضاد بین قدرتهای غربی در سرپرستی آنها از دولتها و باندهای بنیادگرا نیز قابل مشاهده است.

به آقای عمر عبدالرحمن سرکرده اخوانیهای مصری (که بنیادگرایان جنایتکار وطنی هم برای به اصطلاح پناهندگی دادن به او در افغانستان سرو دست می‌شکستند) بعد از تبعید از کشورش. امریکا پناه داد و گفته می‌شود که ایشان از قدیم با سی.آی.ای در ارتباط بود یعنی اگرچه چشمانش نمی‌دید. قلبش با سی.آی.ای بود.

فرانسه از دولت بنیادگرای سودان و درعینحال دولت ضدبنیادگرای الجزایر پشتیبانی می‌کند اما امریکا بر سر FIS (جبهه رستگاری اسلامی) دست می‌کشد و برایش در واشنگتن دفتر باز می‌کند.

پایگاه «جهاد اسلامی» یکی از مهمترین گروههای تروریستی بنیادگرا مصری. در لندن قرار دارد. و می‌دانیم که بنیادگرایان اسلامی در بوسنیا نه‌تنها از امریکا و متحدانش اسلحه و پول دریافت می‌دارند بلکه آلودگی استخدام جنایتکاران از باندهای گلبدین وغیره را هم با خود دارند.

بنیادگرایان پاکستانی (پدران بنیادگرایان وطنی) همه محصول دیکتاتوری نظامی و سی.آی.ای اند.

داکتر عسکر رضوی محقق پاکستانی ضمن بررسی شعار های فعلی ضد امریکایی احزاب مذهبی پاکستانی وابسته به امریکا می‌نویسد: «واقعیت این است که تعداد زیادی از گروههای محافظه‌کار اسلامی در آن دوره (جنگ مقاومت ضد روسی در افغانستان) فراوان سود بردند. امریکا و دولت جنرال ضیاالحق هردو، آنها را تحت حمایت و پرورش گرفته و گروههای مزبور بصورت وسیعتری به اردو، بوروکراسی، رسانه‌های جمعی و مؤسسات تعلیمی و تربیتی در پاکستان دسترسی یافتند. اکنون که امریکا دیگر به آنها نیازی ندارد. آنها هم احساس تنهایی و درماندگی کرده و در نتیجه بطرزی هار ضدامریکایی شده و بر مبنای این احساسات. استراتژی انتقام‌جویانه‌ی خود را استوار می‌سازند.» («ویکندپست». ۲۶ می ۱۹۹۵)

و پدرحمیدگل در مصاحبه‌ای می‌گوید: «راه حل نهایی تمام بحران افغانستان بسته به مذاکرات بین همه‌ی گروههای مجاهدین است. پاکستان می‌تواند نقش تعیین کننده در حل مسئله افغانستان بازی کند. اما پاکستان چون تحت نفوذ مستقیم سیاستهای امریکا قرار دارد بنابرین قادر نیست سیاستهایش را مستقلانه تدوین کند.» (همانجا)

و میدانیم که دهان گلبدین و برادران به پستان امریکا بسته بوده و امروز هم کمتر کسی پیدا می‌شود که کمک پاکستان به باند او را منکر شود. پس نقش پاکستان چگونه و به چه معنا می‌تواند «تعیین کننده» باشد جز قطع کامل کمک به این نازدانه‌ترین مولود سی.آی.ای و ضیاالحق، که طبعاً هیچگاه امری خواستنی برای پاکستان نخواهد بود.

داستان چاکر امریکا و غرب بودن تمامی احزاب بنیادگرای وطنی رسواشده ترین سر عالم است. این را پدر بریگیدیر یوسف هم بحد کافی برملا ساخته است. گاهگاهی جیغ زدنهای ضدامریکایی و ضدغربی آنها یا

بقیه در صفحه ۸۳

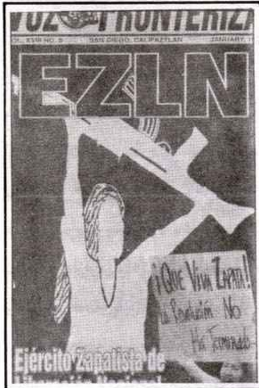
اولین قیام «زاپاتیستها» توسط یک زن رهبری گردید

سوزانا سال گذشته موظف گردید با گروههایی از زنان صحبت نموده و نظریات شانرا در پیشنهاد «قانون زنان» بگنجاند. حینیکه «کمیته مخفی‌بومیان انقلابی» جهت رأی گیری در مورد قوانین گردهم آمده بودند، سوزانا باید پیشنهاداتی را می‌خواند که حاوی آرای هزاران زن بومی بود. در

زنان زاپاتیست در حال تمرینات نظامی

جریان ارائه گزارش، محفل بیشتر ناآرام شده می‌رفت و تبصره‌ها از هرسو بگوش می‌رسید. سوزانا گفتار خود را قطع نکرده و ادامه داد: «ما می‌خواهیم کودکان داشته باشیم و ما می‌توانیم از آنان مراقبت کنیم. ما می‌خواهیم حق رهبری در جامعه به ما داده شود. ما خواستار حق بیان هستیم. ما می‌خواهیم به ما حق تحصیل داده شود و حتی باید راننده شویم.»

«قانون زن» که از طرف سوزانا قرائت شد، برای جوامع بومی به مفهوم یک انقلاب واقعی بود. زنان کف می‌زدند و سرود می‌خواندند. بدینترتیب دوستان وی می‌گویند که قیام زاپاتیست ها در واقع در مارچ ۱۹۹۳ توسط سوزانا به راه افتاد. □

از مجله Women in Action شماره ۹ سال ۱۹۹۴

ناصر ـ کابل،

لطیف پدرام خادی و سرقت ادبیش

این خواننده ارجمند ما بریده‌ای از هفته نامه «کابل» مورخ ۲۹ عقرب ۱۳۷۳ را همراه با نامه‌ای گرم فرستاده است که در قسمتی از آن گفته می‌شود: **«شما این آقای لطیف پدرام را در شماره ۲۹ و ۳۰ «پیام زن» بحق به عنوان شکنجه‌گر خادی و بدنام معرفی نموده بودید ولی اینک وی با پیوستن به مطبوعات «جهادی» برهان‌الدین ربانی لکه‌ی دیگری را بر پوش ضخیم پرچمیش افزوده است: او به رسوایی سرقت ادبی از سوی یاران خودش نیز متهم شده است. واقعاً حیف نویسنده‌ای نامدار مثل محمود دولت‌آبادی که پای صحبت یکچنین عروسک پرچمی ـ اخوانی ـ دزد، نشسته بود. آفرین بر «پیام زن» که نقاب این خادی «ادبی» و امثالش را به موقع پاره کرده و به مردم و روشنفکران شرافتمند ما آگاهی بخشید....»**

● دوست گرانقدر،

تبصره روی لطیف پدرام در همان حدی می‌ارزید که در آن شماره «پیام زن» انعکاس یافت. با یک ژیگولوی خادی که حالا چتلی خوار اخوان شده ـ هرچند هم اکت شاعر و ادیب «پیشرو» کند ـ چه دعوای بیشتری می‌توان داشت؟ کسی که از خیانت به خاک و مردم ما به شیوه پرچمی یا اخوانی، روگردان نباشد، دزدی ادبیش چه جای بحث دارد؟ آیا اگر او هیچگاه به سرقت ادبی دست نمی‌زد یا نزند، سر مویی از بوی گند خادی یا قلمزن بودنش در مطبوعات بنیادگرایی می‌کاست؟

آن شماره «هفته‌نامه کابل» قبلاً بدست ما رسیده بود و اما به دلایلی که متذکر شدیم به قضیه سرقت ادبی لطیف خان خادی اهمیتی قایل نشدیم. داستان به قلم دوست آقای سارق این است که لطیف پدرام چیزی به عنوان «دین ایدئولوژی نیست» را با نام خود چاپ کرده بود در حالیکه به گفته نویسنده «کابل» مطلب کلمه به کلمه از کتاب «فربه تر از ایدئولوژی» نوشته عبدالکریم سروش نقل شده است.

این مثالی منحصر به فرد نیست. بنظر ما ۹۰٪ آنچه که در نشریات جهادی بخصوص در زمینه تاریخ و دین و فلسفه و جامعه‌شناسی می‌آیند از نوشته های آخوند های ایرانی دزدی می‌شوند که اگر این جنایتکاران صرفاً در صفحات کاغذ به زهرپاشی مشغول می‌بودند در آنصورت می‌شد و باید هرروز به اثبات بیسوادی و سرقت‌های ادبی شان پرداخت. اما از آنجایی که میهنفروشان مذکور مستانه و شمشیرکشان بر گرده‌ی مردم ما می‌رقصند، دعواهای به اصطلاح ادبی با آنان راه انداختن، کار تنها دلالان و مشاطه‌گران فرهنگی است که می‌کوشند این رهزنان خاین را فقط و فقط حداکثر «دزدان ادبی» وانمود ساخته، از آنان دوستانه «انتقاد» کرده و در تحلیل نهایی بمثابه رهبران «جهادی» قابل قبول جلوه دهند. □

فرید «افسان» ـ امریکا

آقای روستار تره‌کی در مزبله‌ی تحریف و تطهیر

این مطلب با پوزش از نویسنده‌ی آن اندکی تلخیص شده است.

در این اواخر در مورد کتاب صدیق فرهنگ «افغانستان در پنج قرن اخیر» سروصداهایی از جانب علاقمندان وی راه انداخته شده است. این همهمه و غوغای اشتهارگونه، نگارنده را بر آن داشت تا نسخه‌ای از آنرا دستیاب نماید، مگر دریغا که نصیبش نگردید.

در شماره ۳۷ «پیام زن» ـ این پیکان رخشنده و برنده‌ی مبارزه علیه بنیادگرایان خودفروخته و قوادان شیخان فرومایه ـ نقد کتاب صدیق مذکور نظرم را جلب کرد. آن را با دقت مطالعه نمودم. حقا که صمد با موشکافی یک متجسس روشن ضمیر، مسئول و آگاه، لابلای کلمات، جملات و پاراگرافهای کتاب مذکور را با تعمق خاصی حلاجی و بررسی نموده است. موصوف از اینکه با خنجر خامه بر خرگاه سکوت ممتد و مدهش عدم دفاع از حقایق آشکار و ملموس مبارزات شعله‌ای ها در سالهای تهاجم و تجاوز ارتش امپریالیزم روس و هکذا بعد از بیرون رفتن آن، حمله‌ور شده و آنرا دریده، درخور تمجید می‌باشد. در جریان خوانش نقد، نکاتی در ذهنم تداعی گردید که ترسیم آنها را بروی سینه‌ی بی‌کینه‌ی کاغذ روا دانستم.

در این امر شکی نیست که هرفرد در تاریخ کشورش نقشی می‌بازد. خواه نقش ترمزکننده وبازدارند، یا رهگشا و پیشرونده. من، شما و سایرین در این روند و فرآیند بالاجبار به حرکت می‌افتیم مگر اینکه از اجتماع و کشور خود مان ببریم. از خصایص تاریخ منجمله این بوده است و خواهد بود که در سیر پیشرفتش، عناصری را که در برابرش قرار گیرند بزودی تنبیه نمی‌نماید مگر در شرایط و حالات بحرانی و توفانی، (مانند تجاوز روس به کشور) خشم و شتاب، واقعیت وجودی عناصر بازدارنده را آنطوری که بوده و هستند، نه آنطوری که خود یا ستایشگران زرخرید در مورد ایشان می‌گویند، افشاء و برملا ساخته و با بی‌رحمی آنان را در زیر گردونه‌ی سنگینش خورد می‌کند (همانند داوود خان و امین جلاد) و یا بشکل مضحک و خنده‌آور لاشه‌ی متعفن سیاسی آنان را از خط سیر حلزونی‌اش به حاشیه پرتاب می‌نماید (مانند تره‌کی، کارمل، نجیب، مجددی). این اشخاص «مشهور» و تاریخزده در کشور کهن ما کم نبوده اند. امیر عبدالرحمن سفاک، ربانی وگلبدین، مداحان و دلالانی نظیر روان فرهادی‌ها، طبیبی‌ها، فرهنگ‌ها، کاکرها و... هایی را در خدمت داشته اند. کرنش، ستایش و سازش چنین عناصر در پیشگاه تخت روان و خونچکان نابکارانی مثل گلبدین حکمتیار، سیاف، ربانی، مزاری و... که شط خون و سرب مذاب راه انداخته اند و به کفاره اینکه از تماشای اندام لخت و برهنه مادران و خواهران سکه خود لذت جنسی برده اند، در زیر آبشار خون غسل جنایت می‌گیرند و در تالاب خون گرم مردم کابل وضوی خیانت می‌گیرند و بر نطع خون دوشیزگان کابل به نماز ریب و ریوه می‌ایستند تا خلقی را بفریبند، اغلب ناشی از هراس نبوده، بلکه عملیست حساب شده و با نقشه.

در سال های صدارت قیم داخلی کارمل یعنی داوودخان (۱۳۳۸، ۱۳۳۹ و...) وزارت پلان تحت اداره مستقیم موصوف قرار داشت و فضای مصون و آرام آن، محل مناسبی برای دید و وادید های سیاسی وی با فرهنگ، خالقیار، جلالر، حمید مبارز و برخی از تحصیل کرده های آن وزارت و سایر وزارت خانه ها بود. کارمل این اشخاص را در قرب و جوار هسته‌اش، که بعد ها به «جمعیت دموکراتیک خلق» (۴۲، ۴۱، ۱۳۴۰) و در جدی ۱۳۴۳ به «حزب دموکراتیک خلق» تسمیه گردید، پنهان نموده و آنان را بدنبالش می‌کشید (به گفته نابغه معروف تره‌کی «آنان را در زیر قولش پنهان کرده بود»). بخشی از وظایف اینان چنین بود که سایر تحصیل کرده ها و روشنفکرانی را که خواهان دگرگونی وضع بودند، به نحوی از خود ایشان رسوا نگردند، بجانب هسته کارمل سمت و سو می‌دادند. با به ثمر رسیدن کودتای ننگین ۷ ثور ۱۳۵۷ و متعاقب آن تجاوز روسها، وظایف اینان به اتمام رسید و طبق فرمان بادار به یکبارگی به کجاوه صدارت، مشاورت، وزارت، سفارت و... پرش نمودند تا مزد یک عمر پادوی خود را به چنگ آرند.

پرش صدیق فرهنگ به کرسی مشاور صدارت، آنهم در اوضاع و حالاتی که حتی پیاده و باغبان صدارت در رابطه مستقیم باکی.جی.بی قرار داشتند، مزد پادوی های طولانی وی بود. پناهنده شدنش به امریکا همانند نگارش تاریخش، نیز به دستور حزب شکل گرفت.

در رابطه با نقد صمد از تاریخ فرهنگ، دوستی شماره ۱۷۶، ۱۹۹۲ نشریه «مجاهد ولس» را برایم فرستاد که در آن مقاله‌ی داکتر ع. روستار تره‌کی تحت عنوان «توجه به قصد انحراف...» به چاپ رسیده بود. نویسنده در دفاع از خود علیه اتهامات حقشناس که ایشان را وابسته به جناح «خلق» دانسته، چنین می‌نویسند: «در زندان پلچرخی خاد وقت... گروپ استادان زندانی پوهنتون را برای آنکه از نیروی اخلاقی و سیاسی لازم برای نفوذ در میان زندانیان بی‌بهره بمانند به انواع وابستگی به گروپ های سیاسی فاقد اعتقاد مذهبی و غالباً تجرید شده میان مردم از جمله شعله‌ای، ستمی، خلقی، و حتی پرچمی متهم می‌ساختند. موجودیت شکراله کهگدای نامزد پوهیالی علوم اجتماعی که با خاد ارتباط داشت و داستان بداخلاقی وی در کتاب «زندان پلچرخی» نوشته روستار تره‌کی با امانت‌داری منعکس شده است. در میان گروپ استادان به چاقوی تبلیغاتی خاد برضد استادان دسته داده بود. اما از آنجاییکه برادران مسلمان زندانی کوچکترین قرینه دال بر

صحت اتهامات فوق خاد در مورد سه تن استادان (پوهاند کاکر، پوهاند هاله و اینجانب) پیدا نتوانستند، استخبارات زندان نتوانست منسوبین پوهنتون را در زندان در حالت تجرید قرار دهد...».

جناب داکتر ع. روستار تره‌کی. نگارنده بمثابه یکی از هواداران «شعله»، همانهاییکه در زندان پلچرخی شما را منحیث ریش سفید و شخصیت اکادمیک احترام می‌نمودند و از هیچگونه کمک و مساعدت معنوی و سیاسی به شما ابا نمی‌ورزیدند، انتظار چنین حقیقت پوشی را از شما نداشتم. من با کمال احترام به شما می‌آورم: اینکه شما و کاکر همواره سعی می‌ورزید از هر روزنه و تریبونی استفاده نمایید تا خود را متدین و صدبا انتی کمونیست‌تر از گلبدین و سیاف و مزاری و... وانمود سازید، به خود تا مربوط است مشروط به اینکه پای شعله‌ای ها را به میان نکشید و آنان را همردیف ستمی‌ها، خلقی‌ها و پرچمی‌ها ندانید. اگر آقای کاکر در وصف کارنامه های خاینینی چون امیر عبدالرحمن، امیر دوست محمد، داوود خان، تره‌کی، امین، کارمل و نجیب، احکام شرم‌آورش را بر کتیبه‌ی تاریخ کشورش حک کرده است و بخاطر اینکه تاریخ کنونی کشور از خیانت تاریخی و ضد ملی‌اش در زندان پلچرخی آگاه نشود، خود را ناگزیر از اکت بمثابه ستاره اسلام و انتی کمونیزم می‌داند، اما جناب شما چرا به چنین حربه‌ای سخیف متوسل می‌شوید؟ در مورد همردیف نمودن شعله‌ای ها با ستمی‌ها، پرچمی‌ها و خلقی‌های میهنفروش هکذا در مورد مبارزات حماسه‌آفرین شعله‌ای ها و شاخص های درخشان آن طی پانزده سال اخیر که ذریعه صدیق فرهنگ تحریف و یا از قلم انداخته شده، می‌توانید جواب تان را از قلم صمد بگیرید و اما در مورد حرف فوق‌الذکر شما و ادعای تان مبنی بر اینکه گویا آقای هاله، آقای کاکر و جناب شما را دولت با وجود اتهامات شعله‌ای بودن و... نتوانست در میان مردم تجرید نماید، بایست تذکار داد: شعله‌ای ها در جنگ مقاومت کشور به مبارزه در ابعاد مختلف بویژه جنگ رویاروی و مسلحانه علیه امپریالیزم روس و چاکران بومی آن پرداختند و سنگر مقاومت مسلحانه را در بسا ولایات کشور داغ و فروزان نگهداشتند و نقش شان از این جهت در جنگ مقاومت کشور مسجل است.

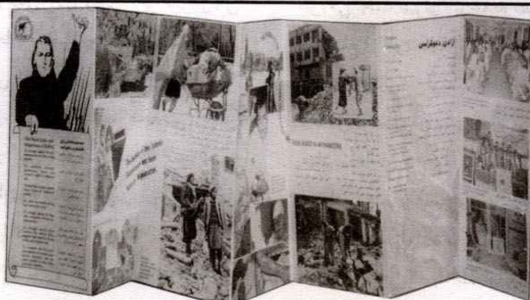
نفی مبارزه شعله‌ای ها برضد روسها و ایادی پرچمی و خلقی آنها و نیز خاینان اخوانی چه بخاطر تحبیب غرب باشد و چه دم تکان دادن مقابل بنیادگرایان، جنگیدن برضد حقیقت است که نتیجه‌اش جز روسیاهی، فلاکت و افتضاح نخواهد بود.

حدود ۳۲۰۰ تن شعله‌ای و هواداران آنان در زندان تره‌کی - امین در زیر وحشیانه‌ترین شکنجه‌های جلادان دیوانه خلقی به شهادت رسیدند. (...) بعد از تهاجم امپریالیزم روس صدها تن از مبارزین شعله‌ای منجمله مجید، سید بشیر بهمن، استاد مسجدی، انجنیر نادرعلی، شاهپور روشنا و... زیر شکنجه های باورنکردنی به شهادت رسیدند. حدود پنجصد تن شعله‌ای به قید های طولانی محکوم شدند. اینها که بمثابه نیروی متشکل، در زندان پلچرخی عمل می‌کردند دستاورد های زیادی در مبارزه علیه روسها و چاکران آنان دارند که پیکره بندی و شمارش هریک از حوصله این نوشته بدور می‌باشد و صرفاً به تذکر سه نقطه عطف در این زمینه بسنده می‌نمایم:

نخستین عکس‌العمل و همبستگی زندانیان در عقرب سال ۱۳۵۹ در سلول ۱۷۵ به تحریک یک شعله‌ای شکل گرفت. مسئولین زندان که سراسیمه شده بودند، ترکیب آن سلول را تغییر دادند. یک ماه بعد از این واقعه که اشکال شکنجه های فزیکی و روانی ضد کرامت انسانی به حدت بیسابقه‌ای رسیده بود، مبارزین شعله‌ای در چهار سلول طبقه ۳ بلاک ۲ اعتصابی را سازمان دادند که خاد و باداران روسی آن را به لرزه درآورد. هراس روسها و دولت پوشالی از این اعتصاب منجر به آن شد که گارد مخصوص ارگ کارمل را فراخواندند و افراد آنراکه مجهز به ماشیندار های مدرن روسی بودند، بدور بلاک ۲ و بر بالای بام های بلاک های نمبر ۱، ۲ و ۳ جابجا نمودند و بر تعداد محافظین هفت برج دیده‌بانی افزودند. برآیند اعتصاب این بود که قومندان عمومی در برابر خواسته‌های برحق زندانیان سر تسلیم فرود آورد و اولین اعتصاب زندانیان به رهبری و سازماندهی شعله‌ای ها (در رأس استاد دوست) به موفقیت انجامید.

آقای داکتر ع. روستار تره‌کی، چرا جریان نخستین اعتصاب که در بالا ذکرش رفت در اثر شما («زندان پلچرخی») نادیده گرفته شده است؟ □

بقیه در شماره بعدی

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» بر اساس کمک مالی عده‌ای از دوستان در اروپا، کانادا و امریکا بروشوری رنگه حاکی از مواضع و فعالیت‌هایش انتشار داده است. خوانندگان ما می‌توانند فقط با پرداخت مخارج پستی ارسال هر تعداد از آنراکه خواسته باشند تقاضا نمایند.

د حمیدگل لاسونه د افغانانو په وینو سره دی

د «فرنتیر پست» ورځپاڼې یو تن لوستونکي د آی.اس.آی پخواني رئيس او زموږ د هیواد د خاینو بنسټپالو پلار حمیدگل د خلکو ضد ماهیت به ډیری کرکی او نفرت سره افشاء کړی او د هغه په څنگ کی خبرتیا ورکړی چی له سیاست څنی ځان گوښه وساتی ترڅو پاکستان له دی نه زیات په فساد او تباهی کی ډوب نشی. له نوشهری څنی د ښاغلی رحیم اله په لیک کی داسی راغلی: «ما په یوی ورځپاڼی کی ولوستل چی جنرال حمیدگل غواړی د سیاست ډگر ته راننوځی ترڅو ملت د فساد له منگلو څخه آزاد او په یوی سمی لاری برابر کړی. خو کوم شی چی زه غواړم حمیدگل ته نصیحت وکړم داده: په ناز او نعمت او سوکالی کی آرام ژوند وکړه او هغه پیسی چی دی په ناجایزه توگه ترگوتو کړیدی ورځنی مزی واخله. دغه ملت به په هغه څه چی ورته قوت لایموت پاتی دی خپل ژوند ته دوام ورکړی. ملت به د هغه جنرال په تجربو چی لاسونه یی د معصومو افغانانو او پاکستانیانو په وینو سره دی سوکاله نشی.

خو بیا هم که حمیدگل له دی ملت سره ډیره علاقه لری نو زه ددی هیواد د یو اوسیدونکی په توگه چی د افغانستان له جگړی سره می هم اړیکی درلودلی یو څو پوښتنی کوم، ډیر زیات به خوشحاله شم که زما د پوښتنو ځوابونه د مطبوعاتو له لاری خپاره شی ترڅو ملت هم په ربښتیانی توگه په اصطلاح د دغو رهبرانو له سیاستونو سره آشنا شی.

لمړی: دی باید د «اوجری کمپ» او د نوشهری د چاودنو په هکله د تحقیقاتو نتایج له ټولو واقعیتونو سره یو ځای ملت ته په ډاگه کړی.

دوهم: ولی افغانی گوندونه، په ځانگړی توگه دگلبدین او ربانی باندونه د پاکستان په خاوره کی د زندانونو، جاسوسی دستگاوی او دتروریستی ډلو خاوندان ووا و ولی ورته دپیژندگلوی کارتونه ورکول کیدل چی هم د پاکستان په خاوره کی واوسی او هم د پاکستان له قانون او نظم څخه مصون وی؟

ښاغلی جنرال مخکی له دی چی نوی ماموریت پیل کړی، باید پورتنی مسایل او په لسگونو نور مسایل ملت ته په ډاگه کړی. موږ ښایی چی بیوزلی اوسو خو جاهل نه یو، خلک او پرگنی ډیر ښه پوهیږی چی څوک د هغوی وینی څښی او زبیښی او په دی هیله دی چی دغه ټول یوه ورځ محاکمه کړی.☐ («فرنتیر پست»، د ۱۹۹۴ کال د اگست ۱۰)

په هندوستان کی د مالی مرستی رالیږلو لپاره بانکی حساب:

MRS K AZIZI
A/C NO. 15289,
INDIAN BANK, TILAK NAGAR,
NEW DELHI - 110018
INDIA

تسلیمه نسرین نویسنده‌ای تسلیم‌ناپذیر

تسلیمه نسرین نویسنده‌ی بنگلادیشی طی مصاحبه‌ای در پروگرام «۶۰ دقیقه» از کانال ۹ تلویزیون استرالیا ضمن حمله به شریعت و تمام ادیان ضد زن اظهار داشت:

«من منحیث یک انسان حق دارم آن چیزی را که به آن معتقدم ابراز نمایم. من آزادی بیان دارم بناءً چیزی را که به آن معتقدم بیان می‌کنم و می‌نویسم.»

«بنیادگرایان از اسلام به نفع خود استفاده می‌کنند و ما باید با آنان مخالفت ورزیم. اگر دست بنیادگرایان در جامعه‌ای دموکراتیک باز نگهداشته شود و با آنان مخالفت صورت نگیرد، روزی خواهد رسید که جامعه‌ی دموکراتیک ما را نابود کنند.» تسلیمه نسرین در مصاحبه خاطرنشان کرد که او حاضر است در راه هدفش بمیرد. «آنان می‌توانند مرا بکشند زیرا من علیه بی‌عدالتی و نابرابری می‌نویسم. اما فکر می‌کنم مردم و افراد پاک، باوجدان، دارای عقل سلیم و آگاه باید جانب حقیقت را بگیرند. و باید برضد بنیادگرایی و تعصب دینی مبارزه کنند.»☐

محصلان دانشگاه داکه حین تظاهرات بر ضد احزاب اسلامی بنیادگرا. آنان خواستار اقدامات قاطع دولت علیه گروههای مذهبی و علیه محاکم اسلامی غیر قانونی شدند. در شعار آنان نوشته شده است: «به سوءاستفاده از نام دین پایان دهید، دست سیاه فرقه‌گرایان و فاشیست ها را بشکنید!»

صادق پیکار - دهلی جدید

آیینه مجاهد

ای مجاهد ای ستمگر داد و انصافت چه شد ای تبهکار زمان وجدان بیدارت چه شد
دیو و دد گشتی چرا سیمای انسانت چه شد فخر اهریمن شدی نام مسلمانت چه شد
پردهٔ عصمت دریدی زهد و تقوایت چه شد
نغمهٔ عفریت خواندی ورد و اورادت چه شد
تا که از بیگانگان درس جنون آموختی مام میهن را به تن پیراهن غم دوختی
پرده و چادر دریدی ملک عفت سوختی دختران میهنت بر اجنبی بفروختی
رسم ناموس داری و اوصاف مردانت چه شد
غیرت افغانی و فخر نیاکانت چه شد
در نهادت بسکه احساس مروت کشته شد شهر و ده در زیر راکتها به خون آغشته شد
دشت و صحرای وطن از کشته هایت پشته شد باغ و بستان وطن بی بازگشت و تشنه شد
ای تباهی آفرین معمور و آبادت چه شد
ای غبار تیره رعدت سوخت بارانت چه شد
از بر و بوم وطن صحرای محشر ساختی دین و ریحان را به یک دو در قمارت باختی
بر زن و فرزند میهن بی ترحم تاختی کودک و گهواره را در جوی خون انداختی
کار فرعون می‌کنی فرمان یزدانت چه شد
ذکر باطل می‌کنی آیات قرانت چه شد
زیر توپت گشته آثار نیاکان سرنگون شاخ و برگ و قامت سرو گلستان واژگون
خاکدان گشته است آن دارالامان و چهلستون خانقاه و مدرسه هم مکتب و دارالفنون
سوختی آثار نظم و نثر آدابت چه شد
آتش افکندی به طبع و نشر فرقانت چه شد
اقتدا کردی به شیطان سجدگاهت پیشور ورد باطل کردی اند کعبه کشتی حیله گر
قول و بول تو یکی باشد نباشد معتبر فعل و کردارت همه زشت است گویم مختصر
قلبهٔ تهران و پاکستان محرابت چه شد
جامه شیطان به تن کردی و دستارت چه شد
دور میز صلح و صحبت ریش درازی می‌کنی در قسم خوردن بسی گردن فرازی می‌کنی
در عمل با سرنوشت ملک بازی می‌کنی چونکه در میهن فروشی سرفرازی می‌کنی
حقه بازی پیشه کردی صدق گفتارت چه شد
فعل بد بسیار کردی حسن کردارت چه شد

بقیه در شماره بعد

شرکت نماینده «راوا» در گردهمایی یادبود رشید حسرت

«جبهه آزادیبخش جمو و کشمیر» یکی از سابقه دارترین سازمانهای کشمیری بشمار میرود که خواهان استقلال، دموکراسی و عدالت اجتماعی، تساوی حقوق زن و مرد و سهم داشتن فعال زنان در زمینه های اقتصادی، سیاسی و اجتماعی می‌باشد.

امسال نیز به تاریخ ۲۷ می این جبهه سومین سالروز مرگ سردار رشید حسرت، یکی از رهبران معروف جنبش آزادیخواهانه کشمیر را در شهر راولاکوت برگزار کرد. در آغاز راهپیمایی‌ای بود که در جریان آن مردم از نقاط مختلف به آن پیوسته و تا جایگاه محفل آمدند. محفل ساعت ۱۲ روز آغاز و بیش از ۳ ساعت ادامه یافت. که در آن علاوه‌بر عده‌ای از مسئولان بخش های مختلف JKLF نمایندگان سازمانها و گروه های دیگر کشمیری، هیئت «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» و تعدادی از خبرنگاران شرکت داشتند. یکتن از نمایندگان «راوا» پیامی را به عنوان «زنده باد مبارزه مشترک نیروهای آزادیخواه برضد بنیادگرایی» به زبان اردو قرائت کرد که بخش هایی از آنرا درینجا می آوریم:

بنام بزرگ آزادی و بنام خجسته‌ی دموکراسی.

بنام مبارزان شهیدیکه اگر امروز در میان ما نیستند اما یاد و راه آنان عزم هر فرد آزادیخواه را در جاری نگهداشتن مبارزه و گرفتن انتقام، محکمتر می‌سازد.

... بعد از مرگ رشید حسرت، مردم و جنبش آزادیخواهانه کشمیر، از یک شخص استقلال طلب، آزادیخواه و رهبر بزرگ محروم شدند.

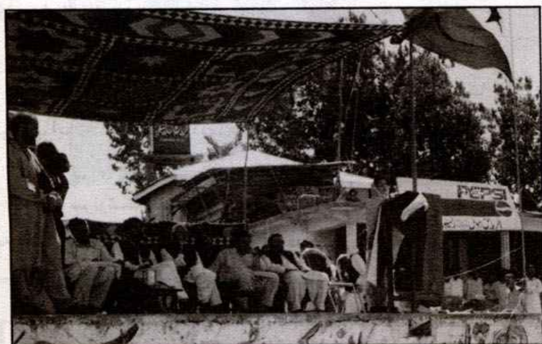
...

امروز که بنیادگرایی خطری برای تمام منطقه است و بنیادگرایی کشور های مختلف با هم یکجا در مقابل مردم و نیروهای دموکراتیک ایستاده اند، وظیفه‌ی نیروهای دموکراسی خواه است که متحدانه و با تکیه بر نیروی مقتدر مردم، جبهه مشترکی علیه بنیادگرایی که بزرگترین دشمن انسانیت است، تشکیل دهند.

قتل هزاران فرد، تخریب کابل و شهرهای دیگر، اختطاف مردان، زنان و دختران، چور و چپاول، روا داشتن ستم‌های مختلف بر زنان، بسته شدن مؤسسات تعلیمی، قحطی و قیمتی، شعله‌ور ساختن جنگ های قومی و مذهبی و خطر تجزیه کشور، تحفه آمدن «جهادی» های خاین و وطنفروش در افغانستان بشمار می‌رود....

«راوا» منحیث یگانه سازمان انقلابی دموکراسی خواه زنان افغان، آرزو دارد که کشمیر از چنگ متجاوزین هندی رهایی یابد. اما باید تایید کرد که مبارزه برای استقلال و آزادی واقعی از معبر مبارزه با بنیادگرایی می‌گذرد....

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» خواهان همبستگی تمام نیروهای مترقی و دموکراسی طلب و ضد بنیادگراست و به همین دلیل به مناسبات خود با JKLF اهمیت فراوان می‌دهد. اما تنها غم شریکی کافی نیست. ما باید این همبستگی را وسیع و عملی بسازیم تا بتوان عملاً در عرصه مبارزه مشترک علیه دشمنان خود و اربابان خارجی شان گام گذاشت....□

نماینده «راوا» حین ایراد سخنرانی در گردهمایی

ارسالی حیدر ـ اسلام آباد.

کودکان زباله ها

این جا دو دنیاست: دنیای بردگان، دنیای برده داران. دنیایی قصرها، دنیای زباله ها، دنیای اردوی کودکان محکوم به کار اجباری، دنیای مفتخواران تن پرور عبوس.

من از کودکان برده که در حومه‌ی اسلام‌آباد می‌لولند سخن می‌گویم.

در این جا، هر بامداد و هر شامگاه، هزار کودک معصوم، هزار قلب سوگوار، از خوابگاه های شان: از زیر چادر های هزار پینه، از پس سقف های تفتیده‌ی نمناک، از ویرانه های این شهر، با چشمان آماسیده از نم و خواب ناآرام برمی‌خیزند، و بر تلی از آشغالها هجوم می‌برند.

اینجا، در دنیای زباله ها، پای تمدن و فرهنگ بشکسته است، روی داعیه داران «حقوق بشر» و ایدئولوگ های ارتجاع اسلامی وطن ما سیاه!

اینجا هرچه است پوسیده است، ترشیده و آماسیده. اینجا جهان کرم و مرض و تعفن و چرک و شبش و عرق و مگس است، دنیایی انباشته و تراکم یافته از فیض «جهاد» و فضله‌ی «تمدن» عصر ما.

آه، چه دردانگیز است غنچه های نورسته‌ی بی‌آب و زمین، افتاده در مردابی، کودکان آواره‌ی افغان، در عرش دنیایی دیگر، در حومه‌ی پایتخت کشور اسلامی!

آنک، می‌بینم دو عضوی از این اردو را:

«زیبا» و «نور» جوره کودک خاکی رنگ، سرلچ، برهنه پا، چاک چاک پیراهن، ایستاده در کنار جاده‌ی پر لای و گل و مرداب.

آه، کاش می‌خواندم خامه‌ی این داستان در زیر و زبر زندگی اینان، که چه ها شد سرنوشت پدر و مادر شان، که چنین پرتاب شدند از صف انسان به صف حیوان؟! دریغا که می‌داشتم استعدادی ز هنر تا باز می‌گفت سرود حیات این دوزخیان، که می‌چرند با بزان و گاوان در جاده های چرکین بازار این شهر رانده می‌شوند از کنار دکان ها با همان چوب و لهجه‌ای که دکانداران و سبزی فروشان می‌رانند بزان و گاوان یله‌گرد را.

آه، من در نقطه‌ای صاف ایستاده ام و آن دو در مرداب، دیده‌هایم خیره بر چهره شان، آهسته آهسته آشنا می‌شوم به الفبای این داستان:

پدر شان زیر آوار ماند در شهر ارواح، مادر شان خسته و بیمار افتاده زیر چادری هزار پینه،در کنار طویله‌ی تفتیده‌ی گاومیشان، سبزه روییده زیر پهلویش سبز و زرد، ضجه می‌کشد این مادر زخم پستان، که روی آن تیغ دویده تیغ جانوران «جهاد اسلام».

حال، من رفته ام،

کجا؟

به سرزمین طلسم، در دم افسونگران زبردستی، در جهان زیبا و نور. می‌روم بی‌اراده درپی شان: درجاده های کثیف، درکرانه های مردابهای عفن، در موجی از معامله‌گران این بازار که چون کرم جوشیده‌اند از اعماق زمین.

زیبا و نور به چابکی در جاده ها روی گل و خس و خار پا می‌گذارند، زباله دانها را با مهارت می‌پالند، ناخوردنی‌ای را با ولع تمام می‌بلعند، گاه روی بادرنگ و کیله‌ی پوسیده چک می‌زنند، گاه کچالو و پیاز بویناک را با سرعت در خریطه های پشتشان فرو می‌برند.

آه، این کودکان، کودک نیستند، زیبا و نور و هزار دیگر، معصومیت و جبن کودکانه را در نبرد رویاروی با پاسداران جهل و مرگ در گورستان دشمنان، کابل، به خاک سپرده اند. اینان از سرزمین ارواح آمده اند، از شهر کابوس.

اینان محصول دنیای خون و شکنجه اند، تل دوزخ را دیده اند، جیغ ارواح نغمه‌ی گواراست در گوششان، روحشان در تنوری از آهن و پولاد گداخته است، وحشت گله های جانوران دوپا را دیده اند که خون می‌چوشند و استخوان انسان می‌جوند.

می‌بینم، چنگالشان، چنگال عقاب شده، پوست دستشان زمخت چو پوست درخت کهن سال، تل پایشان چون تل اشتران صحرانورد.

در چشمان آبی نافذ شان می‌توان دید: داستان مقاومت و اراده در «پولاد آبدیده». در خیالم می‌آید که اینان کودکان نه ده بهار دیده نیستند، انگار پارتیزانانی اند که هر جنبنده را غذای لذیذ، هر دشواری را آسایش و هر دشمن را موش انگاشته برای نبرد سختی با هارترین فاشیزم زمان، با دیکتاتوران مذهبی و در نهایت برای واژگونی نظام کهن و ایجاد جهان نوین چشم و روحشان را می‌آزمایند.□

په پیښور کې د «راوا» لويي او بريالى مظاهرې، د هيواد پلورونكو بنسټپالو انګولاوې آسمان ته پورته کړې

تظاهرات بزرگ و موفق «راوا» در پشاور، قوله‌های وطنفروشان بنیادگرا را به آسمان بلند کرد

مظاهره بزرگ و موفق «راوا» در پشاور، قوله‌های میهنفروشان بنیادگرا را به آسمان بلند کرد

با آنکه اخوانی ها در کابل و دیگر مناطق کشور گلوی یکدیگر را می‌درند و بدترین دشنامها و اتهامات را نثار یکدیگر می‌کنند، با انجام تظاهرات موفق و بیسابقه‌ی «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» در پشاور، گویی در حریم خانه‌ی اجدادی شان تجاوزی صورت گرفته باشد که ناگهان همه فوراً به یک صدا و همزبان زانوی ماتم در بغل گرفته و توأم با دهن‌پارگیهای ضد زن که خاص این میهنفروشان است، آه و ناله سر دادند. فاشیست های مذهبی شرم ندارند ازین که قبول وجود تروریزم و تعفن شان در پشاور از سوی دیگران، برای آنان مایه افتخار نه بلکه باید مایه ننگ و سرافکندگی بسیار باشد. معلوم نیست که آن گاهی که «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» و دیگر نیروهای طرفدار دموکراسی و آزادی، در همان شهرها و روستاهای کشور به خروش درآیند که زیرپای به اصطلاح «قوت»های اخوانی آلوده شده اند، این شیاطین بدنام چگونه خاک بسر خواهند کرد؟ اینان فراموش می‌کنند که در مقابل آنهمه وطنفروشیها، خیانتها و تبهکاریهای بی‌مانند شان، پاسخ، تنها تظاهرات افشاگرانه نبوده و صرفاً با اینگونه فعالیتهای اعتراضی خلاص نمی‌شوند. مردم زجرکشیده‌ی ما برای آن روز دقیقه‌شماری می‌کنند که لاشه‌ی کلیه «قیادی»های بنیادگرا و همدستان شانرا بر سر هر چهارراهی کابل و سایر شهر ها بر دار ببینند.

ما نوشته های بنیادگرایان خاین بر ضد «راوا» را تا آنجایی که در دست داریم، برای آگاهی مردم می‌آوریم بدون آنکه زحمت تحلیل و رد مفصل همه‌ی آنها را بخود بدهیم. زیرا لحن و مضمون تمام اراجیف مذکور خود به

اینان فراموش می‌کنند که در مقابل آنهمه وطنفروشیها، خیانتها و تبهکاریهای بی‌مانند شان، پاسخ، تنها تظاهرات افشاگرانه نبوده و صرفاً با اینگونه فعالیتهای اعتراضی خلاص نمی‌شوند. مردم زجرکشیده‌ی ما برای آن روز دقیقه‌شماری می‌کنند که لاشه‌ی کلیه «قیادی»های بنیادگرا و همدستان شانرا بر سر هر چهارراهی کابل و سایر شهر ها بر دار ببینند.

روشنی گویای سراسیمگی، حقارت بیکران و دروغگویی «تاج سر»های کثیف جهادی اند.

در تحریف و دستبرد بنیادگرایان به حقایق مربوط به تظاهرات همین بس که تعداد شرکت‌کنندگان را تمام آنان فقط چند ده نفر ذکر می‌کنند در حالیکه همه‌ی آن روزنامه‌های پاکستانی که ۱۴ سال آنان را بعنوان «زعمای بزرگ افغانستان» برجسته ساختند و هنوز هم از «پرزیدنت» و «صدراعظم» و «رهبران افغانستان» و... گفتن آنان چندان خجالت نمی‌کشند، هیچکدام تعداد را کمتر از صدها و ۱۵۰۰ ننوشتند.

از نظر ما حدود ۲۰۰۰ زن که قسمت اعظم آنان با ابتکار و اتکای خود در تظاهرات شرکت جسته بودند رقم زیادی را نمی‌ساخت. ولی از آنجایی که دشمنان اخوانی خوب می‌دانند که «راوا» با اتکا بخود و بدون جیره‌خوار بودن این و آن دولت و اداره استخباراتی بیگانه، توانسته این تظاهرات را سازمان دهد، به لرزه افتاده، اینچنین زوزه‌کشیده و در نتیجه بر اساس خامی و زبونی شان تعداد را فقط «چهل یا پنجاه» وانمود می‌سازند تا بدینسان

پس حالا آقای رسول سیاف جازه است بپرسیم، شما فاحشه و چشم‌پاره هستید که ۸ ثور را «روز الهام دهنده‌ی...» می‌خوانید، یا «برادر قیادی حکمتیار» که آن را شروع «سه سال تمام»ی می‌داند که «مجاهدین (یعنی خودت و خودش و همدستان) مردم را بدتر از رژیمهای کمونیست اذیت و شکنجه» کرده اند؟؟

مسئله را بی‌اهمیت جلوه دهند! اما از طرف دیگر چون دروغگو و متقلب اند نمی‌توانند «درد استخوانسوز» («شهادت») را از «شور و غوغای» («اتحاد اسلامی») این فقط «چهل، پنجاه» زن پنهان نمایند. اینست که دیوانه می‌شوند، تناقض‌گویی می‌کنند و مثل آنکه ذهن شان پر از چرک و شهوت باشد ما را روسپی می‌گویند و در سطح فکر و شخصیت فاسد و بوگرفته‌ی خود می‌نویسند «اوباش بدن خویش را به بدن آنها تماس» می‌دادند و...

راستی چه می‌توان گفت با مزدوران خاینی که شوم‌ترین روز تاریخ کشور را با این وقاحت باور نکردنی بستایند: «روز هشتم ثور برای هر مسلمانی الهام دهندهٔ خوشی و سرور بوده و مردم مسلمان ما تا قرنها یاد این خجسته روز را گرامی خواهند داشت»!؟

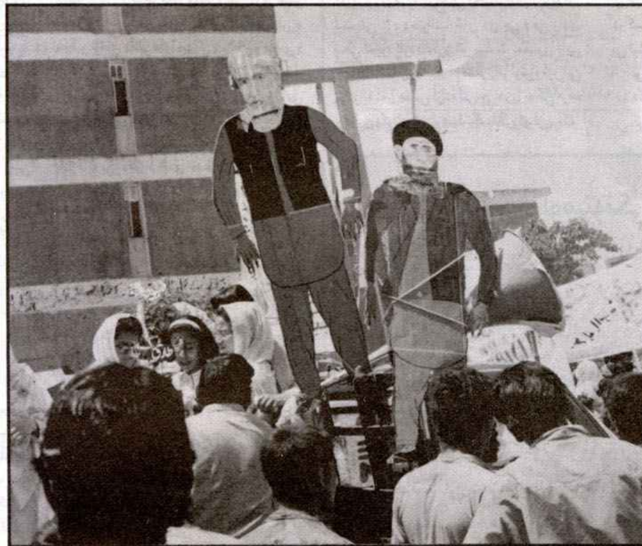
عبدالرسول خان سیاف، در نوشته‌اش لااقل یازده بار زنان تظاهرکننده را «روسپی» خطاب کرده است. اما او مطمئن باشد که مردم ما با قضاوت از حتی همان یک جمله فوق الذکر هم می‌توانند برای هزارمین بار نتیجه بگیرند که کی روسپی است، ما که میهنفروشان بنیادگرا را افشاء می‌کنیم یا او که سرآغاز بیمانندترین خیانتکاری و جنایت‌پیشگی های خود و برادرانش را «روز الهام دهندهٔ خوشی و سرور» نام می‌نهد؟

آقای سیاف، حتی «برادر حکمتیار» که در تروریزم و خیانت به مردم و وطنش به شما تن نمی‌دهد، در سرمقاله‌ی همان شماره نشریه‌اش که مثل شما با فحاشی علیه «راوا» دهانش را چتل کرده، اینطور به پوزه‌ی شما و «روز الهام‌دهنده» تان لگد می‌زند:

«تجلیل از سالروز پیروزی انقلاب و سقوط رژیم کمونیست، آنگاه برای مان مایه مباهات و افتخار بود که مجاهدین... ایادی کثیف دشمن را در امور داخلی قطع می‌کردند و بالاخره سه سال تمام مردم را بدتر از دوران رژیمهای کمونیست اذیت و شکنجه نمی‌کردند.» («شهادت»، شماره ۹۳۳)

پس حالا آقای رسول سیاف اجازه است بپرسیم، شما فاحشه و چشم‌پاره هستید که ۸ ثور را «روز الهام دهنده‌ی...» می‌خوانید، یا «برادر قیادی حکمتیار» که آن را شروع «سه سال تمام»ی می‌داند که «مجاهدین (یعنی خودت و خودش و همدستان) مردم را بدتر از رژیمهای کمونیست اذیت و شکنجه» کرده اند؟؟

جواب را در نگاهی به هتاکیهای جهادی نیز می‌توان یافت.□

آیا یکی از دلایل اینهمه کف بر دهان آوردن و هتاکیهای کوچگی و بی‌ناموسانه برضد «راوا» و تظاهرات آن، اعدام آدمکهای «رهبران» خاین می‌باشد؟

اگر چنین است، از فاشیستهای مذهبی می‌پرسیم، پس در تظاهرات کیها باید به دار کشیده شوند؟ پدران مرده‌ی تان جنرال ضیاء، جنرال عبدالرحمن یا ویلیام کیسی؟ پدر حمیدگل یا پدر بریگدیر یوسف؟ پدر ترکی الفیصل؟ پدر علی اکبر ولایتی یا پدر جورج بش؟

شاید بگویید همه‌ی آنان، زیرا مدعی اید که «این فقط "مداخله‌گران خارجی" اند که از گوش های ما برادرانِ دوآتشه جهادی و "بدون اختلافات ایدئولوژیک" گرفته و وادار مان می‌سازند تا جگر یکدیگر را بخوریم.»

ولی مردم ما می‌گویند، ما می‌گوییم: خیر. عجالتاً باید سگها را زد تا صاحبان شان خودبخود بترسند و فکر مداخله در افغانستان را از سر بیرون کنند.

اتحاد اسلامی

د ۱۳۷۴ کال د غویی ۲۶

افغان قضیه او:

انقلابی آزادی غوښتونکی ډیموکراسی پلوه سازمانونه!!!

مونږداتحاداسلامی جریدی په تیروګڼوکی دکمونستونوڅوبنځو په باب چی دمسلمانوافغانانو دبدنامولو اوزموږداسلامی شعایرو او ارښتونو دسپکاوی لپاره، کمونیزم الحاد یی بنویاری اوفحاشی دتعمیمولو لپاره له هیڅ ډول شرموونکی عمل نه مخ نه اړوی- څه مطالب لیکلی وو همدغوی په دی وروستیوکی دیبنور په ښارکی دیوی شرموونکی مظاهری په ترڅ کی دافغانستان مجاهد ملت په اذهانوکی یوځل بیا هغی خاطری را ژوندی کړی چی په افغانستان کی دثور کوغبرنی کودتا له پلی کیدونه مخکی کلونوکی - دوی په خپلو نشریو، بیانیو، خطابو اولیکنوکی دافغانستان مسلمان ولس دغولولو لپاره شعارونه ورکول، چیغی یی وهلی اودکمونیزم دخیالی جنت په ښوولو سره یی زمونږ.بو شمیر ځوانان بی لاری کړی وو هغوی به تردی کودتانه مخکی داشعارونه ورکول: آزادی، ډیموکراسی، ټولنیز عدالت» مخ په وړاندی دبی طبقی ټولنی په لور» «مونږکور، کالی، ډوډی، غواړو»، «دمخکښی ټولنی په لور»، ددغوشعارونوترشا دافغانستان کمونستان چی خلقیان، پرچمیان اوشعله یان په کی مخکی مخکی وو په دووبرخو ویشل کیدل خلقیان اوپرچمیان له شعله یانوسره دمبارزی په تاکتیک اوپراتیک کی سره په دی ټکی کی اختلاف درلودل چی خلقیان اوپرچمیان دمسالمت آمیزی مبارزی پلویان اوشعله یان دقهرآمیزی مبارزی مدعیان و- خلقیان اوپرچمیانو به ویل چی زمونږمبارزه باید له مرکز نه پیل او دهیواد شاوخوا سیمو ته لاره پرانیزی، مګر شعله یانوویل چی زمونږمبارزه باید له کلیونه پیل اودمرکز په لور لاره خلاصه کړی اوپه قهراوجبرسره سوسیالیزم پرټولنی باندی تطبیق شی.

ددی دوه ډوله سیاسی کمونستی مبارزی په تسلسل کی خلقی اوپرچمی کمونستان دروسانو په مرسته ، په افغانستان کی ددویمی روسی کودتاله لاری دقدرت ګدی ته ورسیدل (د۱۳۵۷ هـ ش کال دثوراوومه۷) شعله یان دخلقیانواوپرچمیانو ددی کودتا په ترڅ کی دخلقی اوپرچمی کمونستانودیری په لومړی پړاوکی په دی تورترشدیدی څارنی، نیونی اوپلټنی لاندی راغلل چی دوی دچینی کمونیزم پلویان دی اوچین په ملی او بین المللی سطحه له روسی واکمنی سرواختلاف لری- پرته له دی ټکی نه نورنو دواړه ډلی کمونستان اوپه افغانستان کی الحادی نظام دراتلو پلویان ول، دواړو ډلو به اسلام ته «تور، ارتجاع» اومسلمانانوته مرتجعین ویل اوددوی دمبارزی لوری وهغو مبارزینوته متوجه وچی هغوی به ټولنه کی داسلام تطبیق غوښتل اومارکسیزم ماوایزم یی غندل اولکه څرنګه چی و دغه الحادی طرز تفکریه یی وارداتی اودافغانستان دخلکو دینی ذهنی اوملی شرایطو پرخلاف ګڼل، نه یواځی دا، بلکی له هغوی سره ددی منحطی مفکوری اولویدلی غیر انسانی فلسفی دبطلان دلایل هم موجودوو له مسلمانو مبارزینوسره ددی حیوانی فلسفی اوځنګلی طرز تفکر اوقانون دورانیواوغیرانسانی چلندونوتاریخی اسناد هم موجودوخلکوته به یی دسمرقند، بخارا، ترکستان، چین، روسی، کیوبا اوروسیا ژوندی کمونستی تاریخی دلایل وړاندی کول- خوسره له هغه هم ترهغه چی کمونستان سیاسی قدرت نه وو ترلاسه کړی ډیرلږخلک ددوی په باب او ددوی دشیطانی مفکوری داضرارو په اړه معلومات درلودل- خوکله چی خلقیان اوپرچمیان دعمل ډګرته راغلل- دافغانستان مجاهد ملت ولید ، چی دوی خپلو بادارانوته دچیرلپاره خلکوته د«کور» پرځای «ګور» دکالیو پرځای «کفن» اود«ډوډی» پرځای «خاوری» ورکوی- ټول افغانستان یی دخاورو اوایرو په ځلویدل کړل څه زیات اوکم دوه ملیونه انسانان یی ووژل آبادی اودکرونځمکی شاړی اومیری شوی اوپرسیره پردی یی داسوغات هم زمونږخلکوته راوړل چی خپلوروسی بادارانوته یی په هیواد باندی دیرغل دعوت ورکړل..

داهماغه خلك و چی ترپرونه یی دآزادی، ډیموکراسی او ټولنیزعدالت چیغی وهلی اوخپله مبارزه به یی مسالمت آمیزه اعلانوله، مګرنن دډیروبیو شرمښانو په شان دملت غوښی خوری او هډوکی یی شپیلی اوملاتړلی دوحشی کمونستو روسانو په چو پړکی دی اوپه دی چوپړکی حتی خپل ناموس هم هغوی ته وړاندی کوی.. ماوویست شرمښان هم له دوی سره جوړجاړه کوی اودمجید کلکانی تروژل کیدو وروسته ددوی ډیرکسان له کمونستی حکومت سره دمرستی لاسونه ورکوی...خوبیا هم دقدرت پرسر ددی لپاره سره نه جوړیږی چی ماوویستان په خورا اقلیت کی قرار لری- هغوی مجبوریږی چی دخپلو څینوافرادو په ګمارلو سره هیواد پریږدی اوپه مختلفو هیوادوکی سره خواره شی ددوی سیاسی تشکل دومره کمزوری وچی حتی ددوی ماوویست بادارانوهم پردوی اعتماد ونکړ او دهغوی له پلوه هم ورتل شول اوس څه په آلمان کی څه په فرانسی اوانګلستان کی اورنډی ښځی یی پاکستان کی خوشی کړی چی دافغانستان دښځو انقلابی جمعیت په نوم دخلکو داخلاقو دفاسدولوسره سره سیاسی!!! مبارزه هم کوی اواوس هم هماغه دشلو کلونو پخوانی شعارونه ورکوی ته به وایی چی خلك ټول ړانده ، کاڼه اوړنده دی دوی نه پیژنی - ددوی خلقی اوپرچمی ملګری چی دمسالمت آمیزی مبارزی چیغی وهلی ټول افغانستان یی وران کړ که چیری خدای مکړه دادوه آتشه کمونستان قدرت ته رسیدل دوی به دافغانستان له خلکو سره څه لوبی کولی.

ددوی رنډی ښځی اوس هم هماغه یهودی، نصرانی اوالحادی شعارورکوی اووایی: «نړی ددین او سیاست ډله بوځای کیدوپه لورمخکی ځی دا کارله یوی خوا ددین دسوچه پاتی کیدو ضمانت کوی اودبلی خوا دټولنی دآزادی اوپرمختګ ضامن ګڼل کیږی که مجاهدین هڅه وکړی چی دقدرت غصبولو اوبیاوړی کولو لپاره په زرګونونګی ډوله خلك غولونوباندی دین ته لاس راچوی، دخپلو اسلاتو په شان دهغوی نوم هم په تاریخ کی دخاینانو اوشیادانو په عنوان ثبت شی.:»

زمونږ مجاهد لوستوال متوجه دی چی دغو ناحشو څه ویلی اوڅه غواړی ددی پا راګراف وضاحت په کاردی: «امریکا ، روسیه، چین اونوره کفری نړی سیاست ددین څخه بیل کړی په افغانستان کی هم باید داکار وشی، ځکه دین په ټولنه کی دآزادی اوپرمختګ مخه نیسی - اوکه مجاهدین داهڅه کوی چی دین اوسیاست سره بوځای کړی دهغوی داسلاتوپه شان (چی ټوله اسلامی نړی اواسلامی رجال دخلافت تروخته پوری په ځان کی نغاړی) ددوی نوم به هم په تاریخ کی دخاینانو اوشیادانوپه نوم ثبت شی!!!» دحیرانتیا ځای دی چی دغی رنډی ښځی له یوه پلوه دانګریزانو سیاست تعقیبوی وایی چی دافغانستان جامعه هم دانګریزانو اونورو اروپایی ټولنو په شان هغسی آزاده شی چی دوی په کی هرڅه وغواړی وکولای شی اوهمدارنګه دانګریزانو اویهودانو دباداراتوله ظلم اوشکنجونه خلاص کړی اوس دوی دا ظرفیت له کومه پیدا کړی چی ددی مجاهد ملت په مینځ کی دیوی لوښتی په اندازه ځای هم نه لری خوبیاهم دډیموکراتیکو توتونواو دخلکو دملاتړخبری کوی آیا همدغه څوتنه خوله شلیدلی شعله یان اودهغوی رنډی ښځی وی چی ۱٤ کاله دروسانو دواکمنی پرضد په افغانستان کی رخنګیدل او هغوی یی تیښتی اوانتارپرېښودلوته اړوستل.

نو دوی دکوموخلکوخبری کوی؟

دکومو پرګنودملاتړخبری کوی؟

کوم تاریخ یادوی؟

په شان دین له سیاست نه بیلوی اودین دپرمختګ او آزادی مخنیوونکی بولی اوله بله پلوه مسلمانان دپیرنګیانوپه نوم نوموی!!!

دارټل شوی عناصر چی دهمیشه لپاره دافغانستان نه نا امیده شوی اودافغانستان مومن اومجاهد ولس ته ددوی دواړه مخونه توردی اودا هرچاته ثابته شوی چی دوی دروسانودظلم اوستم پروخت دکمونستانوپلوی کړی اوکه له هیواده تیښتیدلی هم دی یوګام هم په دی باب وړاندی نه دی تللی چی په څه ډول افغانستان دکمونستانو اودهغوی

آیاهغه تاریخ چی یواځی دفرهنګی انقلاب په بهانه یی په چین کی ۱۸،۰۰۰،۰۰۰ اتلس ملیونه انسانان له مینځه یوړل اوبیا په دوی کی خوهغه توت هم نشته چی له چینی کمونستی ګوند سره و- نودا بی ځایه اوتی بوتی دڅه لپاره- دوی دی دازمایی اوهمدغه مظاهری دافغانستان په هغه سیمه کی وکړی چی ددوی په عقیده دهغه ځای خلك ددوی نه خپل ملاتړیښی چی زمونږوطنوالوته پته ولګیږی چی څوك خپل دی اوڅوك پردی.

د«پیام زن» لوستونکی حتماً متوجه دی

چی دګلبدین، رسول سیاف، ربانی او د دوی د مطبوعاتی دلالانو په لاس او خوله کښی (لکه لطیف پدرام (آوان) او مقاله یی د روان کال د غبرګولی په ۱۳نیټه د«کابل اونیزی» په ۷۹ګڼه کی) ګواکی چی د ژبی او انسانی قلم په ځای یی خپل شرم ځای په لاس او خوله کښی نیولی وی په کښې او ښې لوری د «افغانستان د ښځو انقلابی جمعیت» غړی فاحشی او بدکاره نوموی، پرته له دی چی وکولای شی په دوی باندی د واردو تورونو یوه څنډه هم له ځان څخه ردکړی.

په ریښتیا هغه خاین او ځناورصفته بنسټپال چی په اویا کلنو میندو او پلرونو او تنکیو نجونو او هلکانو باندی له تیری څخه مخ نه ګرځوی په «راوا» باندی به د دوی دا ډول بی‌ناموسانه حملی څومره د حیرانتیا ځای ولری؟

په ټولو ځایونو کی پر کلماتو باندی ټینګار د «پیام زن» دی.

دانشجویان مسلمان ارگان نشراتی دانشجویان مسلمان افغانستان

۱۹ گنه، د ۱۳۷۴ کال د غویی ۱۷

آیا بې حجابي تمدن ده؟؟

لیکنه: ع-ف- جواد

څو ورځې وړاندې د غوايي په اتمه نیټه چې د اسلامي انقلاب د بریالیتوب د دریمې کلیزې جشن نیول شوي وو په پېښور کې د جمعیت زنان انقلابي (!) په نوم څو فاحشو، بدکارو ښځو یو لاریون ترتیب کړي وو چې د هغې په ترڅ کښې ني د اسلام، مسلمانانو او مجاهدینو په خلاف د آدب له چوکاټ نه وتلې، پوچ او بې محتوا شعارونه ورکول او د دین عقیدې او جهاد ته په ښکنځلو کولو سره ني خپله مرداره ځیره بربنډه کړه او دانې وښودله چې کافران یو، د اسلام دښمنان یو او تر څو چې ساه په بدن کې لرو د اسلام او مسلمانانو سره به د ښمنې کوو.

جمعیت انقلابي (!) زنان د هغو ښځوټولګې دي کومې چې د څو پیسو په اخستلو سره خپل ځان پلوري د دوي فاحشه خانې او د بدکارې دکانونه (د جمعیت انقلابي زنان (دفترونه) لومړي پلا کویټه کې وو خو بیا کرار کرار د پېښور او اسلام آباد په لور راوخوځېدل تر څو دلته له هغو بدکارو ښځو سره چې د اسلامي انقلاب د بریالیتوب نه وړاندې په کابل کښې د روسانو او له هغو نه وروسته د پړسیدلو، غټ بریتو کمونستانو په خدمت کې وې !! ارتباط ونیسي او پدې توګه و کــــولاي شي چې په ګډه د بدکــارې، زنا او حیوانیت بازار تود وساتي.

دغه سازمان د مانو فکر په درلودلو سره یو څه وخت د روسانو او بیا وروسته د چیني ټیپه کمونستانو په تالي څټلولګیا شو خو د نیکه مرغه دوي په هرهپلا د خپلو بادارانو له خوا تش لاس او وچې شونډې پرېښودل شوي دي او همدا علت دي چې دوي د خپلې مبارزې سابقه (۳۱) کاله ښیي خو د خداي مهرباني ده چې شمیر ني لا تر اوسه پورې تر دېرشو هم ندي رسیدلې او که په لا حین کې ني شمیر زیات شوي وي نو هغه ټول د دوي د دغه سازمان (چې هم له سلام سره ټکر لري او هم افغاني دود او عنعنات له پښو لاندې کوي) خلک نه وو ځکه زیات شمیر هغه خلک وو چې پیسې ني نه لرلې او د دغه وخت نه په ګټو خستلو سره ني دوي ته ځان وررساوه. دغو فاحشو ښځو خو د غوایي اتمه چې د سپیڅلي جهاد او اسلامي انقلاب د بریالیتوب سره برابره ده توره ورځ یاده کړه حو که سړي واقعیت ووايي نو دوي باید په جشن نیولاي واني ځکه په دغه ورځ د وحشت او بربریت هغه دوره پاي ته ورسیده چې دوي به ني په زور پوستو ته بولي او هلته به ني د حیواني غریزي د اشباع لپاره له دوي څخه کار اخېسته دوي خو باید شکر ایستلي واي چې د بسرو وحشي روسي ځناورو چې دوي ني ډیر خدمت هم کړي وو له منګولو څخه خلاصي کړي او که د مجاهدینو له قدرت ته رسیدو نه وروسته د بې پتې کومه یوه پېښه شوي وي نو دا ټولو ولیدلې چې هغو قسم خوړلو کمونستانو (دوستم ملیشو، کیان ملیشو خدیداد ملیشو چې د مزاري په ډلګې مشهورې وې) کړي وې کومو چې متاسفانه داخلي جنګونو د هغو بقا او پایښت تضمین کړي وو.

د جمعیت زنان انقلابي (!) ښځو بنسټ پالان یعنې هغه مسلمانان چې اسلام د ژوند په هر اړخ کې پیاده کول غواړي او د اسلامي شریعت داصالت د ساتلو لپاره له سراومال نه تیر دي شپه ورځ لګیا دي سترې ستړتیاوې ګالي... وداړل دوي د اسلامي حجاب په خلاف چغې ووهلې او د ازاد ژوند غوښتنه ني وکړه .. جمعیت زنان انقلابي غواړي ترڅو د حیواناتو په څیر ازاد، بې بندوباره او کاواکه ژوند وکړي ځکه دوي هم له پردي نه سخته کرکه لري، بدترینه وړې او حیوانات هم لوڅ لغړ ګرځي دوي د غربیانو په څیر بې حجابي تمدن بولي نو ګچیرته بې حجابي تمدن وي نو بیا خو حیوانات د دنیا پر مخ تللي او متمدنه طبقه ده ؟ نو که دوي همدغه فکر لري نو بیا خو په خپل لاس په خپل انساني کرامت د بطلان کرښه راکاږي، آیا هغه فکر چې د حیواناتو نه پیروي کوي انسانیت ته څه نوي سوغات په لاس ورکولاي شي ؟ آیا هغه څوک چې غواړي تر څو انسانان د حیواناتو نه پیروي وکړي د ژوند حق لري ؟ نه هیڅ کله نه !

جمعیت زنان انقلابي یا د فحشا او بدکارې رواجوونکي ښځې د پیام زن (هغه ښځه چې بدلمنه وي) په نوم نشریه هم لري چې په هغې کښې هم اسلام، جهاد، مجاهدینو او جهادي مشرانو ته سپورې ستغې وانې په هغو میړنیو بچیانو پسې بد واي چې د دوي لوي بادار (روس) ته ني ماتې ورکړه او د دوي ناوړه هیلې او امیدونه ني له خاورو سره خاورې کړل.

حقیقت دادې چې دغه ښځې د استعمار هغه لاسپوڅې نانځکې دي چې د (ایډز) وژونکې ناروغي په خپرولو کې ترینه کار اخلي نو اوس یو ځل بیا جهادي تنظیمونو، مسلمانو ځوانانو او د اسلام په درد دردیدلو حلقوته ډېره کوو تر څو د دغسې منفورو او پلورل شوو ټولګیو او اشخاصو غړ په ستوني کښې وروچ کړي او پرې نږدي چې د بد کارې رواجولو لپاره دغو فاحشو مردارو او له ځان نه تیروښځوته زمینه برابره شي.

خو د «راوا» په ضد ستاسو «مسلمانو دانشجویانو» ښکنځلی

چی خپلی خولی په هغوی باندی دچټلیو ډکوی، په رښتیا دا یوه عادی خبره ده که پرته لدی په بل ډول وای نو هله به د حیرانتیا وړ وه. ځکه چی تاسو مظلومانو خو په کوچینوالی کی د چړیتوب دوران او هلک توب کی د طالبی دوران پداسی مدرسو کی تیر کړی او تجربه کړی چی حالات یی ټولو ته روښانه دی دا چی په تاسو څه تیر شوی دی، له هیچا پټه نده. که څه هم چی د خپلو ولدالآی.اس.آی رهبرانو د سر خیرات له برکته اوس په پاکستان کی د «کالج»، «یونیورستی» او «انګریزی» ژبی له نومونو سره آشنا شوی یاست. خوګواکی دا خبرو هم تراوسه پوری ستاسی په مقلوبه ذات کی چی د ګلبدین، ربانی او سیاف له شیدو رودلو څخه مو په برخه شوی کوم بدلون رامنځ ته کړی ندی.

تاسی د عقدو څخه ډک پک یاست. له دی کبله ګناه مو نشته. کولای شی له دی نه لا زیات خپل ستونی د «راوا» په ضد ښکنځلو کولو باندی ځیری کړی. خو هیر نکړی مونږ برعکس ددی متل چی وایی «سپی وواهه چی څښتن یی ودار شی» له تاسی معلوم‌الحاله چړیانکو سره په کار وتلرو، بلکه مونږ همغه شان خپلی افشاء کونکی حملی ستاسو څښتنانو (ګلبدین، ربانی، سیاف او...) باندی متمرکز کوو ځکه چی ددی په څنګ کی ستاسو په شان د بی‌ارزښه موجوداتو د وزرو ټپولو باد هم وځی.

پریږدی چی سپیان وغاپی د «راوا» قافله به د بنسټپالو او د هغوی د بادارانو پرضد د آزادی او دموکراسی د مبارزی بیرغ په لاس مخ په وړاندی ځی!

د جمعیت زنان په نوم د لادینه ښځو ارمانونه به پوره نه شي

اسلامي زلمي د خپلې مبارزې نه لا ستړي نه دي. او د هر طاغوت مقابله کولی شي

د پاکستان حکومت دې بیا د داسې مظاهرو اجازه ورنکړي، د افغان متعلمینو د اسلامي تنظیم ردعمل

افغانستان به د فحاشۍ او عریانۍ مرکز ګرځیدو ته پرې نږدو. جماعت اشاعت التوحید

پېښور(پ ر) د افغانستان د محصلینو او متعلمینو اسلامي تنظیم په پېښور کښې د جمعیت انقلابي زنان افغانستان لخوا د مظاهرو او جهادي شخصیتونو خلاف د هغوی د نعرو غندنه کړې او ویلي ئې دي چې په دې مظاهره کښې ځینو بې شعوره او بې فکره نجونو برخه اخستې وه چې کابل ته ئې د مجاهدینو فاتحانه داخلیدل غندل. پرون په دې رابطه بوې اعلامیه کښې د محصلینو نوموړي تنظیم د پاکستان د حکومت نه غوښتي چې راتلونکي کښې د داسې اعمالو اجازه ورنه کړي اعلامیه کښې مظاهره کوونکو زنانه ؤ ته هم خبرداری ورکړے شوے دے چې اینده داسې اعمال بیا تکرار نه کړي کنې بوره عکس العمل سره به مخ شي. اعلامیه کښې تور لګولی شوے چې د زنانه ؤ نوموړے ګوند په افغانستان کښې بولادین غربي حکومت قائمول غواړي خو مونږ وایو چې د هغوی دا ارمان به کله هم پوره نه شي او غربیان او د هغوی ایجنټان باید په دې پوهه شي اسلامي ځوانان او مجاهدین د خپلې اسلامي مبارزې نه ستړي نه دي او د هر طاغوت مقابله کولے شي. اعلامیه کښې د افغاني مجاهدو زنانه ؤ ته خواست شوے چې د دا قسمه زنانه ؤ نه ځان لرې وساتي همدا راز د محصلینو د تنظیم په اعلامیه کښې د ټولو جهادي تنظیمونو نه غوښتل شوي چې د وروری په فضا کښې یو بل ته لاس ونه ورکړي او د داسې کفري بلا کونو مخه ونیسي. اخوا د جماعة اشاعة التوحید والسنة ولایت ننګرهار هم په یو اخباري بیان کښې د (راوا) په نوم د زنانه ؤ د تنظیم احتجاجي مظاهره غندلي ده او وئیلي دي چې د دې بدنام ګوند مقاصد به د همیش لپاره حاصل نه شي. ځکه دوی په افغانستان کښې د غربي تهذیب رائج کولو لپاره جدوجهد کوي. او د اسلامي تحریکونو خلاف سپکه ژبه او قلم استعمالوي. دا په دې خاطر چې د دوی د خواهشاتو مطابق افغانستان د فحاشي عرباني مرکز وګرځي د کوم لپاره وچې چې نن ټولو مظلوم ملت په اور کښې سوزول کیږي. په بیان کښې وئیلي شوي دي چې د اسلام دشمنان باید په دې پوهه شي چې افغانستان نور د مجاهدو ملک دے. د لته بوازې ۱۰ او بوازې د قران او سنت نظام چلیږي. کوم کسان او خصوصاً د راوا ډله چې د اسلامي نظام په بدله کښې غربي سیکولر او الحادي نظام ته ترجیح ورکوي هغوی ته دې یاد وي چې افغانستان اوس په دې پوهه شوے دے چې زموږ د اوسني وضعې او د هیواد د ودانۍ سبب همدغه مفسد او د اسلام دشمن عناصر دي. زمونږ د تنظیم ټولو مخلصو ځوانانو دا ټینګ تعهد کړے دے چې د داسې مفسدو او بې اختیاره اختیا عناصرو په ضد به ډیره سخته مبارزه کوو. او خپلې مبارزې او جهاد ته به تر هغه دوام ورکوو ترڅو پورې په افغانستان کښې مکمل اسلامي نظام نافذ شوے نه وي.

خاین بنسټپال مونږ د «اسلام ضد» بولي خو

زمونږ غم‌ځپلی خلک د خپلو شهیدانو د وینو له مخې، په زړو او وړو په نر او ښځو باندې د تیرې له مخې د کور ویجاړې او دربدری له مخې... د افغانستان د موجودیت په خطر کې غورځولو له مخې... ډیر ښه پوهیږي چې مونږ او د بنسټپالی ضد نور قوتونه د «اسلام ضد» یو یا دوی پخپله چې شپږقاته یې د اسلام جامې په ځان اچولي دي، تر څو وکولای شي خپل هرخیانت، جنایت او بې‌ناموسي ترهغې لاندې پټ کړي؟

زمونږ دردیدلو خلکو نور درک کړي ده چې په کومه اندازه چې اخوانیان د آزادي، سوکالي، هوسایي او پرمختګ په مقابل کې خاینان دي په همغه اندازه یې اسلام سره هم تر ټولو ډیر بد خیانتونه کړي دي. دغه شرف بایللی هیڅ حق نلري چې چا ته «نامسلمان» یا «کمونیست» ووایي. مګر همدوی نه وو چې شپه او ورځ شهنوازتنی او دوستم یې د «کمونیست» په نوم تکفیر کول، اما په ډیر سپین سترګیتوب او حیرانوونکی بې حیاتوب، له دواړو سره متحد شول؟

آیا همدغه شیطانان د «نامسلمان» او «اسلام ضد» ترعنوان لاندې هره ورځ خپل ځانونه او یو د بل مور او پلار نه لعنتوي او یو د بل ګیږی نه شیروي؟

دغه وینی‌ځښونکي باید وپوهیږي چې زمونږ د خلکو لویه برخه دا هیله لري ترڅو د سپیڅلي او په بنسټپالي نه ککړشوي اسلام څخه د دفاع پخاطر، د هغوی په لاسونو جوړ شوي اسلامونه چې اخواني رنګ او بوی لري د دغو غدارانو په پلیدو زړونو کې په ګولیو وولي.

محمد هاشم خان توحیدي، نمک حرامي ښه کار ندی.

زمونږ د تعقیبولو کار ولې د پاکستان ایف.ای.ای ته په غاړه اچوي؟ مګر نه او ستا نور خاین او تروریست «جهادي ورونه» په پاکستان کې څه دنده لري پرته د «راوا» او د بنسټپال نورو ضد ځواکونو په خلاف جاسوسي؟

ښاغلی هاشم خانه، خپله روزي په لغته مه وهه، که چیرې ته او ستا «جهادي ورونه» د «راوا» په ضد خاینانه دندې کې لټي وکړي نه یواځې د «ایجنسیو» میاشتنی مقرریګانې له لاسه ورکوي بلکه تاسې به د خپلو کټو متو سره له پاکستان څخه لرې وغورځوي.

دی سره سره «دهند او ځو غربي هیوادونو مالي مرستي» دروغ چې درته هرچا زده کړي، ته یې احمق موندلی یې ځکه چې هند د «استاد» له تخرګ لاندې ننوتی او بنسټپالو باندونو سره د لویدیځ مرستي او اړیکې خو بلار یوسف مخکې په ډاګه کړې دي. □

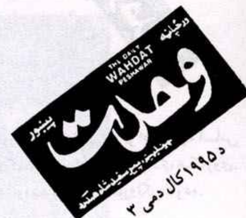
وحدت

د ۱۹۹۵ کال د جون ۱۲

پاکستان کښې دې په «راوا» بندیز ولګولے شي، توحیدي

پېښور(پ ر) د نوجوانان توحید و سنت صوبه سرحد د اطلاعاتو سپکتر محمد هاشم توحیدي د حکومت پاکستان نه مطالبه کړې ده چې پاکستان کښې د هند د پاره کار کوونکي د ښځو تنظیم راوا (جمعیت زنان افغانستان) باندې دې پابندي ولګوي ځکه چې دا تنظیم د پاکستان او افغانستان ترمینځه تعلقات خرابول غواړي. یو بیان کښې ده الزام ولګولو چې دې تنظیم ته مالي مرسته هم هند او ځو نورو مغربي ملکونه ورکوي. محمد هاشم توحیدي ووېل چې د دې تنظیم مشرې خوورخې وړاندې په یو بیان کښې په واضحه توګه وېلي وو چې پاکستان کښې زمونږ د کسو ند څه فعالیتونه ښکاره او څه پټ دي. ده مطالبه وکړه چې د پاکستان خفیه ایجنسي ایف ائي اے دې د دې زنانه ؤ په سر ګرمو نظر وساتي.

د افغانی ښځو د جلوس د اسلام په ضد د جهاد شوی پروګرام برسیره ده

نوښار (پ ر) په دارالعلوم هاشمیه د رسمند ضلع کوانټ کښې بوه ورنه غونډه وشوه چې پکښې علماؤ او طالبانو په زیات اکثریت سره برخه واخسته. په غونډه کښې په پېښور کښې د افغانی ښځو په مظاهره باندې سخت تکوله وشول. برخه والو ووېل چې د زنانه د دا جلوس د اسلام او د افغان جهاد په ضد د کفری ځوا کونو له خوا یو جوړ شوی پروګرام دی.

... به ښځو ارمانونه په پوره نه شی، تنظیم طلبه دینی

پېښور (پ ر) د تنظیم طلبه دینی افغانستان په بوجاری کړے شوی بیان کښې راغلی چې د ډیمو کریسی غوښتونکو او لا دینه ښځو ارمانونه به له خاورو سره خاورې شی. په بیان کښې له ټولو اسلامی ځوانانو نه مطالبه شوې ده چې د هغو خلاف راپورته شی چې د قران، اسلام او د انسانیت خلاف ناری او چغې وهي په بیان کښې د ډیمو کریسی غوښتونکو ښځو نه په کلکه غوښتنه شوې ده چې که ډیمو کریسی غواړی نو روس او امریکې ته دې لاړې شی. په افغانستان کښې به یوازې او یوازې اسلامی نظام وی. نه بل کوم ډیموکراسی. په بیان کښې د پاکستان له حکومت نه هم غوښتنه شوې ده چې په اینده کښې د ښځو دا ډول حرکتونو ته اجازه ورنکړی.

افغانی ښځو سره نه ښائی چی سړکونو ته راوځی؛ مولوی حنیف الله

پېښور (پ ر) د افغانستان د تنظیم طلبه سلفیه د کړنګل د حوزې مشر مولوی حنیف الله په پېښور کښې د ځینو افغانی ښځو مظاهره غندلې او ویلی ئې دی چې دا کار افغانی ښځو سره نه ښائی. یو بیان کښې ده وویل چې په اسلام کښې ښځو ته داسې حقوق ور کړے شوی دی چې نورو دینونو ورته نه دی ور کړی. ده مظاهره کوونکو ښځو ته خبرداری ور کړو چې اینده د داسې عمل نه ډډه و کړی.

د مشرانو د بې اتفاقی په وجه د مظلومو افغانانو ټول امیدونه خاورې شول؛ حاجی خان

پېښور (پ ر) قوماندان حاجی خان یو بیان کښې وئیلی دی چې د جهادی مشرانو د بې اتفاقی په وجه د مظلومو افغانانو ټول امیدونه خاورې شول. ده وویل مخکښې به روسانو چې ماسکو کښې د افغان مجاهدینو نوم اورید نو ویره به پرې راتله خو اوس په پېښور کښې جمعیت زنان د هماغه مجاهدینو خلاف مظاهرې کوی ده زیاته کړه چې د دې عامل د مجاهدینو بې اتفاق او داخلی جنګونه دی.

وطن پلورونکی اخوانی موږ ته د «هند جاسوسان» وایی،

که چیری د دغو بې ناموسو یو شمیر عربی باداران له اسرائیلو سره په جوړجاړی کی نه وای موږ ته به یې د«صیهونیستانو لاس پوڅی» هم ویلی.

په کابل باندی له تیری د مخه موږ او نور مخالفان یې د «خلقیانو» او «پرچمیانو» په نومونو یادولو ترڅو د جماعت اسلامی او د ځینو پاکستانی استخباراتی مقاماتو په مرسته د خپلو مخالفینو د ترور، تهدید، او تنګنیا چاری آسانه کړی. اوس چی دوی پخپله له «خلقیانو» او «پرچمیانو» سره د وادو په کوټه کی ناست دی نو، ددغو بی‌ننګو او بیشرفو په خیال موږ باندی تر ټولو غوره تور لګول، د «هند جاسوس» ویل دی. ځکه چی پاکستان د هند په مقابل کی حساس دی او پدی ډول به موږ ترفشار لاندی راولی.

ولی دغه بی لکی بنسټپال هیروی چی دوی د پاکستان په غیږ کی لوی شویدی او پاکستان دوی دومره ښه پیژنی لکه چی مور خپل بچیان. د پاکستان دولت پدی وروستو ۱۷ کالو کی ډیر ښه پوهیدلی دی چی کوم قوتونه او رهبران وطن‌پلورونکی، جاسوس او معامله‌ګران دي، او څوک حتی د وینو په بیه حاضر نه‌وه او نه‌دی چی د دوی د خپلواکی غوښتنی او آزادی غوښتنی دریځ ته او همدارنګه د دوی غرور او کرامت ته کوچنی تاوان هم ورسیږي.

ګلبدین، سیاف او «دانشجو» شوی چریان باید خپل «مجاهد وررور پروفیسور صاحب» او د هغه «دولت» ته وګوري‌ چی د پاکستان له خوا په رسمی توګه هند ته په جاسوسی کولو او له هند څخه دمرستی اخیستلو باندی تورن شوی دی نه موږ.

جنایتکارو بنسټپالو، داده اوسی چی نه یواځی د هند جاسوسان، بلکه د هر بل هیواد جاسوسان له امریکا، فرانسی او روسیی څخه نیولی تر ایران، عربستان او جاپان پوری ټول ستاسی په منځ کی به ځانګړی توګه په «جهادی قیادت» کی په پراخه پیمانه پیداکیږی.

په «راوا» باندی د «هند جاسوسی» رذیلانه تهمت بیا هم زموږ په مقابل کی د بنسټپالو دغه د ضیاءالحق د حرامه تخمونو او د هغه د استخباراتی دستګاه د سیاسی او منطقی تش لاس کیدو ښه ده چی که هره ښه غوره او هره ځیره واغوندی، ماسک بی ورنه ځیری کوو. □

به علت تراکم تازه‌ترین مطالب حاوی حملات بنیادګرایان بر «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»، نوشته‌ی «آقای سیاف بر ضد جمعیت انقلابی زنان افغانستان غر می‌زند» از چاپ بازماند. آن را همراه با ګزیده‌ای از پاسخ ها به نوشته‌های جلف اخوانی علیه «راوا» در شماره بعدی خواهیم آورد.

جشن او د ښځو مظاهره غیر اسلامی کارونه دی، مولوی عزیزی

مظاهره کښې شریکې ښځې د خاد اېجنټانې، د هند او روس جاسوسانې او کمیونستانې وې

مسعود، مولوی عمر او حکمتیار کهٔ خپلو کښې اتفاق او نکړو نو ملک به نور هم تباه شی، اخباری بیان

پېښور (پ ر) مولوی عبدالعزیز عزیزی پهٔ یو پریس ریلیز کښې وئیلی دی چې د ثور پهٔ اتمه نیټه جشن او پهٔ پېښور کښې د ښځو مظاهره دواړه کارونه د اسلام او جهاد خلاف وُو ده وئیلی دی چې پهٔ پاکستان کښې د ښځو مظاهرې د مجاهدینو خلاف نعرې وهل د اسلام او شریعت خلاف کار دے مولوی عزیزی وئیلی دی چې دې ښځو پهٔ څوارلس کالونو کښې د کمیونستی رهبرانو او د روسانو پهٔ خلاف یوه مظاهره هم ونکړه چې د دوی له لاسه نولس لکه مسلمانان شهیدان شول. دې ښځو باید ترکی، امین، کارمل، نجیب او نور کمیونستان غندلی وے. او د هغوی پهٔ ضد ئې نعری وهلې وے نهٔ د حکمت یار او ربانی خلاف، ده وونیل چې ملک خو کمیونستانو تباه کړے دے. او نارې د مجاهد مشرانو خلاف وهلے شی. دې ښځو کښې چې د حکمت یار او ربانی خلاف ئې نارې وهلې اکثره د خاد غړی دی او د هند او روس جاسوسانې دی. او د هند او روس لخوا مالی او نوری سرپرستې ورسره کیږی. مولوی عزیزی وئیلی دی چې پهٔ تباه شوی افغانستان کښې جشن نیول. پهٔ طالبانو بمباری کول او د هغوی پهٔ ضد پروپیګنډه کول د اسلام او مسلمان کار نه دے. مولوی عبدالعزیز عزیزی وئیلی دی چې زهٔ ټولو علماؤ طالبانو او اصلی مجاهدینو ته دا دعوت ورکوم او پهٔ صداقت سره اعلان کوم چې ترڅو مسعود، مولوی محمد عمر او حکمتیار پهٔ اخلاص سره اتفاق ونکړی ملک به نور هم تباه شی او جنګ جګړې به دوام لری. زه دا مشوره ورکوم چې شرعی امیر حکمتیار صاحب شرعی قانون جوړونکی مولوی محمد عمر صاحب او اسلامی فوځ جوړونکی احمد شاه مسعود او نور لیډران پوهان عالمان او قوماندانان دې د تجربو او علم پهٔ اساس و کماوِل شی او یو دبل سره دې همکاری. دا یوه نیه پریکړه او جوړونکی لار ده.

مولوی عبدالعزیز خان، یواځی دری پوښتنې:

لمړی: که ته دروغجن ونه اوسی، څنګه ادعا کوی چې «د افغانستان د ښځو انقلابی جمعیت» حتی یوه مظاهره هم «د کمونیستو رهبرانو او روسانو په ضد په لاره نده اچولی»؟ «راوا» د آزادی غوښتونکو ښځو د یواځینی سازمان په حیث د څوارلس کلنی جګړی په ترڅ کی څو څو ځلی د روسی ضد او خلق او پرچم ضد په تظاهراتو او نورو فعالیتونو لاس پوری کړیدی.

که ووایی والله خبر می نه‌درلود، نو آیا تر دی حده پوری بی‌خبره او بی‌شعوره سړی دیوی په‌اصطلاح مطبوعاتی اطلاعیی د ورکولو حق لری؟ آیا هغه خبری چې د «راوا» پرضد تاکړی دی له خولی دی ډیری غټی ندی؟

دوهم: که چیری یو بی‌شرمه او هم سپک شهرت غوښتونکی (د عکس له چاپولو دی ښکاریږی) مولوی نه‌اوسی، ولی د «راوا» تظاهرات د خاینو «جهادیانو» پر ضد چې کابل یی له وینو او خاورو سره یوکړ، غندی اما د فاشیستو بنسټپالو رهبرانو په مقابل کی چې د خلکو په وینو کی لامبی او هیواد یی سوځولی دی نه یواځی یوه خبره پرخولی نه راوړی بلکه هغوی «شرعی امیر»، د«شرعی قانون جوړوونکی» او «د اسلامی اردو جوړوونکی» بولی؟

دریم: مونږ چې د وطن‌پلورونکو اخوانیانو پر ضد شعارونه ورکوو، «خادی او د هند او شوروی جاسوسان» بولی، اما د اخوانی خاینو د دوه مشرانو یعنی گلبدین او ربانی د پښو خاوری چې د «یا مرگ یا امارت» په شعار باندی یی تر اوسه زمونږ د خلکو په لسگونو زره هیوادوال وژلی‌دی په سترگو باندی سولوی، ولی؟

که چیری ته یو شیطان او دروغجن مولوی نه وای نو لږترلږه به مو ددغو دوه «قیادی» خاینانو او ددوی د شریکانو له خوا د «طالبانو بمبارول او د هغوی پرضد دتبلیغات په لاره اچولو» مقابل کی هر هغه څه چې ستا په چټلی کځوړی کی موجود وه باید په هغوی باندی تش کړی وای، نه زمونږ پرضد. آیا زمونږ دبنسټپالی ضد شعارونه تاسی دوحشیانه سپی‌جنگی اوستاسی د«سرتاج» لخوا دکابل په مردکو دویشتلو نه ډیر تکلیفوی؟ ☐

د «راوا» په ضد د خاینو بنسټپالو دا ډول ښکنځلی، بی‌واکه زگیروی او پیریان نیول، په اوسنیو شرایطو کی زمونږ د سیاست او عمل درستوالی او په مقابل کی د بنسټپالو دمنطق کمزوری، فکری او سیاسی ماته، لنډه دا چې دهغوی د تبلیغاتو بشپړ باد وتل ثابتوی.

این زوج حرام که مزاوجت و متارکه های بیشمار آنان توسط عمدتاً وکیل های پاکستانی، رسوای جهان می‌باشد، سه سال است که با وجود «نداشتن اختلاف ایدئولوژیک»، بطور عجیبی جهادی و برادرانه بر یکدیگر چک می‌اندازند و سرزمینی را به نابودی مواجه ساخته اند. آیا با وحشت مرگبار از آمدن ظاهرشاه، بار دیگر این دو خاین بیگانه از هر حیا و عزت انسانی، باهم جور خواهند آمد؟

مظاهره کوونکو افغان زنانه ؤته خبرداری ورکوؤچي
بیا دِ پاره د داسي عمل نه ځان اوژغوری

افغان مسئله صرف افغانان هوارولی شی، خارجیانو ته بلنه ورکول
یو سازش دی، اخباری بیان

پېښور (پ ر) به پېښور کښې د طالبانو د
تحریک ویاند ملا عبد محمد واحد یار
تیره ورځ به پېښور کښې د
ځینو افغانی زنانه ؤغندنه و کړه او وې ویل
چې موږ زنانه ؤ هغه حقوقو منلو ته تیار یو
کوم چې ورته اسلام ورکړی خو به ازاده
فضا کښې د ښځو کار کولو سره خلاف یو.
ده مظاهره کوونکو ښځو ته خبرداری ورکړو
چې نور د داسي عمل نه ځان وژغوری ځکه
چې دا د خوارلس کلن جهاد خلاف عمل دی
، کوم چې د خارج په اشاره شوې وه. ده وویل
افغانستان مسئله صرف افغانان حل کولی
شی. خارجیانو ته بدې لړ کښې دعوت
ورکول صرف یو سازش دی ترڅو بدې بهانه
وخت تیر کړی. ده زیاته کړه چې اوس به
ملت پخپله فیصله کوی.

وحدت WAHDAT
May 3,1995

ملا صاحب، «راوا» ستاسی له بنسټپالو سرورانو څخه هم نه غواړی چی د ښځو حقوقه ومنی، نو ته څه یی چی هغه ومنی یا نه؟ خاینه بنسټپالی «جهادیان» تر هغه چی په افغانستان کی د ځواک په حیث وجود لری، که د ښځو حقوق په رسمیت وپیژنی یا ونه پیژنی، موږ د هغوی پر ضد جګړی ته ادامه ورکوو ځکه چی له هیواد پلورونکو خلق او پرچم څخه زیر جنایتکاره او خیانتکاره دی.

د ښځو د حقوقو خوندی کیدل د بنسټپالی له ځنځیرونو څخه د افغانستان د آزادی سره په لاس راتلای شی. □

شهادت
شماره مسلسل ۹۳۳، ۱۲ ثور ۱۳۷۴

واینك گستاخي مائویست هاي راوایي !!

صفیر

بیاددارم که دریکي از شعبات تحقیق نظارتخانه خدمات اطلاعات دولتي رژیم کمونیست کارمل درکابل شخصي بنام رفیق اقرازجمعي بازداشت شده گان استنطاق مي کردوازارتباط آنان به گروه هامي پرسید. ازجمله ده تاپانزده نفر نامبرده همه اتهام شان رابه احزاب جهادي گفتند ودرآن میان جواني بودبنام حکیم محصل انستیتوت پولي تخنیك کابل ووراجع به اتهامش گفت که مرا به اتهام شعله یي وعضو سازمان ساماباز داشت کرده اند، هنوزسخن نامبرده تمام نه شده بودکه رفیق اقر ازنهایت غضب خنده قهقه راشروع کرد وبه اصطلاح گرده هاي خودرا محکم گرفته وسیلي سنگیني به روي آن جوان زده گفت :« اواحمق! ماکه جان خودرا فداي این ملت جاهل کردیم وبراي شان انقلاب آوردیم وامروز قواي دوست آمده تاازسرحدات وطن مادربرابراشرار وملیشه هاي پاکستاني دفاع کنند وصدها سربازوافسرآنان بخاطر همین افغان هاي جاهل وبي سواد شهید(؟!) مي شوندباآن هم آرمان دردل ماماند اگرهمین مردم حتي براي یك دفعه براي ما « هررا » گفته باشند . اما همین اخواني گك رامي بیني که یك روز درشهرکابل شب نامه پخش کردتمام مردم براي شان الله اکبر گفتند . حالامن براي تووفیق حکیم سامایي مي گویم ، شمااحمق هاچرا کاه بي دانه رابادمي کنید، این ملت انقلاب مارا که صلح آمیز است قبول نمي کند،پس انقلاب قهرآمیز شمااحمق هارا کجا قبول خواهدکرد ؟!!

آري خواننده عزیز ودردمند !

آن جاهلان خلقي وپرچمي با قواي دوست شان بالآخره دربرابر اراده قاطع ملت خداپرست وآزاده ماشکست خوردند، امپراتوري جابرانه وخونخوار اتحاد شوروي بزرگ ازهم پاشید . دیوار برلین که شاید خوابش رااروپا هم نمي دید فروریخت وآلمان به وحدت مجدد خود دست یافت .

جمهوري توده یي چین که سالهاقبل ازاتحاد شوروي (!) به بن بست سیاسي وآیدیولوژیك مبتلا گردیده بود، نقش قدم شیطان بزرگ امریکا را تعقیب کرده وعلیه کرملین به مقابله برخواسته بود، مگرمشتي از افغان هاي واقعاً احمق وکودن باوجود حقیقت اظهرمن الشمس شکست اندیشه سخیف ومرگزاي کمونیزم واضمحلال کمپ صلح وسوسیالیزم به رهبري کرملین درسطح جهان، هنوزهم مي خواهند باپیروي ازمائوتسه تونگ خونخواردشمن انسانیت واسلامیت درافغانستان نظام واقعي استالینزم یاکمونیزم حقیقي راپیاده نمایند که سازمان یاجمعیت انقلابي زنان مثال عمده آن مي باشد .

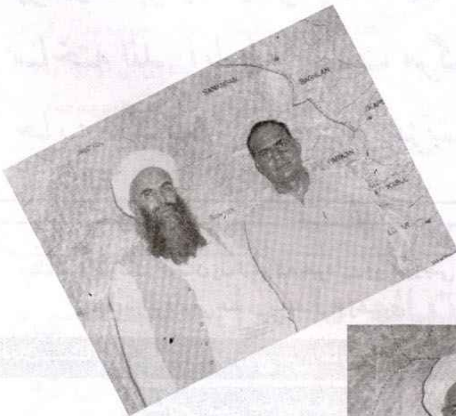
مائویست هاي فراري که هیچگونه جاي پایي در وطن اسلامي ماداشتند بادروجود برخي ازاحزاب ناپخته منسوب به جهاد خزیدند وبابه پاکستان متواري شده ودرزیرچترحمایت احزاب مائویست وضداسلامي آن کشور قرار گرفتند . سازمان راوایا جمعیت انقلابي زنان فعالیت خودرا ازشهرکویته پاکستان آغازکردوروابط تنگاتنگي باحزب کار گران پاکستان (مزدور کسان پارتي) وحزب مردم به رهبري بي نظیربوتو برقرارنمود ،وفعالیت هاي تخریبي خودراعلیه داعیه مقدس جهاد ومجاهدین قهرمان ماتشدید بخشید .

امروز جاي بساافسوس وندامت است که بالاثر جنگ هاي ذات البیني مجاهدین ،کمونیست هاي زن چهره راوایي به گفته خودشان درمرکز اخواني هایعني شهرپشاور دست به تظاهرات زده ورهبران جهاد ومجاهدین مارا توهین مي نمایند. اگر نایره شوم وخانمانسوز اختلاف ودرگیري گروه هاي مؤمن به امرجهاد وانقلاب اسلامي هم چنان ادامه یابد بدون شك باید درانتظار گستاخي هاي هرچه شدید تروااهانت بارتردیگرعناصرمرتد وکمونیست وهم طرازان آن هابنشینیم .

سخنان گستاخانه نطاق سازمان مائویست راوابایدپرده غفلت راازمقابل چشمان آن عده رهبران جهاد ومجاهدین دورنماید که معتقداندمي توانند به تنهایي درافغانستان حکومت کرده وجلوهمه توطیه هاودسایس رنگارنگ اسلام و افغانستان رابگیرند . باید همه بدانیم که کمونیست هاازهر قماشي که باشند درمقابله بااسلام وآرمان سترگ شهداي جهادمایکصداویك دست مي باشند.

بزرگان مختلف جهاد بایدبدانندکه اوضاع کنوني وانکشاف نامیمون آن نه به نفع وطن ونه به صلاح جهادومجاهدین ماست وبه این حقیقت باید همه ایمان بیاورندکه به غیرازخود دردشان نخواهدخورد ودرماتم ناشي ازاختلاف افغان هاي مسلمان ومجاهد ، هیچ کس به مااحدي اشك دلسوزي وهمدردي نخواهد ریخت . امروز اگرمنافع دولتمردان یادولت زنان پاکستان درحمایت ازسازمان مائویست راواودیگرفتنه گران متبلور مي شود، دیروز نیزمتکي برهمین اصل منافع ازماحمایت مي کردند وامروز چیزدیگري مي خواهند .

جادارد ازهمه زعماي جهاد، مقامات عالیه منظمات جهادي وهمه قوماندانان ارجمند جهادکه تفکرباطل وشیطاني کفروکمونیزم رابامجاهدت خستگي ناپذیرخودبه باطله داني تاریخ سپردند،بخواهیم که اگرهیچ چیزي رگ غیرت شماراتشترنه زده است، حد اقل ازگفتاراستخوان سوزوزننده آن زنان ولگرد شعله اي پندوعبرت بگیرید وبه جستجوي چاره یي برآیید که دیگرروان مجروح و وجود خسته وکوفته مهاجرین بیچاره مادرخارج وهموطنان مسلمان ،منتظرومضطرب مادرداخل بیشترازاین آزارواذیت بینند وتیرهاي طعنه ناشي ازاختلاف وشرق ادامه وباگرفتن قدرت پوچ وفاني ، قلوب زخمي وخونچکان ملت شهیدپرورمارا اضافه ترازاین نشانه نه گرفته وبرآلام بیکران افغان هاي مظلوم وبلاکشیده افزوده نه شود . وماعلینا الاالبلاغ

عکسهای یادگاری ماندگار «قیادت های مؤثر جهادی» با یکی از معروفترین پدرهایشان بریگیدیر یوسف

اتحاد اسلامی
شماره ۹۷، ۱۲ ثور ۱۳۷۴

تظاهرات جمعیت انقلابی زنان!!!

کمونیست ها شعار دموکراسی بلند می کنند

روز جمعه هشتم ثور مصادف بود با سومین سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی در میهن بخون نشسته‌ء ما افغانستان عزیز، میهنی که چهارده سال تمام توسط روسها و مزدوران داخلی ایشان در آتش بسوخت و در راه نجات خویش از اسارت اجانب و بر پایی نظام الهی برومند ترین فرزندان خویش را قربان کرد.

روز هشتم ثور برای هر مسلمانْ الهام دهنده‌ء خوشی و سرور بوده و مردم مسلمان ما تا قرن ها یاد این خجسته روز را گرامی خواهند داشت، اما مسلم است که به انچه مسلمان خرسند میگردد موجب خشم و عصبانیت کفار میشود زیرا ایشان تحمل ندارند که مسلمانان به ارامش بسر برده و نظام خداوندی را در جهان حاکم سازند.

روی چنین دلیلی عده یی از زنان روسپی که کاری غیر از خود فروشی ندارند وبا حاکم شدن اسلام بازار خویش را در آینده کاسد می بینند در سالروز پیروزی انقلاب اسلامی تظاهراتی ترتیب داده بودند.

تعداد زنانی که در تظاهرات شرکت کرده بودند حدود چهل تاپنجاه نفر بود که شورو غوغای عجیبی براه انداخته بودند ایشان باخود شعارهایی حمل میکردند که همه در مخالفت با اسلام و دولت اسلامی افغانستان و فی المجموع مجاهدین و نهضت جهانی اسلام بود.

چهل، پنجاه زنی که تظاهرات را ترتیب داده بودند توسط دسته های منظم پولیس پاکستان به سختی محافظت می شدند و درکنار ایشان حدود دوصد مرد اوباش افغانی و پاکستانی دیده میشد که آوازهای عجیبی سر میدادند حتی خویشتن را به آن زنان نزدیك میکردند تابدن خویش را به بدن انها تماس دهند.

نخست که ساعت ۹:٤٥ - این دسته را درمنطقه « شاهین تاون » دیدم از موتر پیاده شدم و خواستم سخنان ایشان را بشنوم اما الفاظ رکیك اوباش پاکستانی موجب گشت که به سرعت از آنها دور شوم و دنبال کار خویش بسوی «کچه گری» بروم، زیرا هر چند این زنان کمونیست هستند درمحیط پشاور بنام افغانْ یاد میشوند وطعنه حرکات رکیك آنها به همه افغان ها باز میگردد.

چون از« کچه گری» برگشتم و در ایستگاه تهکال ازموتر پیاده شدم این دسته به آن منطقه رسیده بودند، باز تصمیم گرفتم دقایقی چند سخنان ایشان را بشنوم اما نتوانستم بیش از یکی ، دو دقیقه مقاومت کنم زیرا تعداد اوباشان افزایش یافته بود و هریك از آن اراذل به شیوه های گوناگون جسم خویش را به بدن یکی از آنان تماس میداد ومیله اوباشان گرمتر شده بود.

اصولاً از تعدادی روسپی نمی توان آرزوی بیش از این داشت،زیرا آنها به جسم فروشی عادت کرده اند و برای بر آوردن هرهدف بدن خویش را وسیله قرار میدهند.

این دسته که خویشتن را جمعیت انقلابی زنان میخواند، طوریکه از نشریه‌ء منفور ایشان که غیر از دشنام های رکیك چیزی دیگری در آن یافت نمیشود میتوان دانست که نظریات مائویستی دارد اما تعداد اعضای آن در ابتدا از شمار انگشتان یك دست نیز تجاوز نمی کرد که ایشان ﻫﻢ بادولت کمونستی مزدور روس ها ارتباط قایم کردند وپس از آن بود که عده یی از روسپی های حرفوی خاد نیز به آنها پیوستند.

این گروه روسپی بسیار تلاش ورزید تامگر بتواند عده یی از زنان را بخود جذب کند اما خواهران مسلمان ما که در انقلاب عظیم اسلامی کشور نقش کمی از مردان نداشته اندوحیثیت، شرف و بزرگی خویش را در تطبیق احکام نجات بخش اسلام می دانند، هرگز به این دستهٔ کثیف ارزشی قایل نشدند وبدین ترتیب تعداد ایشان همچنان محدود باقی ماند.

پس از آنکه انقلاب اسلامی به پیروزی رسید و خلقی ها و پرچمی ها همراه با زنان خویش به پشاور سرازیر شدند، زمینه برای فعالیت روسپی های انقلابی مساعد گشت، زیرا زنان خلقی و پرچمی نیز سوابقی مانند ایشان دارند، زنان خلقی و پرچمی نیز سال ها با بدن نیمه برهنه در بازار ها به گشت وگذار پرداخته، باده ها مرد روابط نامشروع داشته اند و شب های زیادی را در آغوش روسها بسر برده اند، پس بلادرنگ به صفوف روسپی های انقلابی پیوستند وبدین ترتیب آن دسته تعدادی عضو وهوا دار در پشاور پیداکرد.

اکنون قضاوت رابه خوانندگان می گذاریم که تظاهرات چنین دسته کثیفی چه شکلی خواهد داشت و اهداف ایشان چه خواهد بود؟ پس جای تعجب نیست که آنها علیه همه‌ء تنظیم های جهادی وفی المجموع همه‌ء مسلمانان شعار میدادند وسالروز پیروزی انقلاب اسلامی را تقبیح میکردند.

اما آنچه بسیار جالب و در خور توجه میباشد یکی از شعار های بود که این روسپی ها بلند کرده و در آن سخنانی نوشته بودند که معنای تقاضای دموکراسی را داشت.

در این مورد روسپی های انقلابی باید جواب دهند که در کدام کشور کمونستی به انسان ها حق آزادی بیان داده شده و اگر به فرض محال ایشان به قدرت دست یابند آیا به مردم حق آزادی بیان را میدهند؟ اوه! فراموش کرده بودم، هدف این روسپی ها ازبلند کردن شعار دموکراسی آنست که آزادانه جسم فروشی و روسپی گری کنند و کسی نتواند جلو کار ایشان راهگیرد.

خوانندگان «پیام زن» حتماً توجه دارند

که در دهان و دست رسول سیاف، گلبدین، ربانی و دلالان مطبوعاتی شان (منجمله لطیف پدرام (آوان) با مقاله‌اش در شماره ۱۳ جوزای ۱۳۷۳ هفته نامه کابل)، گویی بجای زبان و قلم آدمی، شرمگاه شان قرار دارد که اینگونه چپ و راست اعضای «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» را فاحشه و بدکاره می‌نامند، بدون آنکه شمه‌ای از اتهاماتی را که بر آنان وارد است، رد بتوانند.

راستی از خاینان جانورمنشی که از تجاوز به مادران و پدران هفتادساله و دختران و پسران نوجوان ابا نورزند، یکچنین حملات بی‌ناموسانه به «راوا» چقدر جای شگفتی دارد؟

ما نوشته هایی از فاشیست های مذهبی را برضد «راوا» که به زبان پشتو بود به فارسی برگردانیدیم تا از روی آنها سایر همزبانان ما نیز به ماهیت و معرفت آنانی پی برند که با قرآن در دستی و کلاشنکوف در دستی دیگر، سه سال است بر مردم رنجدیده و نامراد ما ترس‌آورترین ستمها را روا می‌دارند.

«دانشجویان مسلمان»، ارگان نشراتی دانشجویان مسلمان افغانستان
شماره ۱۹ ـ ۱۷ ثور ۱۳۷۴ (۸ می ۱۹۹۵)

آیا بی حجابی تمدن است؟

چندی قبل به تاریخ ۸ ثور که سومین سالروز جشن پیروزی انقلاب اسلامی تجلیل می‌گردید، در پشاور از طرف **چند زن بدکار و فاحشه** بنام جمعیت انقلابی زنان (!) تظاهراتی ترتیب داده شده بود که در ضمن آن علیه اسلام، مسلمانان و مجاهدین شعارهای پوچ، بی‌محتوا و بیرون از چوکات ادب می‌دادند و ازین طریق **چهره کثیف شان** را با دادن دشنام به عقیده دینی و جهاد برملا ساخته نشان دادند که کافر و دشمنان اسلام هستیم و تا جان در تن داریم با اسلام و مسلمانان دشمنی می‌کنیم.

جمعیت انقلابی (!) زنان، متشکل از زنانیست که در بدل چند پیسه **تن فروشي می‌کنند، فاحشه خانه‌ها و دکانهای بدکاری آنها (دفترهایشان)** ابتدا در کویته، بعداً آهسته آهسته به طرف پشاور و اسلام‌آباد انتقال داده شد تا در اینجا به آن زنانیکه قبل از پیروزی انقلاب اسلامی در کابل به خدمت روسها و بعد در خدمت کمونیستهای بروت کلان قرار داشتند!! ارتباط بگیرند و ازین طریق بتوانند باهم یکجا **بازار حیوانیت، زنا و بدکاری را گرم نگه دارند.**

این سازمان با داشتن افکار مائو چند مدت به لیسیدن کاسه روسها و بعداً به لیسیدن کاسه‌ی کمونیستهای تیپ چینی مصروف شدند. اما خوشبختانه که اینها در هر دفعه از طرف بادارانِ شان با لبان خشک و دست های خالی کنار گذاشته شدند. همین علت است که اینها سابقه مبارزات شان را ۳۱ سال نشان می‌دهند که **به فضل خداوند مهربان تعداد شان تا حال به ۳۰ نفر نرسیده است،** اگر تعداد شان در تظاهرات بیشتر شده باشد همه آنان اعضای این سازمان (که هم **با اسلام در تصادم اند** و هم عنعنات افغانی را زیرپا می‌کنند) نبودند. زیرا اکثر این مردم کسانی بودند که پول نداشتند و با استفاده از فرصت خود را نزد اینان رسانیدند. این **فاحشه ها** هشت ثور را که مصادف با پیروزی جهاد مقدس و انقلاب اسلامی است روز سیاه خواندند. اگر واقعیت گفته شود اینان باید جشن می‌گرفتند زیرا درین روز آن دوره‌ی بربریت و وحشت که اینان به زور بخاطر اشباع غرایز حیوانی به پوسته ها برده می‌شدند به پایان رسید، و شکر بجا می‌آوردند که از پنجه های وحشیان سرخ روسی که بیشترین خدمات را هم برایشان کرده بود نجات یافتند. اگر بعد از به قدرت رسیدن مجاهدین کدام حادثه بی‌عصمتی هم واقع شده باشد، همه دیدند که کمونیستهای قسم‌خورده (ملیشه های دوستم، ملیشه های کیان، ملیشه های خدیداد که به گروهکهای مزاری مشهور بودند) مرتکب آن شدند که متأسفانه جنگهای داخلی بقای آنها را تضمین کرده بود.

جمعیت انقلابی زنان (!) بنیادگرایان یعنی آن مسلمانانی را که خواهان تطبیق اسلام در تمامی گوشه های زندگی اند و بخاطر حفظ اصالت شریعت اسلام از سر و مال گذشته اند، شب و روز مصروف اند، خستگی و ماندگی را متحمل می‌شوند... نیش زدند.

آنان برضد حجاب اسلامی شعار می‌دادند و زندگی آزاد را مطالبه می‌کردند. **جمعیت انقلابی زنان می‌خواهد مثل حیوانات زندگی آزاد، بی‌بندوبار و بی بنیاد داشته باشند** زیرا اینان از پرده بشدت متنفرند. حیوانات نیز لچ و بی‌پرده گشت و گذار می‌کنند. آنان بی‌حجابی را مانند غربی‌ها تمدن می‌دانند. اگر بی‌حجابی تمدن باشد پس حیوانات پیشرفته ترین و متمدن‌ترین طبقه در روی زمین اند؟ بناءً اگر اینان چنین فکری داشته باشند خود بر کرامت انسانی خویش خط بطلان می‌کشند. آیا فکری که از حیوانات پیروی کند می‌تواند به انسانیت تحفه نوینی را اهداء کند؟ آیا کسانیکه انسانها را به پیروی از حیوانات دعوت کنند حق زندگی دارند؟ هرگز نه!

جمعیت زنان انقلابی یا زنان رواج دهنده فحشا و بدکاری، نشریه‌ای بنام **پیام زن (زنی که بدنام باشد)** دارد که در آن هم به اسلام، جهاد، مجاهدین و رهبران جهادی و هم به آن فرزندان دلیری که به بادار بزرگ شان (روس) شکست داد و امیال و آرزوهایشانرا به خاک یکسان کرد، لهو لعب می‌گویند.

حقیقت اینست که این زنان همان **عروسکهایی دست استعمار اند که در پخش و تکثیر مرض مهلک (ایدز) از آنان کار گرفته می‌شود.** اکنون یکبار دیگر، به تنظیمهای جهادی، جوانان مسلمان و آن حلقه هاییکه به درد اسلام درد دیده اند ندا می‌دهیم تا صدای همچو گروههای **منفور و فروخته شده** را در حلق شان خفه نمایند و نگذارند که برای این **فاحشه های مردار و از جان گذشته،** زمینه رواج **بدکاری** مهیا گردد. □

متون تمام ترجمه ها منطبق است با همان املا و انشای پشتوی آن

اما دشنامهای ضد «راوا» از شما «دانشجویان مسلمان»، که اینقدر دهان تان را با آنها چتلی پر می‌سازید، واقعاً امری عادی است و اگر غیر از این می‌بود تعجب می‌داشت. زیرا شما مظلوم ها در کودکی دوران چلی‌گری و سپس در شباب دوران طلبه گری مدرسه‌ای را دیده و تجربه کرده اید که به همگان روشن است چه از سر تان گذشته است. اگرچه از خیرات رهبران ولدالآی.اس.آی، اکنون با نام «کالج» و «یونیورستی» و زبان «انگریزی» در پاکستان آشنا شده اید. اما این گویا هنوز موجب نشده که در ذات مقلوب شما ناشی از خوردن شیر گلبدین، ربانی، سیاف وشرکاء، تغییری وارد آورد.

شما مالامال از عقده هستید. بناءً گناهتان نیست. می‌توانید بیشتر ازین حلقوم تان را با ناسزاگویی های ضد «راوا»، بدرید. اما فراموش نکنید که برعکس ضرب‌المثلی که می‌گوید «سگ را بزن که صاحبش بترسد»، ما با شما چلی‌بچه های معلوم‌الحال کاری نخواهیم داشت، بلکه کما کان حملات افشاگرانه‌ی خود را بر صاحبان شما (گلبدین، سیاف، ربانی و...) تمرکز می‌بخشیم که در حاشیه‌ی آن بادِ پر و بالک زدن موجودات بی‌مقداری چون شما خود بخود خالی خواهد شد.

دانشجویان مسلمان
شماره ۹۷، ۱۲ ثور ۱۳۷۴

مسئول جمعیت انقلابي زنان در پشاور به قتل رسید.

بدنبال راه پیماهها به اصطلاح جمعیت انقلابي زنان که عمدتا از کمونست ها تشکیل یافته است روز دوشنبه مسئول این سازمان زنان کمونست که مسئول راه پیمانیها هفته گذشته نیز بوده است توسط افراد نا معلوم به قتل رسید.

جمعیت انقلابي زنان که یك تشکیل کمونستي است توسط یك اداره معلوم الحال تمویل وحمایه میشود گفته میشود که تظاهرات هفته گذشته این سازمان نیات واهداف شوم آنهارا یکبار دیگر به نمایش گذاشت همزمان با قتل مسئول سازمان د رپشاور ترس وهراس بر وجود آنها مستولي گردید.

این متن اندک مختصر شده است

«اتحاد اسلامی»، بیانگر آرمان اتحاد اسلامی افغانستان،
۲۹ ثور ۱۳۷۴ (۱۶ می ۱۹۹۵)

قضیه افغانها و سازمانهای انقلابی آزادی‌خواه‌طرفدار دموکراسی!!!

ما در جریده اتحاد اسلامی در شماره های قبلی خویش درباره **زنـــان بی‌حیای کمونیست** که برای بدنام کردن افغانان مسلمان و توهین به ارزشهای شعایر اسلامی و تعمیم کـمونیزم، **الحـاد، بـی‌بندوباری و فحاشی از هیچ عمل خجالت‌آور روگردان نیستند** مطالبی را به نشر سپرده بودیم. اینان چندی قبل طی **تظاهرات ننگین** خویش یکبار دیگر آن خاطرات را در ذهن ملت مجاهد افغان زنده ساختند که قبل از کودتای ننگین ۷ ثور در نشرات، بیانیه ها، تظاهرات و نوشته های خویش جهت فریب مردم شعار می‌دادند و با نشان دادن جنت خیالی کمونیزم یک تعداد جوانان را گمراه نموده بودند. اینان قبل از کودتا چنین شعار هایی را می‌دادنـد: «آزادی، دمـوکراسـی، عدالت اجتماعی»، «به پیش بسوی جامعه بـدون طـبقه»، «بسـوی جامعه‌ای پیشاهنگ»، «نان، لباس، خـانه». در عـقب ایـن شـعارها کمونیستهای افغانستان مانند خلقیها، پرچمیها و شعله‌ایها قرار داشتند که به دو گروه تقسیم شده بودند، شعله‌ایها خواهان مبارزه قهرآمیز بودند و می‌گفتند که مبارزه ما باید از دهات شروع و راه خود را بسوی مرکز باز کند، ولی خلقیها و پرچمیها طرفدار مبارزه مسالمت‌آمیز بوده و مدعی بودند که باید مبارزه ما از مرکز شروع و راه خود را به اطراف کشور باز نماید. این دوگروه صرف در مورد همین تاکتیک و پراتیک اختلاف داشتند. یکی طرفداری روس و دیگری طرفداری چین را می‌کرد. در غیر آن هردو گروه کمونیست و طرفدار نظام الحادی در افغانستان بودند. مبارزه آنها علیه کسانی صورت می‌گرفت که خواهان تطبیق اسلام در جامعه بـودند. مـارکسیزم و مـاووایـزم را تـقبیح می‌کردند. همانطوریکه این طرز تفکر الحادی را وارداتی و علیه دین مردم و شرایط ملی کشور می‌دانستند نزد آنان دلایل بطلان این فلسفه غیرانسانی و منحط نیز موجود بود. اسناد چگونگی برخورد این فلسفه حیوانی به مبارزین مسلمان سمرقند، بخارا، ترکستان، چین، کـوبا، روسیه و رومانیا به حیث شواهد زنده تاریخی بـرای مـردم پـیش می‌کردند....

زمانی که خلقیها و پرچمیها تحت حمایت شوروی از طـریق کودتا به قدرت رسیدند... تمام کشور را به ویرانه و تپه های خاکستر مبدل ساختند و بیشتر از دو میلیون انسان را به قتل رسانیدند... و باداران روسی شان را به اشغال افغانستان دعوت نمودند... اینان همان کسانی بودند که تا دیروز فریاد آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی را می‌کشیدند. مگر امروز مانند گرگان گرسنه گوشت و استخوان مردم ما را می‌خورند... گرگان ماوویستی نیز با ایشان صلح و سازش می‌کنند، بعد از مرگ مجید کلکانی اکثریت آنان به حکومت کمونیستی دست کمک می‌دهند، ولی بازهم برای تقسیم قدرت باهم جور نمی‌آیند چون ماوویستها بسیار در اقلیت بودند، مجبور می‌شوند که افراد خود را به کشور های مختلف بفرستند، تشکل آنها چنان ناتوان بود که حتی مورد اعتماد باداران ماوویست شان نیز واقع نشدند. یک تعداد به آلمان و یک تعداد به فرانسه و انگلستان و **زنان بی‌حیا** را در پاکستان گذاشتند که بنام جمعیت انقلابی زنان **ضمن فاسد ساختن اخلاق مردم** مبارزه سیاسی!!! را نیز می‌کنند، که اکنون هم شعارهای بیست سال قبل را سر می‌دهند، گویی که همه مردم کر و کـور و بخواب رفته اند و آنان را نمی‌شناسند.

⇦

لیکن در مورد «به قتل رسیدن» «مسئول» ما در پشاور:

چلی‌بچه های «دانشجو» شده، خوب می‌دانند که ما سالهاست ۷ و ۸ ثور را که به عنوان سیاهروزهای تاریخ کشور برگزار می‌کنیم، همواره آمادگی روبرو شدن با عملیات تروریستی یا خرابکارانه ایادی بنیادگرا را داشته‌ایم. در پشاور نیز مخصوصاً احتمال برخورد با چاقوکشان «دانشجو» از نظر ما مردود نبود. ولی هیچ اتفاقی نیفتاد تا امروز. و چون آدمکشان اجیر و منحرف وظیفه تروریستی خود را انجام ناشده می‌بینند، ازینرو دیوانه وار و غضبناک «مسئول» ما را روی صفحه کاغذ به قتل می‌رسانند!

ای وقاحت، چه سیاهتر و پلشت‌تر می‌شوی وقتی در پوست بنیادگرایان آنهم از نوع چلی بچه های آسیب دیده درآیی، همان بچه‌هایی که بسیاری از آنان معلوم نیست تابحال چندبار با مجازات یا اخراج (اخراج به همان اتهام وارد بر برادر نستوه حکمتیار صاحب در حربی شونحی) از مکاتب روبرو بوده اند!

«دانشجویان» حم چشم که دیگران را هم در ترازوی بیسوادی، عقب‌ماندگی و جهالت خود وزن می‌کنند، نمی‌دانند که همه می‌پرسند آن مسئول یا یک عضو ساده‌ی «راوا» کی (دوشنبه که تاریخ نشد کدام دوشنبه؟)، درکجا و چگونه به قتل رسید؟ چرا در روزنامه ها خبرش نیامد؟ چرا «راوا» درین مورد سکوت کرد؟

قتل مسئول «راوا» توسط بنیادگرایان نمی‌توانست و نمی‌تواند با سکوت برگزار شود. آن حادثه تظاهرات عظیم افشاگرانه‌ی دیگری را برمی‌انگیخت. مطمئن باشید از قطره های خون یک عضو «راوا»، آتش خشم و اراده و انتقام عمیقی زبانه خواهد کشید که هم جنبش زنان ما و جمعیت انقلابیش را رشد و استحکام خواهد بخشید و هم برای گرفتن انتقامش صدها دست توانای دیگر بلند خواهد شد.

⇦

زنان کور اینان اکنون همان شعارهای یهودی، نصرانی و الحادی را می‌دهند و ادعا دارند که «دنیا به سوی عدم درآمیختگی دین و سیاست پیش می‌رود. امری که از یکسو ضامن پاکیزگی دین و از سوی دیگر ضامن پیشرفت و آزاد سازی جامعه می‌باشد. هر نیرویی، چه اخوانی چه طالبان که سعی ورزد با توسل به هزارگونه عوامفریبی انگلیس‌وار به منظور غصب و تحکیم قدرت سیاسی، دین را مورد استعمال قرار دهد، مثل اسلافش، نامش بعنوان نیرویی شیاد و خاین در تاریخ ثبت خواهد شد.»

خوانندگان مجاهد ما متوجه اند که این **فاحشه‌ها** چه گفته و چه می‌خواهند. وضاحت این پراگراف در کار است: «امریکا، روسیه، چین و دیگر کشورهای کافر سیاست را از دین جدا کرده، در افغانستان نیز باید اینکار انجام گیرد. زیرا که دین جلو پیشرفت و آزادی جامعه را می‌گیرد، اگر مجاهدین تلاش ورزند که دین و سیاست را یکجا سازند، مانند اسلاف شان (که تمامی جهان اسلام و رجال اسلامی را تا دوره خلافت در بر می‌گیرد) در تاریخ بنام خاینان و شیادان ثبت خواهد شد!!! جای تعجب است که این **زنان بی‌حیا** از یک طرف سیاست انگلیس را تعقیب می‌نمایند و می‌گویند که جامعه افغانستان نیز مانند انگلستان و کشورهای دیگر غربی آزاد باشد تا هرچه بخواهند به انجام رسانند و همچنان مانند یهودیها و انگلیسها دین را از سیاست جدا می‌کنند و دین را مانع پیشرفت و آزادی می‌دانند و از طرف دیگر مسلمین را بنام انگلیسها مسمی می‌کنند.

این عناصر رانده شده که برای همیش از افغانستان ناامید شده اند و هردو روی شان نزد مردم مؤمن افغانستان سیاه است و برای هرکس ثابت شده که اینها در زمان ظلم و ستم روسها از کمونیستها دفاع کرده. اگر از کشور فرار هم کرده باشند در مورد رهایی افغانستان از چنگ کمونیستها یک قدم به پیش نگذاشته که چطور افغانستان را از ظلم و ستم کمونیستها و باداران شان نجات دهند حال این ظرفیت را از کجا پیدا نموده که در بین ملت مجاهد به اندازه یک وجب جای هم ندارند، باز حرف از حمایت مردم و نیروهای دموکراتیک می‌زنند. آیا همین چند شعله‌ای دهن پاره و **زنان بی‌حیای** شان بودند که ۱۴ سال به ضد حاکمیت روسها در افغانستان جنگیدند و آنها را به فرار و ترک قدرت مجبور ساختند.

پس اینها از کدام مردم حرف می‌زنند؟

از حمایت کدام توده صحبت میکنند؟

کدام تاریخ را یاد می‌نمایند؟

آیا همان تاریخ را فقط به بهانه انقلابی فرهنگی در چین ۱۸۰۰۰۰۰۰ هجده میلیون انسان را از بین بردند لیکن اینها درین مورد هم فاقد آن قدرتی هستند چیزیکه حزب کمونیست چین داشت ـ پس این چرند بیجا برای چه ـ اینها آزمایش کنند و همین تظاهرات را در داخل افغانستان در هر منطقه که بنظر خود شان از حمایت مردم آن منطقه برخوردار اند براه اندازند تا برای هموطنان ما معلوم شود که کی از خود و کیها بیگانه اند. □

ما سخت معتقدیم که اگر مشت بنیادگرایان با مشتی کوبنده‌تر پاسخ داده شود، باد نخوت و زورگویی و رذالت مآبی آنان، یکباره می‌رود.

به نظر می‌رسد اخوان، «دانشجویان مسلمان» را بمثابه کاغذ تشناب مورد استعمال قرار می‌دهد. چراکه دروغ سازی پست مذکور به استثنای همین هرزه ورق جهادی، در هیچکدام از ابتذال نامه های «تنظیم»ها نیامده است.

بهرحال، این مردار خواری بنیادگرایان که از زبان «دانشجویان» شان انجام گرفته، روشنتر از هرچیز دیگر ضعف درونی، سفلگی، حقارت و بی‌شرمی بی‌مانند دشمن بی‌آبرو را نشان می‌دهد که همیشه در خاطره‌ها خواهد ماند.

بنیادگرایان خاین ما را «ضد اسلام» می‌نامند! *ولی مردم فلک‌زده‌ی ما از روی خون شهیدان، از روی تجاوز به پیر و جوان و زن و مرد، از روی خانه خرابی و دربدری و... شان و در خطر قرار گرفتن موجودیت افغانستان و... خوب می‌دانند که ما و سایر نیروهای ضد بنیادگرا «ضد اسلام» هستیم یا آنان که شش‌قاته لباس اسلام را ببر کرده اند تا هر خیانتکاری، جنایت‌پیشگی و بی‌ناموسی خود را در زیر آن پنهان دارند؟*

مردم مجروح ما دیگر درک کرده اند که اخوان به همان اندازه‌ای که خاین به آزادی، خوشبختی، آرامش و پیشرفت کشور اند، به همان اندازه هم نسبت به اسلام مرتکب بدترین خیانتها شده اند. این شرفباختگان حق ندارند کسی را «نامسلمان» یا «کمونیست» بگویند. مگر اینان نبودند که مثلاً شهنواز تنی و رشید دوستم را شب و روز به نام «کمونیست» بودن تکفیر می‌کردند اما با چشم‌پارگی و بیشرمی عجیبی با هر دو متحد شدند؟

آیا این شیاطین به عنوان «نامسلمان» و «ضد اسلام» بودن، هر روز خود و پدر و مادر یکدیگر را لعنت نکرده و شکم همدیگر را نمی‌درند؟

این خون‌آشامان باید بدانند که اکثریت مردم مسلمان ما آرزو دارند تا جهت دفاع از اسلام پاک و آلوده نشده به بنیادگرایی، اسلام های ساخت آنان، اسلام های با رنگ و بوی اخوانی را در سینه‌ی خود آن غداران پلید تیرباران کنند.

بگذار سگها عوعو کنند،
کاروان «راوا» با درفش آزادی و دموکراسی و پیکار بر ضد بنیادگرایان و مالکان شان به پیش می‌رود!

«وحدت»، ۴ می ۱۹۹۵

شایسته زنان افغان نیست که به سرکها برآیند. مولوی حنیف اله

پشاور (پ ر) مولوی حنیف اله رئیس حوزه کرنکل تنظیم طلبه سلفیه افغانستان مظاهره برخی از زنان را در پشاور تقبیح نموده و گفته است که این عمل شایسته زنان افغان نیست. او دریک بیانیه گفت که در اسلام به زنان چنان حقوقی داده شده که در ادیان دیگر داده نشده است. او به زنان مظاهره کننده هشدار داد که در آینده از چنین عمل بپرهیزند.□

«وحدت»، ۴ می ۱۹۹۵

آرزو های زنان لادین به ثمر نخواهندرسید. تنظیم طلبه دینی

پشاور (پ ر) در یک بیانیه‌ی منتشر شده تنظیم طلبه دینی افغانستان آمده است که آرزوهای **زنان لادین** و دموکراسی‌خواه به خاک یکسان خواهد شد. در بیانیه از تمام جوانان اسلامی مطالبه شده است که علیه آنانی که **برضد قرآن، اسلام و انسانیت نعره میزنند،** بپا خیزند. در اعلامیه از زنان دموکراسی خواه موکداً خواسته شده که اگر خواستار دموکراسی اند به روسیه و امریکا بروند، در افغانستان تنها و تنها نظام اسلام خواهد بود و نه کدام دمو و ازم. در اعلامیه از حکومت پاکستان تقاضا شده که در آینده به زنان اجازه حرکاتی ازین قبیل داده نشود.□

«وحدت»، ۱۲ جون ۱۹۹۵

پاکستان باید جلو «راوا» را بگیرد، توحیدی

پشاور (پ ر) محمد هاشم توحیدی از نوجوانان توحید و سنت صوبه سرحد از حکومت پاکستان خواسته است که در پاکستان بر تنظیم زنان «راوا» (جمعیت زنان افغانستان) که **برای هند کار می‌کند،** محدودیت ایجاد کند. زیرا که این تنظیم خواهان برهم زدن روابط بین پاکستان و افغانستان می‌باشد. او در اعلامیه‌ای مدعی شد که این تنظیم **از طرف هند و چند کشور غربی کمک مالی نیز می‌شود.** محمد هاشم توحیدی گفت که رهبری این تنظیم چند روز پیش در یک بیانیه به صورت آشکارا گفته بود که در پاکستان برخی از فعالیت های سازمان شان علنی و برخی مخفی اند. او خواست تا ایجنسی مخفی پاکستان ایف.آی.ای فعالیت های این زنان را تحت نظر گیرد.□

میهنفروشان اخوانی، ما را «جاسوس هند» می‌خوانند! و

اگر پاره‌ای از یاداران عربی شان با اسرائیل نمی‌ساختند، ما را «عمال صهیونیست» نیز می‌گفتند.

قبل از تجاوز به کابل، ما و سایر مخالفان شان را «خلقی» و «پرچمی» می‌نامیدند تا به دستیاری جماعت اسلامی و مقامات استخباراتی معین پاکستان، کار تهدید، ترور و ایجاد تضییقات علیه مخالفان را آسانتر سازند. ولی حالا که خود با «پرچم» و «خلق» در یک حجله بسر می‌برند، بهترین چیزی که برای اتهام زدن به فکر این خاینان عاری از هر شرم و شرف می‌رسد، «جاسوس هند» نامیدن ماست. زیراکه پاکستان مقابل هند حساس است و بدینترتیب ما را تحت فشار قرار خواهد داد.

ولی بنیادگرایان دم بریده فراموش کرده اند که در دامن دولت پاکستان کلان شده و او آنان را همانقدر می‌شناسد که یک مادر فرزندانش را. دولت پاکستان طی ۱۷ سال اخیر خوب پی‌برده که کدام نیروها و رهبران، میهنفروش و جاسوس و معامله گر بوده و کدامها حتی به قیمت ریختن خون شان هم حاضر نبوده و نیستند که بر موضع استقلال خواهی، آزادی طلبی و غرور و کرامت شان کوچکترین خدشه‌ای وارد آید.

گلبدین و سیاف و چلی‌های «دانشجو» شده‌ی شان باید نگران «برادر مجاهد پروفیسر صاحب» و «دولت»اش باشند که رسماً از جانب پاکستان متهم به جاسوسی برای هند و کمک‌گیری از هند می‌شود و نه ما.

بنیادگرایان جنایتکاران، مطمئن باشید که نه فقط جاسوس هند بلکه جاسوس هر کشور دیگری هم از امریکا و فرانسه و روسیه گرفته تا ایران و عربستان و جاپان در میان خود تان و مخصوصاً در میان «قیادت های جهادی» به وفور پیدا می‌شود.

اتهام سخیف «جاسوس هند» نسبت به «راوا» بازهم نشانه‌ی افلاس سیاسی و منطقی باند های بنیادگرا این تخم های حرام جنرال ضیأالحق و دستگاههای استخباراتی در مقابل ماست که بهر رنگی درآیند و هرقیافه‌ای بگیرند، ماسک شان را پاره کرده و خواهیم کرد.□

محمد هاشم خان توحیدی، نمک‌حرامی خوب نیست.

کار تعقیب ما را چرا به ایف.آی.ای پاکستان حواله می‌کنی؟ مگر تو و سایر برادران جهادی خاین و تروریست در پاکستان چه وظیفه‌ای دارید جز جاسوسی علیه «راوا» و دیگر نیروهای ضد بنیادگرایی؟

به روزیت لگد نزن آقای هاشم خان، اگر تو و «برادران جهادی» در انجام وظیفه خاینانه ضد «راوا» اهمال بخرج دهید، نه تنها مقرری های ماهانه آن «ایجنسی» ها را از دست خواهید داد بلکه خود تان را همراه با جل و پوستک تان از پاکستان دور خواهد انداخت.

ضمناً دروغ کمک مالی «هند و چند کشور غربی» را هرکس برایت یاد داده، ترا احمق گیر کرده زیراکه هند زیر بغل «استاد» درآمده و کمک ها و روابط غرب با باندهای بنیادگرا را هم پدر یوسف قبلاً برملا ساخته است.□

«وحدت»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

آرزوهای زنان لادین بنام جمعیت زنان به ثمر نخواهد رسید

جوانان اسلامی از مبارزه شان خسته نشده اند و با هر طاغوتی مقابله می‌توانند

حکومت پاکستان بار دیگر به چنین تظاهراتی اجازه ندهد،

اظهارات تنظیم اسلامی محصلان افغان

نخواهیم گذاشت که افغانستان به مرکز فحاشی و عریانی مبدل شود. جماعت اشاعت التوحید

پشاور (پ ر) تنظیم اسلامی متعلمان و محصلان افغانستان تظاهرات و شعار های ضد شخصیت های جهادی بوسیله «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» را در پشاور محکوم کرد و گفته که درین تظاهرات **برخی از دختران بی‌شعور و بی‌فکر اشتراک نموده بودند** که ورود فاتحانه مجاهدین به کابل را محکوم می‌نمودند. دیروز محصلان تنظیم نامبرده در اعلامیه‌ای از دولت پاکستان خواستند تا در آینده اجازه چنین فعالیتها را ندهد. در اعلامیه به زنان مظاهره کننده هم هشدار داده شده است که در آینده چنین اعمال را تکرار نکنند در غیر آن با عکس العمل شدید مواجه خواهند شد.

در اعلامیه اتهام زده شده است که سازمان متذکره زنان در افغانستان خواهان استقرار یک حکومت لادین غربی است. اما ما می‌گوییم که این آرمان آنان هرگز برآورده نخواهد شد. غربیها و جاسوسان آنان باید بدانند که جوانان اسلامی و مجاهدین از مبارزه اسلامی شان خسته نشده اند و توان مقابله با هر طاغوت را دارند. در اعلامیه از زنان مجاهد افغان خواسته شده که از اینگونه زنان دوری جویند. همچنان از تمام تنظیم های جهادی خواسته شده که دریک فضای برادرانه به یکدیگر دست دهند و جلو چنین بلوکهای کفرآمیز را بگیرند. از جانب دیگر جماعت اشاعت التوحید و السنة ولایت ننگرهار هم دریک خبرنامه مظاهره احتجاجی تنظیم زنان بنام «راوا» را محکوم نموده و گفته است که مقاصد این **تنظیم بدنام** هرگز حاصل نخواهد شد. زیرا که اینها در افغانستان **بخاطر ترویج فرهنگ غربی تلاش دارند** و علیه جنبشهای اسلامی، **زبان و قلم را بکار می‌گیرند تا افغانستان مطابق میل آنان به مرکز فحاشی و عریانی مبدل شود.** چیزی که امروز تمام ملت مظلوم در آتشش می‌سوزد. در اطلاعیه گفته شده که دشمنان اسلام باید این را بدانند که افغانستان دیگر کشور مجاهدین است. اینجا تنها و تنها نظام قرآن و سنت حکمروایی میکند. مخصوصاً «راوا» و آنانیکه در بدل نظام اسلامی نظام غربی سکیولر و الحادی را ترجیح می‌دهند، بیاد داشته باشند که مردم افغانستان اکنون این را می‌دانند که عامل وضع فعلی و ویرانی کشور همین عناصر دشمن اسلام و مفسد اند. تمام جوانان مخلص تنظیم ها تعهد محکم نموده اند که علیه این **عناصر مفسد و بی‌اراده** مبارزه بسیار سختی کنند و به مبارزه و جهاد خود تا زمانی ادامه می‌دهیم که در افغانستان نظام اسلامی کاملاً نافذ شده باشد.□

سرکردگان جنایت‌پیشه‌ی بنیادگرا همراه با سروران پاکستانی، عربستانی و ایرانی شان

واین میهنفروشان بی‌شرم و کوچک‌دلالان شان ما را «جاسوس هند و روسیه» می‌نامند!

«وحدت»، ۳ می ۱۹۹۵

جشن و مظاهره زنان کارهای غیر اسلامی اند. مولوی عزیزی

زنان شرکت کننده در مظاهره جاسوسان خاد، هند و روس و کمونیست ها بودند

اگر مسعود، مولوی عمر و حکمتیار باهم اتفاق نکنند، کشور بیشتر تباه خواهد شد. بیان مطبوعاتی

پشاور (پ ر) مولوی عبدالعزیز عزیزی در یک اطلاعیه مطبوعاتی گفته است که به تاریخ هشت ثور جشن و مظاهره زنان در پشاور هردو اعمال خلاف اسلام و جهاد بودند. او گفته است که **مظاهره زنان در پاکستان و شعار دادن ضد مجاهدین عمل خلاف اسلام و شریعت است.** مولوی عزیزی گفته است که این زنان **در ۱۴ سال خلاف رهبران کمونیست و روسها** که موجب شهادت یک میلیون و ۹۰۰ هزار مسلمان شوند، **یک مظاهره را هم به راه نینداختند.** این زنان باید تره‌کی، امین، کارمل، نجیب و سایر کمونیستها را محکوم می‌کردند و ضد آنان شعار می‌دادند نه بر ضد حکمتیار و ربانی. او گفت که کشور را کمونیستها تباه کرده اند و اعتراض علیه مجاهدین بلند می‌شود. در بین این زنان که علیه حکمتیار و ربانی شعار می‌دادند **اکثریت اعضای خاد اند. جاسوسان روس و هند اند.** و از جانب هند و روس کمک مالی و غیره می‌شوند. مولوی عزیزی گفته است که در افغانستان تباه شده جشن گرفتن، **بمبارد کردن طالبان و ضد آنان تبلیغات راه انداختن عمل اسلام و مسلمان نیست.** مولوی عبدالعزیز عزیزی گفته است که من به تمام علما، طالبان و مجاهدین اصلی اطمینان می‌دهم و با صداقت اعلان می‌کنم که تا مسعود، مولوی محمد عمر و حکمتیار به اخلاص متحد نشوند، کشور بیشتر تباه خواهد شد و جنگ و خشونت ادامه خواهد یافت. من این مشوره را می‌دهم که **امیر شرعی حکمتیار صاحب، تدوین کننده قانون شرعی مولوی محمد عمر صاحب و تشکیل دهنده اردوی اسلامی احمد شاه مسعود** و سایر رهبران، دانشمندان، علما و قومندانان بر اساس تجربه و علم گماشته شوند و با همدیگر همکار باشند، این یک فیصله مناسب و راهگشا است.□

مولوی عبدالعزیز خان، *فقط سه سؤال: ۱) اگر تو دروغگو نباشی، چطور ادعا می‌کنی که «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» حتی یک مظاهره را هم «خلاف رهبران کمونیست و روسها به راه نینداخته»؟ «راوا» بعنوان یگانه سازمان زنان آزادیخواه ضد روسی و ضد پرچم و خلق، طی ۱۴ سال چندین بار دست به تظاهرات و فعالیتهای دیگر زده است.*

اگر بگویی والله خبر نداشتم، آیا آدمی تا این حد ناآگاه و بی‌شعور حق صادر کردن به اصطلاح اطلاعیه مطبوعاتی را دارد؟ آیا حرفهایی که علیه «راوا» زده‌ای خیلی کلانتر از دهانت نیست؟

۲) اگر تو یک مولوی وقیح و درعینحال شهرت طلب حقیر (از چاپ عکست پیداست) نباشی، چرا تظاهرات «راوا» را برضد جهادی های خاینی که کابل را با خاک و خون یکسان کردند، محکوم می‌کنی اما مقابل رهبران خاین بنیادگرا که در خون مردم ما شنا می‌کنند و کشور را سوخته اند نه‌تنها کلمه‌ای بر زبان نمی‌آوری بلکه آنان را «امیر شرعی»، «تدوین کننده قانون شرعی» و «تشکیل دهنده اردوی اسلامی» می‌خوانی؟

۳) ما را که علیه میهنفروشان اخوانی شعار می‌دهیم، «خادی و جاسوس هند و شوروی» می‌نامی، اما خاک پای دو سرکرده خاینان اخوانی یعنی گلبدین و ربانی را که با شعار «یا امارت یا مرگ» تاکنون دهها هزار هموطن ما را به قتل رسانیده اند بر چشمانت می‌مالی، چرا؟

اگر تو مولوی‌ای شیطان و ناصادق نمی‌بودی لااقل بخاطر «بمبارد طالبان و ضد آنان تبلیغات راه انداختن» از طرف آن دو «قیادی» و شرکای خاین، باید هرچه در چنته هتاکی داشتی علیه آنان خالی می‌کردی و نه علیه ما. آیا شعار های ضد بنیادگرایی ما بیشتر از سگ جنگی وحشیانه و گلوله‌باران کابل توسط «تاج سر» های جهادیت، ترا تکلیف می‌دهد؟□

اینچنین فحاشی محض، جن گرفتگی و تشنج ضجه‌آلود از سوی انواع اخوان خاین برضد «راوا»، صحت سیاستها و عمل ما را در شرایط فعلی ثابت می‌سازد و درماندگی منطق، ورشکستگی فکری و سیاسی و خلاصه باد رفتگی کامل تبلیغاتی بنیادگرایان را.

«وحدت»، ۳ می ۱۹۹۵

به زنان مظاهره کننده‌ی افغان اخطار می‌دهیم که بار دیگر از چنین عملی اجتناب ورزند

مسئله افغانستان را تنها افغانها حل می‌توانند، دعوت کردن از خارجیان یک توطئه است. بیان مطبوعاتی

پشاور (پ ر) سخنگوی جنبش طالبان ملا عبد محمد واحد یار روز گذشته در پشاور برخی زنان را محکوم نمود و گفت که **ما حاضر بـه قـبول آن حـقوق زنـان هستیم که اسلام برایشان داده امـا بـاکـار زنـان در فـضای آزاد مخالفیم.** او به زنان مظاهره کننده هشدار داد که دیگر ازین چنین عملی اجتناب ورزند زیرا که **این عمل که به اشاره خارجیان صورت گرفته بود** خلاف جهاد چهارده ساله است. او اضافه کرد که مسئله افغانستان را تنها افغانها حل می‌توانند، دعوت کردن از خارجیان درین مسئله صرف یک توطئه است تا با چنین بهانه‌ای وقت را تلف کنند. او افزود که اکنون ملت خودش فیصله خواهد کرد.□

مـــلا صـــاحـــب، «راوا» از سروران بنیادگرایت هم نمی‌خواهد حقوق زنان را قبول کنند، تو چه هستی که آن را قبول کنی یا نکنی؟ جهادیان بنیادگرای خاین تا زمانیکه در افغانستان بمثابه نیرو وجود داشته باشند، چه حقوق زنان را به رسمیت بشناسند یا نشناسند، ما به پیکار برضد آنان ادامه خواهیم داد زیرا بیشتر از میهنفروشان پرچم و خلق، خیانتکار و جنایت پیشه اند.

تأمین حقوق زنان ما با آزادی افغانستان از زنجیرهای بنیادگرایی تحقق خواهد یافت.□

«وحدت»، ۴ می ۱۹۹۵

تظاهرات زنان افغان بخشی از پروگرام تدوین شده بر ضد اسلام است

کوات (پ ر) در دارالعلوم هاشمیه درسمند ضلع کوات اجتماع بزرگی برپا شد که در آن علما و طلبا وسیعاً شرکت نمودند. در اجتماع حملات شدیدی برضد تظاهرات زنان افغان در شهر پشاور صورت گرفت. شرکت‌کنندگان گفتند **این تظاهرات بر طـبق پـروگرامـی است کـه از سـوی نیروهای کافر برضد اسلام** و جهاد افغانستان طرح شده.□

«وحدت»، ۴ می ۱۹۹۵

در اثر بی‌اتفاقی رهبران تمام امید های افغانهای مظلوم به خاک مبدل شدند. حاجی خان

پشاور (پ ر) قومندان حاجی خان در یک اطلاعیه گفته است که در اثر عدم وحدت رهبران تمام امیدهای افغانهای مظلوم به خاک مبدل شدند. او گفت قبلاً روسها در مسکو که نام مجاهدین افغان را می‌شنیدند به هراس می‌افتادند اما اکنون جمعیت زنان در پشاور علیه همان مجاهدین مظاهره می‌کنند. او اضافه نمود که عامل این، بی‌اتفاقی مجاهدین و جنگهای داخلی است.□

«مسلم»، ۳۰ اپریل ۱۹۹۵

جمعیت اسلامی افغانستان تظاهرات «راوا» را محکوم نمود

پشاور، ۲۹ اپریل ـ «جمعیت اسلامی افغانستان» اظهار نموده است که بعضی عناصر ضد افغانستان سعی می‌کنند تا بوسیله سازمان دادن تظاهرات توسط زنان افغان، برای رهبران افغانستان آبرو و اعتبار بدی ببار آورند.

اطلاعیه‌ی مطبوعاتی جمعیت که بروز شنبه در پشاور منتشر گردید، تظاهرات «جمعیت انقلابی زنـان افغانستان» (راوا) را که بروز جمعه برگزار شد شدیداً محکوم نموده و آنرا توطئه‌ای بخاطر تقبیح گروههای افغان بشمار آورد. اطلاعیه ادعا نمود که در اثر کوششهای گروههای مجاهدین بود که افغانستان شاهد آزادی از ارتش سرخ گردید.

اطلاعیه از دولت پاکستان خواست تا یکچنان گردهمایی هایی را که هدفش شخصیت کشی رهبران افغان می‌باشد اجازه ندهد.

در عینحال اطلاعیه مطبوعاتی «تنظیم دانشجویان افغان» نیز تظاهراتی را که توسط «راوا» برگزار گردیده بود محکوم کرد و سازمان زنان را هشدار داد تا از همچو فعالیتها اجتناب ورزد و در غیر آن آنان تدابیر مؤثری علیه چنین اقداماتی اتخاذ خواهند نمود.□

THE MUSLIM April 30, 1995

JIA condemns RAWA rallies

BUREAU REPORT

PESHAWAR, April 29: Jamiat-e-Islami Afghanistan has said that some anti-Afghan elements were trying to bring bad reputation to Afghan leaders by arranging rallies through Afghan womenfolk.

A press release of the Jamiat issued here Saturday strongly condemned the rally of the Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) held on Friday and termed it a conspiracy of denouncing the Afghan groups. It claimed that it was due to the efforts of what it called Mujahideen groups that Afghanistan witnessed liberation from the Red Army.

It appealed to Pakistan Government to discourage such gatherings aimed at character assassination of the Afghan leaders.

Meanwhile, a press release of the Afghan Students Organisation also lamented the rally held by the RAWA and warned the Women Association to refrain from such activities failing which they would take effective steps against such measures.

سوزش جماعت اسلامی پاکستان از رسوا شدن موالید نامشروعِ بنیادگرایش

گوشه دیگری از درد «جماعت اسلامی پاکستان» ناشی از دریده شدن ماسک رهبران خاین اخوانی وطنی توسط یکی از سخنگویان «راوا» اخیراً اینطور بازتاب یافت:

«سخنگوی جماعت اسلامی از مبارزه مبتنی بر شخصیت کشی رهبران افغان به شمول پرزیدنت برهان‌الدین ربانی، گلبدین حکمتیار و احمد شاه مسعود (آیا با آوردن نام سومی می‌خواهند وانمود سازند که مسعود هم علی‌الرغم ادعاهایش همانند دوتای دیگر اخوانی است؟) توسط فعالان سازمان «غربزده» «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» انتقاد کرد.

سخنگو مدعی شد که فعالیتهای سازمان مذکور مورد حمایت حکومت پاکستان قرار دارد و این جریان بر مناسبات برادرانه بین پاکستان و افغانستان اثر خواهد گذاشت.» او گفت: «طرفداران تنظیم‌های مختلف افغانستانی در پاکستان مقیم اند و یکچنان بیاناتی موجب برخورد بین آنان خواهد شد.»

(«فرنتیرپست»، ۲۰ جون و «نیوز»، ۲۲ جون ۱۹۹۵)

The News, June 22, 1995

Women association warned

PESHAWAR: Jamaat-e-Islami has warned the 'westernised' Revolutionary Association of Women of Afghanistan (RAWA) of serious consequences if it did not stop maligning the Afghan Mujahideen leaders.

A party spokesman in a statement condemned the utterances of a RAWA activist Saima Karimi in a recent interview with a national Urdu daily against Rabbani, Hekmatyar and Ahmad Shah Masud and warned that this might lead to worst law and order situation in the province. He said supporters of various Afghan organisations resided in Pakistan and such statements could trigger confrontation among them.

The spokesman regretted that RAWA's suspicious activities had the support of Pakistan government which gave them a free hand to indulge in character assassination of Mujahideen leaders. He warned this could strain brotherly relations between Pakistan and Afghanistan. He said the government should take notice of such provocative statements otherwise the responsibility of any untoward occurrence would rest with the government.

دیروز قاضی حسین احمد رئیس جماعت اسلامی، برهان‌الدین ربانی را آدمی می‌خواند که به ساز امریکا می‌رقصد، اما حالا از افشاگریهای ما علیه این «رهبر» رقصان به ساز امریکا و نوازشریف، دچار تشنج ضد «راوا» می‌شود.

اگر «راوا» حمایت حکومت پاکستان را با خود می‌داشت اولین و اساسی‌ترین خواست ما را باید عملی می‌کرد که جلو تروریزم اراذل بنیادگرای گلبدینی و غیره را بگیرد و ناف جماعت اسلامی را هم از ناف باند گلبدین و شرکاء قطع کند.

در رابطه با مناسبات بین پاکستان و افغانستان باید بگوییم که امیدواریم بر اثر تضادهای مختلف موجود، دولت پاکستان که ادعای دموکراتیک و ضد بنیادگرا بودن می‌نماید، گلبدین و سایر فاشیست های مذهبی خاین افغانی را یکبار و برای همیشه چخ کرده و داشتن هرگونه مناسبات با آنان را شرم‌آور و ضدیت با اکثریت مردم افغانستان بداند.

ضمناً، جماعت اسلامی گویا «نمی‌داند» که «برخورد» بین «تنظیم» های مختلف برادرش از اول وجود داشته و اکنون که با سقوط رژیم پوشالی پای شان به افغانستان باز شده، سگ جنگی آنها تا تکه و پاره کردن کامل یکدیگر ادامه خواهد یافت.

اگر منظور جماعت اسلامی «برخورد» با «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» باشد، بازهم حزب پدر احزاب خاین وطنی خود را به خریت می‌زند. زیرا تروریزم و لچکی و رذالت مأبی مطبوعاتی حزب گلبدین و شرکاء سالهاست علیه «راوا» و سایر سازمانها و شخصیت‌های طرفدار دموکراسی و ضد بنیادگرایی وطن ما جاری بوده است. جماعت اسلامی تابحال باید می‌دانست که ما از «برخورد» با سگان گلبدینی و غیره نمی‌ترسیم. ما دیگر مصممیم که ولو با ریختن خون ما هم شده، در برابر هیچ نوع تروریزم ولومپنیزم تسلیم نگردیده و درفش پیکار دموکراسی طلبانه‌ی ضد بنیادگرایی را در اهتزاز نگه داریم.□

پیام زن و خوانندگان

داکتر ج.ب. - راولپندی،

از ۷ نامه و شعر ارسالی تان تشکر. نشریات درخواستی تانرا فرستادیم.

✪ ✪ ✪

فهیمه پوپل - انستیتوت شرق شناسی آکادمی علوم روسیه،

نامه‌ی ارسالی تان حدود ۸ ماه بعد از تاریخ پست آن برای ما رسید. نشریات درخواستی بوسیله دوستی برایتان ارسال شد. نامه‌ی جداگانه نیز فرستادیم که امید از دریافت آن اطمینان دهید. چشم براه رسیدن مطالب و مضامین شما هستیم. «پیام زن» و سایر نشریات ما بصورت منظم برایتان فرستاده خواهند شد.

✪ ✪ ✪

صادق پیکار - دهلی جدید،

با تشکر فراوان از نامه و ابراز همکاری تان، بخشی از شعر بلند «آیینه مجاهد» را در همین شماره گنجاندیم و بخش دیگر آن را در شماره بعدی خواهیم آورد. آرزو می‌کنیم غیر از نوشته های دیگر شعر های بیشتری از شما داشته باشیم. لطفاً از دریافت نامه جداگانه ما اطمینان دهید.

✪ ✪ ✪

خدیجه فیض ـ پیښور،

زموږ سلامونه ومنی. د خاینو اخوانیانو د فرهنگی او نظامی ستم لاندی د نجونو او هلکانو په منځ کی د علم او معارف ترویجولو په خاطر ستاسی له مبارزی ځنی په ټول قوت سره ملاتړ کوو. د «جهادی» خاینانو په ضد مقاومت باندی ټینگار کول په راتلونکی کی په مشکلاتو باندی ستاسو د بریالیتوب ضمانت کوی. «پیام زن» او کاستونه چی مو غوښتی وو دروا‌ستول شول. ستاسو د نورو لیکونو او گزارشونو په هیله.

✪ ✪ ✪

«انشعاب» جهادی در تنظیم «اسلامی زنان افغانستان»

شورای مرکزی «تنظیم اسلامی زنان افغانستان» ـ پشاور،

اعلامیه شما دایر بر رخصت کردن فاطمه یاسر رسید. اما اخراج وی گویا صرفاً به علت «افکار سکتاریستی» و «ترجیح دادن منافع شخصی خود» و «کاملاً منحصر بخود نمودن تنظیم» بوده است.

این یعنی هیچ. یعنی همان آش و همان کاسه. فاطمه یاسر و تنظیمش چوبدست بی زبان و چشم بسته‌ی بنیادگرایان خاین بشمار می‌رفت. «افکار سکتاریستی» و «ترجیح دادن منافع شخصی» و «انحصارگری» البته چیز های بدی اند اما اینها معلول چیزی کثیف‌تر و آفت زا تر یعنی سرشت تشکل (ایدیولوژی، سیاستها و اهدافش) محسوب می‌گردد که همانا بنیادگرایی و دشمنی خونی با دموکراسی است و این تعیین کننده می‌باشد و نه افراد. پس تا زمانی که سازمان شما خط خود را از خط خاینانه‌ی بنیادگرایی جدا نساخته، عزل فاطمه یاسر ها ارزشی ندارد. از این جهت از اعلامیه شما استقبال نکرده و نمی‌توانیم آن را پخش کنیم.

✪ ✪ ✪

فضل احمد غازی - کویټه،

زموږ نیکی هیلی ومنی. ستاسو دوستانه احساسات د ستاینی وړ دی. موږ هم د آزاد، دموکراتیک او سوله‌ایز افغانستان جوړولو لپاره هلی ځلی او مبارزی کوو، ترڅو د ټولو رنځیدلو او د خلق، پرچم، اخوانیانو او گلبدین په لاسونو د زړه‌داغلو خلکو په پرهارونو باندی پټی کینبودی شی او د دغو ځناورصفتو «رهبرانو» او شریکانو په دار ځړولو جشن سرته آرمان وخیژی.

✪ ✪ ✪

مرده‌ی عبدالعلی مزاری و برادرانش هم باری بر دوش مردم ماست

مختار - اسلام‌آباد،

در قسمتی از نامه‌ی خود می‌نویسند:

«برای تمام کارکنان "پیام زن" سلام تقدیم داشته و موفقیت شما را در برابر اخوان منفور خواهانم.

... خلاصه این پیام شماست که مثل چراغی در تاریکی شب می‌خواهد ظلمت را درهم کوبیده و راه را بسوی نور خورشید باز سازد. این درست است که رهروان اخوانی اگر هم بمیرند، سنگینی نحس شان از دوش مردم ما کم نمی‌شود. برای مثال مزاری را در نظر می‌گیریم. در جنگ های داخلی نصر و سپاه و شورای اتفاق و غیره در زمستان سال های ۱۳۶۲ و ۱۳۶۳ صدها نفر انگشت پاهای خود را بخاطر سردی زمستان و برف و یخبندان از دست دادند که فعلاً آنان را بنام پای مود یاد می‌کنند.

البته مزاری در این جنایات فراموشی ناشدنی نقش فعال داشت و اینک این شاخچه مردار از حزب وحدت خشکید، اما مرده‌اش نیز باری گران بدوش مردم ما شد. از قول خود یک وحدتی خاین، لاشه او را مردم از غزنی به یکاولنگ مدت ۱۳ روز در کوه های پربرف و یخبندان اجباراً بدوش کشیدند. شاید دهها نفر در اثر سردی هوا و ریزش برف دست و پای خود را از دست داده باشند. باید مردم از هر نقطه هزاره‌جات جمع شده بالای "آقای شهید" تف می‌انداختند.

بنده متیقن هستم که بوی گند گلبدین و ربانی تا مزاری و سیاف و امثالهم سال ها بعد از نابود شدن اینان نیز مشام مردم ما را آزار خواهد داد. با وجود این

هرچه زودتر "شهید شدن" گلبدین، ربانی، سیاف، دوستم و غیره خاینین را خواهانم. آرزو دارم که نامه‌ی خویش را در پیام شما مطالعه کنم.»

✪ ✪ ✪

دقیقه - مسکو،

«سلام های گرم مرا پذیرا شوید. اینجانب از دفتر "حکایات و فکاهیات جهادی" که تألیف نشر ناشده‌ام می باشد چند فکاهی را بدینوسیله فرستاده‌ام و آرزو دارم که به نشر آن اقدام کنید.

در شرایطی که به قول سعدی "سنگ را بسته و سگ را رها کرده اند" باید سر بچه آدمی بالای تنه‌اش گرانی کند که بنشیند و به نام اصلی خود با "برادر ها" روبرو شود بناءً معذرت می‌خواهم که نام عقب پاکت مستعار است اما آدرس من دقیق می‌باشد.

من به ناف کسی دروغ نبسته ام و این دفترچه را فقط از زبان مردم جمعآوری کرده ام چون مدت دو سال و نیم بعد از پیروزی "جهادی ها" در کابل بودم و همه نوشته هایم در این عرصه واقعیت تطبیقی دارند.

چند ماه قبل کویته آمدم در یک کوچه لوحه شفاخانه "راوا" نظرم را جلب کرد اتفاقاً روز رخصتی بود و کسی در آنجا نبود که آدرس نشریات شما را می گرفتم و نوشته هایم را تحویل می دادم. می خواهم در آینده نیز تا زمینه مساعد برای چاپ این مجموعه و چند مجموعه منظوم دیگر که آیینه تمام نمای قد سیاسی "برادر ها" می‌باشد آماده کرده مطالب خود را خدمت شما بفرستم.»

● دوست ارجمند، از ارسال مطالب تان سپاسگزاریم. بخشی از آنها را در همین شماره ملاحظه می‌کنید. امیدواریم هرچه زودتر موفق به چاپ مجموعه نوشته‌های تان شوید. تا آنزمان کاش بازهم برای ما گزیده هایی از آنها را بفرستید.

✪ ✪ ✪

برنامه ما، مصارف ما و دعوت از حزب کمونیست کارگران و دهقانان پاکستان

شفیقه صبوری ـ اسلام آباد،

«گردانندگان محترم مجله "پیام زن" سلام و احترامات تقدیم تان باد!

چند روز قبل شماره مسلسل ۳۹ ماه حوت ۱۳۷۳ "پیام زن" را بدست آوردم و مطالب آنرا مطالعه نمودم و واقعاً مجله "پیام زن" که به همت شما زنان مبارز اشاعه می‌یابد به گفته یکی از خوانندگان مجله که در همین شماره چاپ و طی نامه‌ی عرض حال نموده مجله ایست که خنجر در چشم دشمن و در قلب بنیادگرایان در افغانستان می‌زند و آرزو است که چنین بادا. با این سخن کوتاه باید نخست عرض نمایم که من نه اهل قلم هستم و نه اهل سیاست. خواستم با برداشتی که بعد از مطالعه مجله‌ی "پیام زن" گرفته ام سوالات ذیل را دوستانه مطرح نمایم که اگر جواب ارائه بدارید خوشحال می‌شوم.

● درباره مبارزه ۱۷ ساله و هدف و برنامه سیاسی و مکتب تان طور مشخص معلومات داده و جایی هم اگر امکان داشته باشد سوانح خواهر مینا را برای شناسایی اشخاص مثل من که تا هنوز از زندگی و مبارزه شان معلومات کافی ندارند نشر نمایید بهتر خواهد بود.

● غیر از انعکاس واقعیت ها در ارتباط به بنیادگرایان که من نیز در طول سه سال خاطره‌ی خوش از آن ندارم و یکی از آنان هم قابل تایید من نیست خود برای آینده چه برنامه‌ای به مردم رنجدیده افغانستان دارید چه تنها با نوشتن کلمات چون آزادی، عدالت اجتماعی و دموکراسی درد مردم ما دوا نمی‌شود به مصداق گفته مردم "با حلوا گفتن دهن شیرین نمی‌شود."

● مصارف چاپ اینهمه مجلات "پیام زن"، کاست های ترانه های میهنی، دعوت و تجلیل هشتمین سالگرد شهادت مینا در بهترین هوتل اسلام‌آباد و سیر و سیاحت شاگردان مکاتب بخصوص مکتب اکبر شهید واقع اسلام‌آباد که قرار معلوم از طرف شما تمویل می‌شود از کجا به اختیار شما گذاشته می‌شود؟ زیرا اطفال و نوجوانان این مکتب که همه از اطفال مهاجرین فراری از جنگ و ظلم بنیادگرایان هستند روزی در بند جال فوتبال حزب دیگری بند نمانند.

● تا جاییکه از متن بعضی از نوشته های شما بر می آید از کمونیست های خلق و پرچم هم دل خوش ندارید ولی در تجلیل هشتمین سالروز شهادت مینا از رشید ملک نماینده حزب کمونیست کارگران و دهقانان پاکستان دعوت و به او حتی اجازه سخنرانی می‌دهید این دو دید متفاوت از چیست؟»

● خواهر عزیز، از حسن نظر شما نسبت به «پیام زن» متشکریم. اما در مورد پرسش های شما.

● تشریح جزئیات مبارزات ۱۷ ساله «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» کاریست که در حوصله این پاسخ نمی‌گنجد. شما با مراجعه به شماره های مختلف «پیام زن» که تا حدی از کار و مواضع ما آگاهی می‌یابید. هدف، برنامه سیاسی و مکتب ما مبارزه در راه بدست آوردن حقوق حقه زنان افغانستان می‌باشد که بطرز وحشیانه پامال می‌شود و این آزادی میسر نیست مگر اینکه استقلال و حاکمیت ملی کشور ما تأمین شود و تحقق این امر بدون دموکراسی بی معنی است.

سوانح مختصر مینای شهید در اعلامیه‌ها و «پیام زن» درج شده است. با اینهم در نظر است شرح حال نسبتاً مفصلی از زندگی و مبارزه رهبر جانباخته‌ی ما انتشار دهیم.

● ما نیز معتقدیم که صرف با حرف کاری ساخته نیست. با آنکه «راوا» شفاخانه، مکاتب، کورس های سوادآموزی و نرسنگ و کارگاه ها ایجاد کرده و دست به تظاهرات، مصاحبه ها، انتشارات و ... زده اما از همه بیشتر اعتقاد به کار متشکل و سازماندهی در داخل افغانستان داریم. خواهران ما در ولایات مختلف افغانستان جهت بیداری و آگاهی و بسیج زنان تلاش می‌کنند. هم چنان این تلاش را در کمپ های مهاجران در پاکستان و ایران و در برخی کشور های اروپایی و امریکایی پیش می‌برند.

● یک سازمان سیاسی متشکل هم چنانکه در بخش های سیاسی کار هایش را سازماندهی می‌کند همطراز با آن در بخش اقتصادی هم توجه جدی دارد. «راوا» کارگاههایی دارد که خواهران ما در آن ها عرق می‌ریزند و مقداری پول بدست می‌آورند. کمک های معین از اعضاء، هواداران و دوستان به ما می‌رسد. فروش «پیام زن» و کاست هایی که به آنها اشاره کرده اید نه تنها مصارف

با ما مکاتبه کنید:

MRS K AZIZI P.O.BOX 3360 NEW DELHI INDIA	RAWA P.O.BOX 374 QUETTA PAKISTAN

خود را پوره می‌کنند که کمکی به بنیه مالی ما هم می‌باشند. تا کنون محل تقریباً تمامی محافل از طرف دوستان پاکستانی ما در مؤسسات دولتی و غیر دولتی این کشور، رایگان در اختیار ما قرار داده شده است. با تمام اینها «راوا» از نظر مالی شدیداً در مضیقه می‌باشد چنانچه قادر نیستیم «پیام زن» را در فواصل کوتاهتر و بصورت منظم به دسترس خوانندگان خود قرار بدهیم. یا اینکه اکسیون‌ها، محافل،سمینارها و نمایشات گوناگون را وقتاً فوقتاً برپا و مکاتب و شفاخانه که از نیاز های درجه یک مهاجران ما بشمار می‌رود، تأسیس کنیم و اگر چنین نمی‌بود چنانچه بارها گفته ایم شعاع مبارزه‌ی ما برضد خاینان بنیادگرا خیلی بیشتر و اثربخش‌تر از این می‌بود.

● یکی از اهداف «راوا» اینست که فرزندان ما از نعمت سواد محروم نمانند زیرا عامل بسیاری از بدبختیهای جامعه ما همین بیسوادی است. مکتب مورد نظر شما، خود مشکلات اقتصادیش را مرفوع می سازد و متأسفانه کمک «راوا» به آن ناچیز است ولی افتخار بزرگی برای ما خواهد بود اگر بتوانیم به چنین مکاتبی مصدر کمک مادی و معنوی شویم. باید توجه داشت که گستراندن «جال» تزویر ویژه اخوانی هاست که شاگردان به اصطلاح مکاتب شان بالاجبار باید در بند و زنجیر حزب فاشیستی شان بوده و تفنگ بدوش در راه جنایت و راهزنی گام نهند. بنیادگرایان در مدارس خود جز تعلیم‌القران به علم و دانش امروزی توجهی قابل اعتنا ندارند. زمانی که ما لیسه‌ای را در کویته اداره می‌کردیم، شاگردانی متعلق به احزاب دیگر داشتیم که در اوایل می‌کوشیدند نظرات تشکل های خود را پخش کنند اما وقتی برخورد متین و دموکراتیک ما را می‌دیدند بسیاری از آنان به دروغ ها و ماهیت فاشیستی رهبران شان پی برده و موضعی ضد بنیادگرایی اختیار می‌کردند.

● در مورد فردیکه به محفل دعوت شده بود باید گفت که در شرایط فعلی و بخصوص در پاکستان هر آنکه برضد خلقی ها، پرچمی ها و اخوانی ها موضع داشته باشد صرفنظر از اختلاف در سایر دیدگاههای ما و با حفظ سنت دموکراسی باید از او استقبال کرد. آن حزب در دیدار با ما علناً و با صراحت مخالفتش را با دشمنان فوق‌الذکر مردم ما اظهار داشته است. نماینده آن اگر با پرچم و خلق می بود مطمئناً جرأت اشتراک کردن در محفل ما را به خود نمی‌داد. بد نیست بدانید که تا حال کم نبوده سازمانهای سیاسی پاکستان که خواستار مذاکره با ما شده اند ولی چون آنها را مؤید (هرچند خجل) پرچم و خلق یافته ایم، تفاهم با آن ها را غیر اصولی و ناممکن تشخیص داده ایم.

منتظر نامه های بعدی تان هستیم.

✪ ✪ ✪

س.ا. لاجوردی ـ امریکا،

از حسن نظر تان نسبت به «پیام زن» ممنونیم. امیدواریم همکاری قلمی تان را با ما ادامه داده کتابی را که خود نگاشته‌اید طبق وعده برای ما ارسال کنید. مبلغی را که در جوف پاکت گذاشته بودید برای ما نرسید. آدرس بانکی ما را بخاطر داشته باشید.

✪ ✪ ✪

احمد فرهاد احمدزی - پشاور،

از دریافت نامه پرمحبت تان ممنونیم. بازهم به ما نامه بنویسید.

✪ ✪ ✪

قدسیه تابش - سویس،

خواهر گرامی از نامه و تقویم سال ۱۳۷۴ که خود ترتیب داده اید سپاسگزاریم. در مورد چاپ «پیام زن» ما هم آرزو داریم تا در فاصله های هرچه کوتاهتر در دسترس خوانندگان قرار گیرد. اما در حال حاضر مشکلات متعدد مانع تحقق این خواست می‌باشد.

✪ ✪ ✪

صفا خرم - پشاور،

نامه‌ی شما را دریافت نمودیم. امید بازهم برای ما نامه و گزارشهایی که افشاگر جنایات «جهادیها» باشد بفرستید.

✪ ✪ ✪

چرا «پیام زن»
مصاحبه‌ی فتانه گیلانی رامردود می‌داند؟

محمود - پشاور،

طی نامه‌ای ستایش آمیز از محتویات و موضع «پیام زن» برضد اخوان انتقادی دارند:

«شما که به درستی آماج اصلی حمله‌ی تان بنیادگرایان و بخصوص باند گلبدین را قرار داده‌اید چرا به گروه ها یا افراد ضد بنیادگرا یا کم از کم غیر بنیادگرا می تازید، بطور مثال در مقاله "چشمک زدن فتانه گیلانی به بنیادگرایان"؟ آیا از این برخورد اخوان سوءاستفاده نمی‌کنند و آیا آن را به ضرر مرام تان تشخیص نمی‌دهید؟ البته من هرگز طرفدار آن نوع مصاحبه ها یا حرفهای سازش طلبانه با اخوان پلید نیستم منتها فکر می‌کنم باید اینگونه افراد یا گروه ها را تحمل کرد تا جبهه ضد دشمن اصلی ضعیف نشود.»

● برادر ارجمند،

از نامه‌ی صمیمی و پر از احساسات تان که همراه با دو صد روپیه بود بسیار سپاسگزاریم. ما درخور آنهمه ستایش نیستیم. ما هم مثل شما مطمئنیم که دیوار ها فرو ریختنی است و این روز و این بدمستی و لجام گسیختگی به اخوان نمی‌ماند. تمام شماره های درخواستی «پیام زن» و کاستهای «خون کابل» و «تو ای مادر من» برایتان ارسال شدند.

با تشکر از انتقاد تان، غیر از توضیح مختصری که در ذیل می‌دهیم توجه شما را به مطلب «ضرورت ایجاد جبهه ضد بنیادگرایی» در شماره ۳۷ نیز جلب می‌کنیم.

ما طرفدار سیاست وحدت افراد و تشکل های ضد بنیادگرا یا غیر بنیادگرا (در هر سطحی که میسر باشد) از طریق مبارزه هستیم چون وحدتی که بدون مبارزه با کمبود ها و اشتباهات به میان آید، مؤثر و پایدار نخواهد بود. دشواریهای این سیاست کم نیست و حزم و دقت فراوانی را می‌طلبد. مثلاً حرف ذبیح‌الهمجددی را به یاد داریم که زمانی به نماینده ما گفته بود: ما (جبهه نجات ملی) در تحلیل نهایی با حزب گلبدین و علیه شما خواهیم بود و نه برعکس.

ما اظهارات خانم فاطمه گیلانی را رد کردیم زیرا آنها را توهینی به زنان ما دانستیم که مالامال از احساس انزجار عمیق به بنیادگرایان اند و هرگز آنقدر زبونی و تنزل را نخواهند پذیرفت که چادر در دست خود را زیر پای رهبران خاین بنیادگرا انداخته و استغاثه کنند. ما تصور نمی‌کنیم که آقای اسحق گیلانی هم حاضر شود خانمش را اجازه دهد برای گریه و زاری نزد رهبران بنیادگرا برود. این غیرت و غرور را هر مرد شرافتمند افغان دارد. پس ندای خانم فاطمه برای کی

بود؟ کدام گروه از زنان جامعه ما باید خون دلبندان شان را فراموش کرده، به شخصیت و حیثیت شان پشت پا زده و نه با خنجر بلکه با چادر به حضور رهبران خاین جهادی باریاب شده و طلب رحم کنند؟ رهبران خیانت پیشه‌ی بنیادگرا از آن جنس خون آشامانی نیستند که در برابر تضرع و خاک به سر کردنهای خانم فاطمه و امثالش به رحم آمده و ساطور بر زمین نهند.

ما کاملاً بجا و وارد آن اظهارات اخوان‌پسندانه را افشأ و رد کرده و پس از این نیز از هر سویی که بشنویم، چنین خواهیم کرد ولو هم دشمن از آن سوءاستفاده کند. ما باید در پی ایجاد جبهه‌ای آشتی‌ناپذیر ضد بنیادگرایی باشیم نه جبهه‌ای سازشکارانه و تسلیم طلبانه. اما معتقدیم که اخوان اساساً و بیشتر از حرفها و اعمالی سود می‌برد که حاکی از به رسمیت شناختن سلطه و عذر و التماس مقابل آنان باشد.

✪ ✪ ✪

ا. د - جلال آباد،

ستاسو څېنی لنډ شلوریزی مو ترلاسه کړل. مننه کوو.او په راتلونکی کی هم مونږ ته د روانی وضعی په هکله گزارشونه او شعرونه واستوی. دا دی ستاسو څېنی شلوریزی:

ای اخوانه!

کـابل د وران تـوکری تـوکری کـړ
څـه دی لوگـی څـه دی ایـری کـړ
مـاتـم د جـوړ پـه گـلستـان کـړ
څـوک دی یـتیم، بـوره، شـهیدان کـړ

ته هم مورلری هم خورهم زامن‌لری‌په‌کور
ته نه گوری وځانته تیری‌کاندی په بل‌کور
په ظاهر کې د اسلام نـغاره چی یی
په بـاطن کی څـناور یـی د خـره ورور

✪ ✪ ✪

م.ش.ع. پشاور،

نامه‌ی شما و ضمیمه آن را دریافت نمودیم. از فرستادن ترجمه کتاب «وسوسه بنیادگرایان در مورد زنان» از فاطمه مرنیسی در مورد بنیادگرایی متشکریم. هم اکنون ما چند کتاب برای چاپ آماده داریم اما به علت مشکلات مالی نمی‌توانیم آنها را منتشر کنیم. به امید همکاری های بیشتر شما.

✪ ✪ ✪

نامه های غیر مسئولانه

هارون - پشاور،

در مورد نامه‌ی ع.م.ن. مندرج در شماره ۳۷ «پیام زن» می‌نویسد:

«برداشت این خواننده از مقالات "پیام زن" عامیانه و بی‌اساس بوده و در نتیجه یگانه نشریه افشاگر ماهیت و تبهکاریهای "حکومت اسلامی" و "انقلاب اسلامی" و "قیادت جهادی" و مدافع دموکراسی را متهم به ضد اسلامی بودن می‌کند. آیا مخالفت با میهنفروشان آدمکش و متجاوز "جهادی"، مخالفت با اسلام است؟ چرا اینگونه نامه های غیر مسئولانه و مغرضانه را در "پیام زن" چاپ می‌کنید؟»

● برادر گرامی، «پیام زن» از انتشار آرأ و عقاید مخالفش ابایی ندارد و حتی از آن استقبال می‌کند. همانطوریکه شاهدید ما برای آگاهی خوانندگان حتی هرزه گوییها و اراجیف شمس‌الهداشمس و چند نشریه وابسته به باند های بنیادگرا را پهلوی پاسخ خویش آورده‌ایم. ما قاعدتاً سعی می‌کنیم از چاپ نامه های مملو از تأیید «پیام زن» اجتناب کنیم. انتشار نامه نظیر نامه ع.م.ن. به نظر ما هیچ اشکالی ندارد. اولاً ما خود پاسخی دادیم و از آن ارزشمندتر اینکه نظر خوانندگانی مثل شما را هم دریافت می‌کنیم.

به امید نامه های دیگر تان.

✪ ✪ ✪

ن.ش. محمود راتب - سویس

با تشکر از ترجمه گزارشی که فرستاده بودید به علت تراکم بیش از حد مطالب درین شماره از نشر بازماند، چاپ آنرا در شماره بعدی وعده می‌دهیم.

✪ ✪ ✪

عبدالرحیم حیدری، زهرا حیدری، نادیه حیدری، او نـور دوستان - پېښور،

زمونږ دوستانه سلامونه هم ومنی. د بنسټپالو او په سر کی د گلبدین په ضد زمونږ د سازمان له غوڅ دریز او همدارنگه د سولی او دموکراسی په لارکی له هلو ځلو ځنی ستاسی له ستاینی څخه مننه کوو.

د افغانستان ټول رنځیدلی خلک په دی عقیده دی چی دغه تش په نوم اسلامی تنظیمونه پـه سـر کـی اخـوانـیان د خـلکو، عـلم، فـرهنگ او ښـځی وینی‌څښونکی دښمنان دی.

ملی او دموکراتیک او نور آزادی غوښتونکی او دموکراسی پلوه ځواکونو او روښنفکران که د اخوانیانو پر ضد غوڅ دریز غوره او په دی لارکی عملی قدم وانخلی او په اصطلاح پوچه دپلماسی غوره کړی، نو دوی به هم د خلکو په وړاندی خپل حیثیت او اعتبار له لاسه ورکړی او د بدونه بدتر دا چی په ناآگاهانه ډول به د هغوی په خدمت کی د خلکو ضد سنگر کی کښینی.

مونږ نه یوائې د «پیام زن» په پاڼو، مختلفو اعلامیو، پریکړه لیکونو، مرکو، سیاسی محفلونو او میتنگونو کی د خپلو مظلومو خلکو په وړاندی د بنسټپالو دغه د ایران، پاکستان او عربستان مزدورانو جنایتونه او خیانتونه افشاء کړیدی بلکه په مختلفو مظاهرو او لاریونونو کی په نیغه سره د هغو جنگ ته وتلی یو.

پیام زن، کاستونه او د «راوا» نوری خپرونی کولای شی په پـېښور کـی د «مکتبه سرحد» خیبر بازار او نورو لویو کتاب پلورنځیو څخه ترلاسه کـړی. د ستاسو د نورو لیکونو په هیله.

✪ ✪ ✪

وضع مهاجران افغان در ترکیه

هـ.ش.ف. ترکیه،

با تشکر نامه، بریده های روزنامه و شعر ارسالی تان را گرفتیم. متأسفانه نتوانستیم با برادر شما تماس بگیریم. قسمتی از گزارش ارسالی تان:

«... افغانهای مقیم ترکیه هم وضعیت نامساعدی دارند. با ایجاد مالکیت های خصوصی کوچک به تولید پوشاک پلاستیکی پرداخته‌اند. که خریدار آن ها عموماً روس هایی اند که به ترکیه سفر می‌کنند.

عده‌ای از فامیل های قزاق، ازبک و ترکمن در دوران حکومت ترگت‌ازال از

پاکستان به ترکیه مهاجرت نمودند که تحت پوشش دولت ترکیه قرار گرفتند و صاحب تذکره ترکی و خانه شده و به کار های تولیدی مشغول هستند.

جز عده محدودی که با استثمار جمعی وسیع به ثروت زیادی رسیده اند بقیه با بدبختی های زیادی زندگی را بسر می‌برند. و عده‌ای از آنان کاملاً تحت تأثیر ترک ها قرار گرفته و فقط به پول اندوزی و تأمین زندگی مرفه برای خود و خانواده خود می‌اندیشند و بس.»

✪ ✪ ✪

اخوانی های کثیف را چگونه می‌بینم؟

احمد فاضل مصلوب - محصل پوهنځی طب کابل،

نامه تان را ذیلاً چاپ می‌نماییم. امیدواریم بزودی شعر هـای بـهتری بـه «برندگـی خنجر» و سوزنـدگی گلوله از شمـا داشته باشیم. این هم قسمتی از نامه‌ی تان:

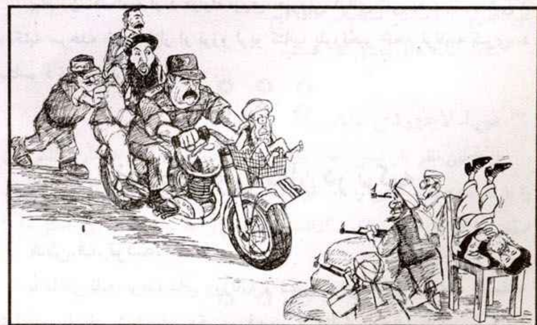
«به اداره محترم "پیام زن"،

اینجانب احمد فاضل "مصلوب" محصل صنف چهارم پوهنځی طب می‌باشم کـه زندگی آرام و آینده روشـنم در نتیجـه هجوم اخوانـی ها بـه کـابل بـه مخاطـره افتاد. به هر صورت احترامات قلبی‌ام را بـه دست انـدرکاران مـجله "پیام زن" تقدیم می‌دارم.

می‌گویند در جایی که زندگی توقف کرد هنر آغاز می‌یابد. ثبوت این حرف را بعد از انقلاب اسلامی (!!!؟) واقعاً در بین جوانان دیدم. شاعران نو ظهور که هر کدام زبان درد شده بودند صمیمانه در کابل می‌کوشیدند فریادی به برندگی خنجر را به اخوانی ها فرود بیآورند هرچند شاید بیانش ناقص بود، مگر صمیمیت خود شعر نیست؟ اما جایی که تفنگ باشد قلم همیشه عاجز است و این فریاد هـا همیشه ناشنیده مانده و هیچ عرصه برای رشد این استعداد ها نبوده و نیست تنها شجاعت نشریه شماست که می تواند به تمام جهانیان بنمایاند که یک کابلی اخوانی های کثیف را چگونه می‌بیند.»

✪ ✪ ✪

کارتون شماره ۳۷ «پیام زن»

محمد ندیم - پشاور،

در نامه‌ای می‌نویسند:

«... کارتون های "پیام زن" که همه افشاگر ماهیت پلید دشمنان گوناگون وطن و مردم ما اند، بسیار پر محتوا و جالب اند. اما بیرق در کارتون روی جلد شماره ۳۷ "پیام زن" را نفهمیدم از کدام کشور است ...»

● از توجه و ستایش تان نسبت به کارتون ها متشکریم. بیرق کارتون یاد شده از ازبکستان است. متأسفانه چاپ رنگه آن ممکن نبود تا به درستی تشخیص می‌شد.

✪ ✪ ✪

فرید احمد - حاجی کمپ پشاور،

نامه ارسالی شما که حاوی گزارشی هم بود بدست ما رسید. گزارش را با تشکر در همین شماره به چاپ رسانیدیم. همکاری تانرا با ما ادامه دهید.

✪ ✪ ✪

پریشان داوودزی - پیښور،

ستاسو له لیک څخه مننه کوو. متأسفانه د هغه هنرمندانو پته او آدرس پیدا کول چی تاسو غوښتی وه زمونږ له وسی پوره نده. بیا هم ستاسو د لیکونو په هیله.

✪ ✪ ✪

دهلی لانه‌ی میهنفروشان پرچمی و خلقی

غریو - دهلی جدید،

در نامه‌ی خویش می‌نویسند:

«خدمت گردانندگان مجله "پیام زن" سلامهای صمیمانه تقدیم داشته آرزوی سلامتی و سرفرازی برای تان دارم. قبل از همه پیگیری و استقامت شما خواهران عزیز را در مبارزه برای رهایی وطن از دست اجانب و مزدوران خلقی، پرچمی و اخوانی شان و در مبارزه برای احقاق حقوق زنان کشور تهنیت می‌گویم. بگذارید برایتان بگویم که حالا مجله "پیام زن" در دهلی مجله محبوب خانواده هاست و همه منتظر شماره های تازه آن می‌باشند. یگانه محل فروش این مجله در دیفنس کالونی به زودی تمام شماره های خود را به زبان فارسی تمام می‌کند. منظور این است که در همچو شرایطی رساندن نشریات ملی و انقلابی به هموطنان راستین کار ساده‌ای نیست و از همین خلأ مغرضین وطنفروش استفاده می‌کنند. بخصوص در دهلی که در این اواخر اوباشان خلقی و پرچمی به همکاری لومپن های حرفوی دست به نشر و پخش بریده‌ها و ماهنامه های مختلف زده سروصدای زیادی را راه انداخته اند و اینبار زیر نام میهن، استقلال، دموکراسی و فرهنگ و ... افشای آنها چندان ضرور نیست چون هیچ نامی، هیچ عنوانی و هیچ رنگی آنها را از نظرها غایب نخواهد کرد و در هر کجای دنیا که باشند شناخته می‌شوند و باید منتظر روز محکمه مردم باشند. من یادداشتی بنام "وقتی پالان دوزها خیاطی می‌کنند" درباره یکی از نشریات آنها بنام "نوای بامداد" را برایتان فرستادم. اگر مقدور بود در آینده نزدیک یک گزارش تحلیلی از وضع مهاجرین افـغان در دهـلی در دسترس شما قرار خواهم داد.

آرزو دارم دهلی را فراموش نکنید. چـون ایـن جـا دارد بـه یک لانـه‌ی وطنفروشان مبدل می‌گردد. فعلاً اکثریت مهاجرین را پرچمی ها و خـلقی هـا تشکیل می‌دهند بخصوص که حزب اسلامی و جمعیت اسلامی هم به آنها پیوسته اند.»

● دوست عزیز، اهمیت کار در دهلی برای ما روشن است ولی مطمئنیم که با همکاری هموطنان شریف و آگاهی چون شما، پوشالیان پرچمی و خلقی نخواهند توانست آن شهر را مختنق و متعفن سازند. چنانکه مدافعان پلید اخوانی آنان قادر

نشدند شهر پشاور را چنین کنند. قسمت هایی از نوشته تانرا در ذیل میبینید. گزارش ها و مطالب دیگر خود را حتماً برای ما بفرستید.

وقتی پالان دوزها خیاطی می‌کنند

«نوای بامداد» را نمی‌توان منحیث یک جریده یا نشریه جدی تلقی کرد و آنرا بصورت جدی نقادی نمود، اما می‌شود نیشخند کوچکی بر اغلاط بزرگ آن زد.

این همه کلمات رنگین و ردیف شده پهلوی هم بالاخره معلوم نمی‌سازند که این اتحادیه کدام برنامه های «فرهنگیان» و «جوانان افغان»خارج از کشور را هماهنگ می‌سازد. البته از اول تا آخر در نشریه حرفی در مورد اتحادیه و فعالیت آن و یا برنامه‌ی آن آورده نشده است. گردانندگان نمی‌دانم جوان هستند یا فرهنگی اما باید بدانند که هر جوانی حتماً فرهنگی نیست و یا هر فرهنگی‌ای جوان.

هدف نشریه شاید از هدف اتحادیه متفاوت باشد اما بهر صورت تحت عنوان هدف نشریه گفته شده است که وظیفه فرهنگیان و جوانان ما در لحظه‌ی فعلی بازسازی فرهنگ «ما» است. براستی که این فرهنگ زبان بسته عجب دستاویزی آسانی شده برای هر پرچمی، خلقی و یا نوکر اخوانی که خود را برای «بازسازی» و «احیا»یش بی‌شرمانه صالح می‌داند. آیا بدون مبارزه‌ای پیگیر و قاطع سیاسی با بنیادگرایان و همکاران پرچمی و خلقی آنان، می‌توان از فرهنگ مردمی و ضد ارتجاعی دفاع کرد؟

نشریه خود را «غیر سیاسی» می‌نامند. شاید منظور شان این باشد که گردانندگان فعلاً از سیاست توبه کرده اند و به مسایل «فرهنگی» می‌پردازند چون سیاست خطرناک است. بخصوص که «قوای دوست» و «کشور کبیر شوراها» هم به ترتیب در عقب و کنار آدم نباشد. اما چاپ مقاله «مداخلات پاکستان...» در این نشریه غیر سیاسی البته بدون خطر است. چون هندوستان هم بدش نمی‌آید که پاکستان بد گفته شود و از سوی دیگر این موضوع زیاد هم «سیاسی» نیست همانطوری که مسئله‌ی «اشرار» در افغانستان قبل از «آشتی ملی» و نامگذاری مجدد آن به «برادران آزرده خاطر» یک مسئله‌ی سیاسی نبود!

این «فرهنگیان» بهتر است طرح هایی از بازمانده های مراکز دیزاین شرق برای الاغ لنگ جهان بینی شاریده و کچری قروت شده‌ی شان بریزند نه اینکه زیر نام «بازسازی» و «احیای فرهنگ» آرزو های به حسرت خفته خود را در زمینه آرایش فرهنگ ما در عالم خیال به تحقق رسانند. چون حریر زیبای فرهنگ ما از زربفت عشق با دستان حماسه ساز اصیلترین فرزندان میهن ما ساخته می‌شوند نه با دست نامحرم خودفروخته‌ترین خادمان غیر و دشمنان هر اصالت فرهنگی.

✪ ✪ ✪

وحیداله - امریکا،

احساسات تان را نسبت به «راوا» و رهبر جان باخته‌اش میستاییم. از نشریات ارسالی تان سپاسگزاریم. به امید همکاری های بیشتر شما.

✪ ✪ ✪

سید امجد احمد چارسده - پیښور،

زمونږ نیکی هیلی ومنی. د اختر مبارکی کارت څخه مو ډیره مننه، هیله ده چی مونږ سره خپله رابطه ټینګه وساتی.

✪ ✪ ✪

کتابخانه مطالعات ایرانی - لندن،

از رسیدن نامه و بروشور تان اطمینان می‌دهیم. خواهان همکاری شما هستیم.

✪ ✪ ✪

لحن تلخ «پیام زن» نسبت به ولی خان و عرفات

غلام جیلانی خُواک ـ میرپور آزادکشمیر،

در قسمتی از نامه خود می‌نویسند:

«مجله "پیام زن" به زبانهای اردو و افغانی (پشتو و فارسی) ارسالی تان مواصلت نمود از لطف تان یک جهان ممنون. شماره های اردوی آنرا به بعضی دوستان کشمیری و دو کتابفروشی که قبلاً با آنها تماس گرفته بودم توزیع نمودم. با کمال تأسف باید بگویم که آنها حاضر به فروش مجله نیستند و ظاهراً چنین وانمود کردند که مجله هایی از این گونه در این جا فروش ندارد. ولی حقیقت این است که آنان از ترس جماعت اسلامی حاضر به اینکار نشدند، شاید شما نیز آگاهی داشته باشید که تعداد قابل ملاحظه‌ای از تروریستهای مربوط باند گلبدین در کشمیر دوشادوش بنیادگرایان کشمیری و گماشتگان آی.اس.آی فعالیت دارند. لذا برای این ها عرضه مجله خواندنی و ضد آی.اس.آی به مشتریان امریست توأم با خطر.

... قطع و صحافت مجله زیباست، در چنین فضای مختنق و تنگنای اقتصادی کار تان قابل تحسین است، محتوی مجله منعکس‌کننده واقعی آلام و دردهای ملت ستمدیده افغان می‌باشد که بعد از رهایی از چنگال خونین خرس قطبی اینک در کام مرگ‌آور وحشت اخوان و باداران منطقوی و بین‌المللی شان افتیده، هست و بودش به تاراج برده شده و حتی تمامیت ارضی و وحدت ملی آن در معرض خطر جدی قرار دارد. گزارش‌هاییکه از شهر کابل و دیگر ولایات به نشر رسیده به نحو احسن آن چهره های پلید و ناپاک را رسوا می‌سازد که با جهل، تعصب، علم دشمنی، وطن دشمنی و هوس بی‌پایان زراندوزی و قدرت‌طلبی کشور عزیز مانرا به یک جهنم واقعی مبدل ساختند، جهنمی که در آن سرو مال و نوامیس مردم تحت تعرض مشتی از وحشی های اجنبی پرور قرار دارد. شاید چنین تلخی ها سبب گردیده تا لهجه مضامین بی نهایت تلخ گردد.

موقف مجله راجع به سازمان آزادیبخش فلسطین و عوامی نشنل پارتی خان عبدالولی خان نیز به نظر من بلاضرورت تلخ می‌باشد. این دو سازمان سابقه درخشان مبارزه علیه استبداد و استعمار دارند. این درست است که موقف سیاسی عوامی نشنل پارتی موافق با آرزو و میل های ما نیست ولی محدودیت ها، مجبوریت ها و ضرورت های سیاسی آنها را نیز باید در نظر داشته باشیم.»

- دوست گرامی غلام جیلانی خُواک،

اینکه کتابفروشی های میرپور از ترس تروریست های بنیادگرا حاضر به فروش مجله نیستند برای ما مفهوم است. شما وظیفه وجدانی تانرا انجام داده اید. برای کسانی که گفته بودید خواهان دریافت مجله می‌باشند «پیام زن» اردو را ارسال نمودیم.

- راجع به لحن «پیام زن» در شماره قبلی پاسخ گفته‌ایم.
- ولی خان و حزبش بخاطر دست داشتن به قدرت، ابا ندارد از اینکه با

مسلم لیگ نوازشریف و حتی جماعت اسلامی اتحاد بندد. ولی خان زمانیکه مورد حمایت دولت پوشالی قرار داشت و از آن صدقه دریافت می‌نمود دولت مزدور را حامی دموکراسی و عدالت و مجاهدین را یکسره جیره‌خواران امریکا می‌خواند. گلبدین که در آنوقت بیشتر از دیگران مورد حمله قرار می‌گرفت، امروز به علت ناسیونالیزم هار و کور، می‌خواهد تحت حمایت کامل «عوامی نشنل پارتی» قرار گیرد. ما از حزب ولی خان و هر تشکل دیگر با ناسیونالیزم ارتجاعی بعید نمی‌دانیم که تمام خون و خیانتی راکه از سر تا پای حزب گلبدین و نظایرش روان است به گل روی ملی گرایی و به اصطلاح پشتونوالی بخشیده و بدینترتیب برای چندمین بار مرتکب کثیفترین خیانت ممکن نسبت مردم ما شوند. لذا او همیشه ضد منافع جنبش آزادیخواهانه و دموکراتیک ما قرار داشته و از مستبدترین و ارتجاعیترین دولت های افغانستان دفاع کرده است. خان ولی خان اگر طرفدار دموکراسی است چرا آنرا برای برادران آنطرف مرز نمی‌خواهد و فعالیت خود و حزبش را در سمت حمایت بی‌چون و چرا از نیروهای دموکراسی‌طلب و مترقی کشور ما متمرکز نمی‌سازد؟ ما نمی‌توانیم و نباید صرفاً به علت مخالفت یک حزب سیاسی با بنیادگرایی، جهات منفی و ارتجاعی آنرا یا بقول شما «مجبوریت ها، محدودیت‌ها و ضرورت های سیاسی» نادیده بگیریم. هر فرد و حزب قادر است زیر نام «مجبوریت ها و ضرورت های سیاسی» موقف ارتجاعی و تسلیم‌طلبانه یا حتی خاینانه‌اش را توجیه کند.

● ساف تا زمانیکه فعالانه ضد صهیونیزم بخاطر دموکراسی و آزادی مبارزه می‌کرد مورد تایید همه نیروهای آزادیخواه جهان قرار داشت و نیز از طرف خلق فلسطین پشتیبانی می‌شد لذا ما گذشته آنرا (علی‌الرغم مناسبات گرم آن با دولتهای پوشالی از ترهکی تا نجیب و حسن نظر عرفات نسبت به گلبدین) ستایش می‌کنیم. ولی ساف اخیراً به صلحی تن داد که نه‌تنها درد مردمش را تسکین نبخشیده و آرزوهای آنان را متحقق نمی‌سازد بلکه موجب پایه گیری و گسترش ارتجاع بنیادگرایی فلسطین نیز شده و این منافی آرمانهای خلق رزمنده‌ی فلسطین بنظر می‌خورد. در مورد آلوده شدن عرفات بخاطر مناسباتش با گلبدین توجه شما را به مقاله «آقای عرفات، گلبدین ارزانی شما باد!» (شماره ۲۳ و ۲۴ «پیام زن») جلب می‌کنیم.

بهرحال تصور می‌کنیم اختلاف نظر شما با ما راجع به عوامی نشنل پارتی و ساف هرگز چیزی نیست و نباید باشد که بر وحدت نظر شما با ما در مورد ضرورت مبارزه قاطع و آشتی ناپذیر بر ضد بنیادگرایان و مالکان منطقوی و جهانی شان کوچکترین خدشه‌ای وارد آورد.

امیدواریم همیشه از شما نامه و انتقاد و پیشنهاد داشته باشیم.

✪ ✪ ✪

پ.لیان - دهلی جدید،

ضمن نامه‌ای مفصل می‌نویسد:

«مضامین و مطالب شماره ۳۹ "پیام زن" چون گذشته پرمحتوا، افشاگر و ارزنده بود، خواننده با احساس را شدیداً تحت تأثیر قرار می‌دهد و وادار به تفکر درباره احوال جاری کشورش می‌نماید...

در شماره ۳۹ نشر موضوعاتی (مسئله ملی، "راه" و ...) در پیام بعدی مژده داده شده است. این می‌رساند که مبارزه "پیام زن" برضد عناصر سازشکار، خاین و خادی ابعاد گسترده‌تری کسب نموده است. سایر نشریات تاکنون چنین مسئولیتی را متقبل نگردیده و به گونه های مختلفی از انجام آن طفره رفته اند. بگذار "راوا" این مسئولیت مهم را در پهلوی سایر وظایف انقلابیش بسر برساند.

این افراد (که در "پیام زن" افشاء می‌شوند) مانند "ماین"هایی اند که سر راه اشاعه دموکراسی کاشته می‌شوند که باید آنها را خنثی و بی‌ضرر و بی‌اثر کرد...»

● دوست گرانقدر، از ارسال شعر و علاقمندی تان به «پیام ژن» سپاسگزاریم. مطمئن باشید که برای جنبش انقلابی وطن ما که علیه «ماین» های به مراتب قویتر و خطرناکتر نوع روسی و پوشالی و بنیادگرایی مقاومت کرده، آن «ماین» های با رنگ و لعاب بسیار غلیظ «ادبی» و «فرهنگی» و «شعری» ارزشی جز پشکل نخواهند داشت.

شما درباره گذشته، اخلاقیات و ارتباط خادی اکثر عناصر «راه» نوشته اید. هرچند گذشته و اخلاقیات افراد در شکل گیری اعتقادات و شخصیت شان اهمیت دارد اما حتماً با ما موافق هستید که نباید اشخاص را عمدتاً با تکیه بر جوانب اخلاقی آنان ارزیابی کرد و باید به ایدئولوژی ارتجاعی آنان که پشت بادک های «شعری» و «ادبی» و «سیاسی» شان نهفته است، افشا ساخت.

به آرزوی سلامتی و دریافت نامه ها و مطالب شما.

✪ ✪ ✪

دافغانستان داسلامی جهاد مطبوعاتی موسسی چلوونکو ـ پیښور،

ستاسو له لیک څخه مننه کوو. وروسته له دی به د «پیام زن» د هری گڼی څخه لس شماری ستاسو کتابتون ته او همدارنگه د خپلو کاستونو دری سیټونو به درولیږو.

په خپل وار هیله مند یو چی د خپرونو او کاستونو بیه زمونږ د بانکی آدرس له مخی راواستوی.

✪ ✪ ✪

«مجاهدین قهرمان» چه شدند، نیروهای دموکراتیک کدام اند؟

ع.ف.ش. ـ پشاور،

متن اندک تلخیص شده نامه تان:

من نمی‌گویم، مرا ای چرخ سرگردان مکن
هرچه خواهی کن، مگر محتاج پاک ـ ایران مکن

دورد ها و تمنیات نیک خود را خدمت هیأت تحریر مجله وزین «پیام زن» تقدیم داشته کامیابی تانرا در مورد تحقق افکار دموکراتیک خواهانم. پس از تقدیم احترامات صمیمانه خواهشمندم به چند سوال ذیل که ذهن اکثریت مردم ما را می آزارد پاسخ ارائه فرمایید:

۱ـ نمی‌دانم کدام نیروهای بالفعل موجوده کشور را دموکراتیک می‌نامید که تا کنون پراکنده اند و متحد نشده اند؟ شاخه‌های چند ده‌گانه شعله جاوید راو یا ستم ملی، افغان ملت، غورځنگ ملی، تنظیم های به اصطلاح «میانه‌رو جهادی»، شورای نظار برادر مسعود شریک جرم مستقیم برادر حکمتیار، فراکسیونهای چندین‌گانه قبلی داخلی حزب دموکراتیک خلق افغانستان از قبیل گروه کار، سازا، سفزا، سزا، سپکجا، کجا و غیره و غیره؟

۲ـ شما هم چون همه مردم و رسانه‌های گروهی کشورها از مجاهدین سربکف دیروزی توصیف شایسته می‌دارید (چنانچه از نقد کتاب «دام خرس قصه ناگفته‌ی افغانستان» در «پیام زن» به خوبی هویداست). راستی ما نمی‌دانیم آن

مجاهدین قهرمان صرف همین تعداد یک و نیم میلیون شهدای گلگون کفن بودند و یا آنها پس از سرنگونی حکومت منحوس نجیب به آسمان رفتند و جای آنان را جنایتکاران بی‌وجدان جهادی بنیادگرا گرفتند؟ خـواهشـمندم تـا در مـورد آن مجاهدین قهرمان مرحومی، مفقودی، صعودی و یا هم شاید موهومی معلومات ارائه فرمایید. به نظرم نویسنده کتاب «دام خرس ....» حق بجانب است.

۳ـ شعار اتحاد تمام نیروهای دموکراتیک کشور در مقابل بنیادگرایان، شعار خوبیست اما شعار که به تنهایی کاری را از پیش برده نمی‌تواند، مخصوصاً در شرایط بدمستی اخوان بمثابه کثیف‌ترین بازوی نامرئی اژدهای امپریالیزم که مردم بی‌گناه ما را مانند صیاد خیلی مکار به درون کام این یگانه اژدهای حاکم و بی رقیب از سمت راست رم می‌دهد. مردم ما که درین شرایط منحوس حاکم، از تأمین صلح نا امید اند، یگانه امیدواری شان فعالیت سروی گرانه میستری های ملل متحد می‌باشد، زیرا مردم نیروی دیگری در داخل کشور سـراغ نـدارنـد (منظورم نیروی مسلح مقاوم مردمی و یا به اصطلاح شما نیروی دموکراتـیک است) تا ریشه این بنیادگرایان مشئوم متخاصم را ازین سرزمین برکشند. و این امیدواری مأیوسانه مردم کاملاً مطابق خواست شوم امپریالیزم می‌باشد.

در شرایط عدم موجودیت پایگاه مسلح مقاوم و متعرض دموکراتیک، شعار اتحاد نیروهای فوق‌العاده متشتت دموکراتیک ضد بنیادگرایی، شعاریست پا در هوا. اولاً باید هسته مسلح مقاومت ضد بنیادگرایی را ایجاد نمود سپس مردم و دیگر نیروهای دموکراتیک را به سوی اتحاد با آن دعوت کرد. یا چطور؟

به امید تشکیل چنین هسته مسلح مقاوم، مدافع، متعرض، مترقی و مردمی که این لاشه کثیف و متعفن قرون وسطایی بنیادگرایی (اخوانیزم) را یکباره و برای ابد از سرزمین ما به دور اندازد.

● دوست عزیز ع.ف.ش.،

ضمن تشکر از نامه و سوالهای شما مختصراً به پاسخ آنها می‌پردازیم:

۱ـ ما تمام آن نیروهایی را که ضد وابستگی و ضد بنیادگرایی و طـرفدار دموکراسی و حقوق زن اند و هیچگونه سابقه همدستی با سگان پرچمی و خلقی و نیز تروریست های گلبدینی و غیره نداشته اند، نیروهای دموکراتیک می‌خوانیم.

۲ـ آن مجاهدین هنوز هستند ولی از آنجاییکه رهبری شان در دست خاینان بنیادگرا قرار داشت و تاکنون هم این زنجیر کثیف گردن آنان را رها نکرده است، اغلب در موقعیتی بسر می‌برند که کاری اساسی از دست شان ساخته نیست و با آنکه موجد پیروزیها بر روسها و عمال آنان بوده اند، به همان علتی که ذکر شد (وجود رهبری های خاین) پس از ۸ ثور ۱۳۷۳، ناگزیر از لکه های سیاه خیانت و جنایت رهبران دامنگیر شان است. این در مورد اکثریت مجاهدین صادق است اما اقلیتی هم هستند که آگاهانه دست شان را به هر رذالت ممکن علیه مردم کابل و دیگر شهرها آلوده کرده اند و بناءً همانند رهبران خود، قابل بخشایش نیستند. کم نیستند تعداد آن مجاهدینی که در عرض ۳ سال اخیر بیشتر از پیش به ماهیت اهریمنی و وطنفروشانه‌ی رهبران پی برده و ادامه کار با آنان را ننگ دانسته اند. البته قیام قاطع و درهم‌شکننده‌ی این ناراضیان علیه رهبران جنایتکار، امری نیست که یکشبه تحقق پذیرد.

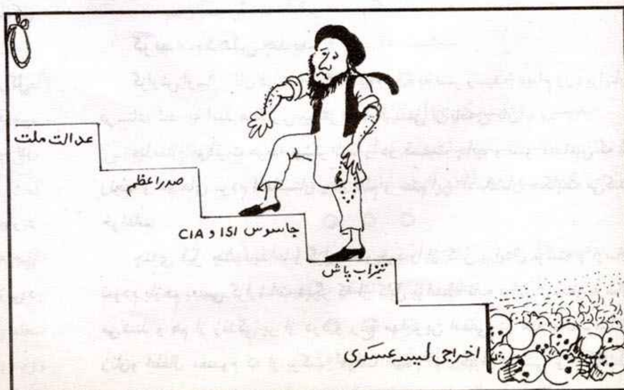
۳ـ چرا باید شعار اتحاد نیروهای دموکراتیک و ضد بنیادگرایی را در شرایط عدم موجودیت بقول شما «هسته مسلح»، «پادرهوا» بنامیم؟ نیروهای دموکراتیک در سطوح گوناگون می‌توانند باهم متحد گردند. اگر کسانی «پایگاه مسلح» ایجاد کردند، بخشی از نیروهای مذکور ممکن به آن طرف رجوع کنند و بخشی دیگر هم مبارزه علیه بنیادگرایان و باداران شان را می‌توانند در سایر عرصه ها به‌پیش برند.

بهر حال مهم اینست که در نظر بگیریم نیروهای دموکراتیک کشـور مـا بخصوص طی ۱۵ سال اخیر بشدت و بطور بیسابقه‌ای ضربت دیده و در محاصره باند های سیاه اخوانی و غیره بوده اند. و حالا بخاطر آنکه باز بهمن‌آسا به حرکت درآمده و در پیوند فشرده با توده‌های ما برضد بنیادگرایان و کلیه مرتجعان یورش برد، کار فراوان و خستگی‌ناپذیر لازم است. ما هم مثل شما معتقدیم که صرفاً شعار دادن کاری از پیش نمی‌برد و بر هر نیروی دموکراتیک است که بـجای گزافه‌گویی و پرداختن به امور کوچک و کم‌اهمیت، برای عظیمترین نبرد ها علیه فاشیستهای مذهبی و غیره ایادی قدرتهای منطقوی و جهانی آمادگی بگیرند.

✪ ✪ ✪

ع.جمالی ـ کابل،

با سپاس فراوان از کارتون های ارسالی تان یکی را در همین صفحه آوردیم. بازهم به ماکارتون بفرستید.

✪ ✪ ✪

در باره آقای فرهاد بشارت

رقیه ـ اسلام آباد،

ضمن ستایش فراوان از برگزاری یادبود مینای شهید، می‌نویسد:

«... البته قرائت پیامها ارزش دارند اما بنظر من باید قبلاً از طرف کـمیته برگزارکننده‌ی محفل بررسی می‌گردیدند تا از ارائه آن پیامها یا پیامهایی که از هر جهتی نامناسب تشخیص داده می‌شدند، صرفنظر می‌شد. بطور مثال پیام آقای فرهاد بشارت بیشتر از آنکه حاوی اظهار همدردی و همبستگی با "راوا" باشد، اعلام مواضع به اصطلاح چپ ضد مذهبی و ضد اسلامی ـو نه صرفاً ضدبنیادگرایی ـ ایشان بشمار می‌رفت و آنهم با لحن دیکته‌آمیز، وی خواسته بود برای "راوا" از لحاظ ایدیولوژیک راه نشان دهد و تکلیف تعیین کند.

من همراه با پدر و کاکایم که هر دو بسیار متدین اما عـمیقاً ضـد بنیادگرایی اند و فقط یکسال پیش از کابلِ سوخته به اینجا مهاجر شده اند، به محفل آمده بودم. آندو هم برداشتی مشابه برداشت من از مجموع محفل و از پیام مذکور داشتند و خواستند تا مراتب حسن نیت و در عینحال این انتقاد آنان را برایتان انتقال دهم.»

● خواهر گرامی، از نامه و بخصوص انتقاد شما سپاسگزاریم. فکر

سپاسگزاریم. فکر نمی‌کنیم آن پیام دارای لحن دیکته‌آمیز بوده باشد. آقای بشارت و سازمانش با «راوا» و نظرات آن آشنایند و می‌دانند که مناسبات ما با کلیه سازمانها بر اساس احترام متقابل و عدم مداخله در امور یکدیگر استوار می‌باشد و این اصل مهم، حق «دیکته» و «ارشاد» را از طرفین سلب می‌کند.

در باره اشارات معین آن پیام راجع به اسلام باید گفت که باز هم جانب آقای بشارت از موضع ما درین زمینه بی‌اطلاع نیست. ما در دیداری از نزدیک که با جمعی از کارکنان «فدراسیون سراسری شوراهای پناهندگان ایرانی» داشتیم مجدداً و به روشنی حالی ساختیم که اسلام دشمن مردم ما نیست و فاجعه و نکبت عظیم جاری در کشور ناشی از حاکمیت بنیادگرایان خاین می‌باشد که اقلیت ناچیزی را تشکیل می‌دهند. بخاطر چند شبش نباید پوستین را سوزاند.

ما به آن دوستان تصریح نمودیم که «راوا» مردم خود را با دین شان دوست دارد و در راه رهایی آنان مبارزه می‌کند. اما شما مردم ایران را شاید سوای دین آنان می‌خواهید که مختارید ولی برای ما قابل فهم نیست.

پس آنچه در پیام مذکور راجع به اسلام بطور کلی آمده بود تنها بیان نظر پیام دهنده بود و نه «دیکته» آن به ما.

در مورد کار کمیته برگزاری باید متذکر شد که «سانسور» یا تحدید قبلی سخنرانی ها وغیره در گردهمایی ها از یکسو برای ما مقدور نیست و از سوی دیگر آن را مغایر دموکراسی می‌دانیم، زیرا ارائه مطلب توسط ما انجام نمی‌گیرد.

✪ ✪ ✪

سازمان آزادیبخش مردم افغانستان (آرمان رنجبران)،

بنابر درخواست منبعد از نشریات ما پنج نسخه برایتان ارسال خواهد شد. لطفاً اطلاع دهید که شماره های قبلی «پیام زن» و ضمایم آنها را نیز می‌خواهید داشته باشید؟ بهای نشریات دریافتی را می‌توانید از طریق بانک بپردازید.

✪ ✪ ✪

حیات اله ثاقب ـ پینبور،

ستاسو لیکونه او یو گزارش مو ترلاسه کړ، ډیره مننه. هغه گزارش چې د لغمان ولایت د گلبدینی «جهادیانو» قومندان محمد رحیم او مجاور د بی‌ناموسیو په هکله دی ورنه به استفاده وکړو. خو مونږ ته پدی هکله د گلبدینیانو د دغه بی‌ناموسه عمل څخه یو اوږد گزارش رارسیدلی دی چې په همدی گڼه کی یی خپرووو.

له دی مخکی ستاسو هیڅ یو لیک او مالی مرسته مونږ ته ندی رسیدلی، او علت‌یی هم دادی چې تاسو زمونږ له آدرس څخه استفاده نده کړی. که چیری مونږ ته خط لیکل غواړی او یا مالی مرسته کوی نو زمونږ له مکاتباتی او بانکی آدرسونو څخه استفاده وکړی.

برسیره پر دی د گرانو ورونو نورعلی، احمدعلی، بشیراحمد، حسین‌گل، عبدالقدوس، عبدالرقیب، محمدنسیم، بابرعلی‌خان، امجدبشیر، محمدقاسم، بشیرمحمود، او محمدامان څخه ډیره مننه کوو چې د آزادی او دموکراسی په لار کی زمونږ له مبارزی څخه‌یی خپل ملاتړ او چمتووالی ښودلی دی.

باید ووایو له مونږ سره ستاسو غوره مرسته به داوی چې د اخوانیانو او د تروریست گلبدین باند پر ضد اووسی، د هغوی جنایتونو او خیانتونو څخه چې زمونږ په کړیدلی ولس باندی‌یی کړیدی گزارشونه ولیږی او هم زمونږ خپرونی د هیوادوالو او پاکستانیو په منځ کی خپری کړی.

خپلو خویندو ته ووایی چې حتماً په خپله مونږ ته لیکونه راواستوی.

✪ ✪ ✪

درخواست حزب کمونیست کارگری ایران

حمید فرهنگ از دبیرخانه حزب کمونیست کارگری ایران ـ سویدن،

به ما می‌نویسند: «مدتی پیش در نشریه شماره ۳۸ "پیام زن"، در قسمت مراسم ۴ فوریه پیامی از طرف حمید آیبدر به این مراسم داده شده است که حمید آیبدر (از دوستداران حزب کمونیست کارگری ایران) به عنوان نماینده حزب معرفی شده است. بدین وسیله به اطلاع شما می‌رسانیم که حمید آیبدر حامل هیچ پیام رسمی از طرف حزب کمونیست کارگری ایران نبوده است. حزب ما در صورت نداشتن نماینده رسمی در کشوری، پیام های خود را به احزاب، سازمانها و اشخاص را کتباً به اطلاع آنان می‌رساند. در صورت امکان لطفاً گزارش مزبور را در شماره آتی نشریه "پیام زن" تصحیح کنید.»

● دوست محترم، نامه تان دو نکته حاکی از بی‌دقتی دارد:

۱ـ در شماره ۳۸ «پیام زن» گزارش مراسم ۴ فبروری (سالگرد شهادت مینا رهبر «راوا») نیامده است.

۲ـ ما در کجا حمید آیبدر را به عنوان نماینده حزب شما و حامل پیام رسمی یا غیر رسمی از طرف آن معرفی کرده ایم؟ اگر بفرض جمله‌ی «من که به نمایندگی از کل فدراسیون ... و همچنان از طرف حزب خود در این محفل آمده‌ام بسیار خشنودم» («پیام زن» شماره ۳۹ صفحه ۷۶) شما را به آن دریافت واداشته، باید توجه کنید که جمله مذکور از خود حمید آیبدر است و ما هم در آن وقت به آن اعتنایی نکردیم. بناءً در صورتیکه ادعای وی را بی‌پایه یا تقلب کارانه بدانید باید از او بخواهید که حرفش را تصحیح کند.

با این توضیح فکر می‌کنیم چیزی برای «تصحیح» از سوی ما وجود ندارد.

✪ ✪ ✪

رحیمه پ. ـ فرانسه،

با تشکر فراوان از کارت سال نو متقابلاً تمنیات نیک ما را بپذیرید. امید است مطابق وعده به زودی گزارشی از کار و تلاش تان برای «راوا» به ما بنویسید.

✪ ✪ ✪

«مزاری، قاتل صدها جوان و رباینده برادرک غریبکارم»

کریمه - دهلی جدید،

گزارش ارسالی تان در شماره ۳۸ «پیام زن» به نشر رسیده. «پیام زن» برایتان فرستاده شد. به امید همکاری بیشتر شما. قسمتی از نامه‌ی تان:

«با سلام موفقیت هرچه بیشتر شما را در قسمت چاپ و نشر مضامین که از رنجها و غم های مردم افغانستان و از ظلم و ستم این آدمکشان حکایت می‌کند، خواهانم.

چندی قبل چشمدید ها و گزارشات خود را از کابل برایتان نوشته و ارسال نمودم بازهم بعضی گزارشات دیگر که از کابل بواسطه نامه برایم دوستان ارسال می‌کنند و هم از زندگی پر از درد و رنج مهاجرین افغانی در هند مخصوصاً از زنان‌و اطفال معصوم که از برکت "دولت اسلام" و رهبران وحشی و آدمکشان حرفوی نصیب مردم ما شده برایتان نوشته و ارسال می‌کنم. البته من داستان

نویس نیستم موضوع را خیلی ساده برایتان خواهم نوشت. از ینکه نسبت ضعف اقتصادی نمی‌توانم خدمتی برایتان انجام دهم متأسف هستم. در اخیر مردار شدن مزاری این روبای مکار و دزد غدار را برای شما و از طریق شما بـرای تـمام هموطنان شریف خود تبریک گفته نفرت و انزجار عمیق خود را به روح ناپاک آن بیدین و بازماندگان ایرانی او ابراز می‌کنم. زیرا این دزد و وطن فروش قاتل صدها جوان وطن بود.

چند ماه قبل نامه‌ای از کابل برایم رسید که در آن از اسیر شدن برادرم توسط حزب وحدت نوشته شده بود. برادرک مظلوم و غریبکار مرا که بخاطر پیدا نمودن لقمه نانی برای خود و مادر پیر خود بطرف وظیفه روان بود نمی‌دانم محکوم به کدام جرم ناکرده اسیر نموده‌اند. من شب و روز گریه نموده در حق مزاری و همدستان کثیف او دعای بد می‌کردم. حال خوشحالم از اینکه خواهر او از نمک دل من و خواهرانی مانند من چشید و دانست که غم از دست دادن برادر چقدر طاقت فرساست. این ببر قاتل خواب امیر شدن را می‌دید اما این آرزو را با خود به گور برد. نفرین ابدی به او و همدستان کثیف او!»

جامعه دفاع از حقوق بشر در ایران ـ سویدن،

از دریافت کارت سال نو تان با تشکر فراوان اطمینان می‌دهیم.

چهاربیتی های ضداخوانی

اوگی ـ کابل،

از گزارشها، عکسها و دوبیتی های تان سپاسگزاریم. گزارش ها را در همین شماره آوردیم. از عکسها بعداً استفاده خواهیم کرد. امیدواریم بازهم از شما نامه و مطلب داشته باشیم. قسمتی از دوبیتی های ارسالی شما:

در کشور من چشم طمع دوخته خصم
وز کـینه شـراره هـا بـرافـروخته خصم
وقتست که با کـلک قـوی پـنجه خویش
بیرون کشیم آن چشم پدر سوخته خصم

وطن هم خـانه، هـم گـور مـن و تـوست
غـمش در قـلب پـرشور مـن و تـوست
بـیا بـاهم بـه یک سـنگر بـرزمیم
شکست دشـمن از زور مـن و تـوست

جنبش روشنفکری ایران ـ سویدن،

از دریـافت تسلیت نـامه درگـذشت آقـای مـهندس بـازرگان عـنوانی خانواده‌ایشان و نهضت آزادی ایران اطمینان می‌دهیم.

بخش فارسی رادیوی بی.بی.سی ـ اسلام‌آباد،

از ارسال کارت های نوروزی تان تشکر می‌کنیم.

مجمع آرتیستهای افغان ـ پشاور،

از چند کارت ارسالی تان ممنونیم. طبق درخواست تـان نشـریات ما را بصورت منظم دریافت خواهید کرد. بهای آنها را می‌توانید به آدرس بانکی ما انتقال دهید.

چنـد سـؤال

احسان‌اله صافی ـ سیالکوت،

نامه و مطلب تان در مورد حقوق زنان و مبارزه‌ی شان علیه روحـانیون مرتجع برای ما رسید. و اینک سوالات تان و بعد پاسخ ما:

۱ ـ درباره تأسیس «راوا» کاملاً روشنی انداخته و مینا را معرفی کنید.

۲ ـ نظر تانرا در مورد اختلافات حکـومت گـذشته و فـعلی افـغانستان ارائه دهید.

۳ـ برای رهایی نجیب کدام پیشنهاد یا آرزو دارید؟ همچنان حقوق زن را در دوران حکومت چگونه ارزیابی می‌دارید؟

۴ـ از یک عده اشخاص شنیده می‌شود که «راوا» از طرف شعله‌ای ها حمایت و رهبری می‌شود، آیا این حقیقت دارد؟ مختصراً بیان دارید.

۵ ـ آیا «راوا» به آمدن ظاهرشاه دلچسبی خاصی دارد، خصوصاً اگر آمدن وی صلح را در افغانستان به ارمغان بیآورد.

● برای دریافت جواب سؤال اول تان رجـوع کـنید بـه شـماره هـای قبلی «پیام زن».

● بین این دو حکومت در اعمال فاشیزم، میهنفروشی، پـایمال کـردن حقوق زنان و وابستگی شان به بیگانگان تفاوتی نیست. اگر حکومت نجیب کاملاً نوکر کرملین بود، بنیادگرایان به کشورها و نیروهای مختلفی وابسته اند. یکی از علل گلو دریدن ها و تضاد های فعلی شان هم در وابستگی آنان به ابرقدرت های مختلف در منطقه و جهان می‌باشد.

● اگر در ۸ ثور ۱۳۷۱ حکومتی متکی به مردم، واقعاً طرفدار آزادی و دموکراسی و غیر وابسته به میان میآمد، نه تنها نجیب بلکه تمام هـمدستان و دستیاران او به عنوان خاینان بزرگ ملی محاکمه و محکوم به اشد مـجازات می‌شدند. این خواست ما را می‌ساخت و می‌سازد. اما درماندگی و ساخت و پاخت آشکار و نهان میهنفروشان «جهادی» موجب زنده ماندن نـجیب و هـمدستان خاینش شد.

صحبت از آزادی و تساوی حقوق زن و مرد تحت سلطه حکومت وابسته و فاشیستی بی‌معنی و پوچ است. اگرچه در دوران حکومت پوشالی خلق و پرچم از حجاب و دلاق و محروم ساختن زنان از کار خبری نبود اما آنان (پوشالیان) می‌کوشیدند تا این ظواهر را در خدمت «قانونی» و «مترقی» نشان دادن رژیم ضد مردمی، دست نشانده و محتضر خود قرار دهند. ضمناً فراموش نمی‌کنیم که رژیم های پوشالی چگونه با ایجاد مؤسسات مختلف در واقع زنان را به انحراف و فحشاء می‌کشانند.

● «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» مستقل و تحت رهبری مسـئولان خودش قرار دارد. ولی ما افتخار داریم که از سوی جنبش انقلابی طرفدار آزادی و دموکراسی کشور (که شامل سازمانهای طرفدار دموکراسی، شعله‌ای و غیر شعله‌ای می‌باشد) مورد حمایت معنوی قرار داریم. ما برچسب «شعله‌ای» را که ورد زبان تمام مخالفین بنیادگرا و غیر بنیادگرای ماست (که سبکسرانه و چپ و راست بکار می‌برند) بر خود ننگ نمی‌دانیم. لیکن ما بمثابه سازمانی وفادار به

آرمانهای مردم خویش، کوچکترین اتهام پیوند با پرچم، خلق و مربوطان و خاینان بنیادگرا را قاطعانه و با تمام نیرو رد می‌کنیم زیرا در آنصورت سازمانی پشت کرده به آرمان های مردم خویش خواهیم بود.

● ما بارها متذکر شده ایم که در مقایسه با رژیم بنیادگرا و ظاهرشاه، سگ ظاهرشاه هم بر بنیادگرایان جنایتکار شرف دارد. این واقعیت را هم چشم‌پوشی نمی‌کنیم که اکثریت عظیم مردم ما پس از چشیدن طعم سلطه سگان پوشالی و بنیادگرا، ظاهرشاه را هزار بار ترجیح می‌دهند. ولی آرزو و هدف ما برقراری جمهوری‌ای مبتنی بر آزادی و ارزش های دموکراتیک است.

✪ ✪ ✪

سازمان چریکهای فدایی خلق ایران، کمیته امریکا و کانادا،

از کارت نوروزی ارسالی تان سپاسگزاریم.

✪ ✪ ✪

سیاهکاری تیکه داران اسلام

ای. آر - دهلی جدید،

از یادداشتی راجع به تجربه دوران زندان تان در پلچرخی در مورد برخورد های گلبدینی ها و امثال شان بمثابه تیکه داران اسلام، متشکریم. ولی دوست ارجمند، حزب گلبدین و سایر «احزاب جهادی» طی این سه سال آنقدر غرق در خیانت و جنایت‌پیشگی شده اند که پرداختن و توجه به اعمال شان در سالهای پیشتر کاری اضافی و بی‌فایده بنظر می‌رسد. بازهم برای ما بنویسید.

«پیام زن» به آدرس تان ارسال خواهد شد. کمک مالی تان را می‌توانید به آدرس بانکی ما در دهلی بفرستید. موفق باشید.

✪ ✪ ✪

«اخراج کارگران افغانستانی را متوقف سازید!»

حزب کمونیست کارگری ایران ـ ناروی،

با تشکر از دریافت قطعنامه و گزارش عنوانی «اکسیون تاریخی شانزدهم جنوری در شهر اسلو - ناروی» اطمینان می‌دهیم. قسمتی از گزارش ارسالی تان:

«کمیته دفاع از کارگران افغانستانی مقیم ایران از عناصر و افراد مترقی افغانستانی، فعالین تشکل های انقلابی ایرانی، کردی و عراقی تشکیل شده و مسئولیت برگزاری این اکسیون را بعهده داشت. شرکت کنندگان در اکسیون شعار های زیر را با خود داشتند: "اخراج کارگران افغانستانی را متوقف سازید!"، "همکاری سازمان ملل با جمهوری اسلامی ایران محکوم است!"، "مرگ بر

برای «راوا» کمک مالی جمعآوری کنید:

برای مارک آلمانی:	برای دالر امریکایی:
Mrs T M Shams	Mrs Shams
F.C. A/C No.33	F.C. A/C No.SB-46
Habib Bank Ltd.	Habib Bank Ltd.
Complex Branch	Jinnah Road Branch
Quetta - Pakistan	Quetta - Pakistan

جمهوری اسلامی ایران"، "کارگران جهان متحد شوید!". متن سخنرانی و قطعنامه بزبان های نارویژی و دری قرائت گردید.»

✪ ✪ ✪

بشیر - کانادا،

نامه‌ی تان را دریافت نمودیم. از همکاری شما در زمینه فروش «پیام زن» سپاس ما را بپذیرید. به امید همکاری های بیشتر شما.

✪ ✪ ✪

فریور - دهلی جدید،

از نامه‌ی گرم و صمیمی تان همراه با چند بریده از روزنامه «دی تایمز آف اندیا» سپاسگزاریم. از آنها در شماره های آینده استفاده خواهیم کرد. منتظر دریافت نوشته ها و همکاری بیشتر شما.

✪ ✪ ✪

بهار زرد و زار ما

محمدکریم - اسلام‌آباد،

از نامه و شعر ارسالی تان که قسمت هایی از آنها را در این جا می‌آوریم، متشکریم. بازهم برای ما نامه بنویسید.

«بعد از عرض سلام تا جاییکه مجله "پیام زن" به دسترسم می‌رسد آنرا مطالعه می‌نمایم و از مطالب منتشره در آن استفاده می‌برم. "پیام زن" واقعاً مجله‌ای خواندنی و افشاکننده خرابی های ناشی از وجود بنیادگرایان اسلامی در کشور می‌باشد. موفقیت شما را آرزو می‌کنم.»

بهار ما خزان و زرد و زار است　　وطن زین ماجرا با غم دوچار است
ستم کیش اند و خونخوار ستمکار　　دیار ما زمین کربلا شد
پی حرص و هوای نفس و شیطان　　برفتند درد ما را نیست درمان
زدند آتش سرای و شهر و ده را　　بکشتند پیر و برنا که رمی را
بود کردار شان چور و چپاول　　کنند خون غریبان را تناول

✪ ✪ ✪

حبیب صالحی - چترال،

سلام های ما را نیز بپذیرید. از رسیدن نامه قبلی تان اطمینان می‌دهیم.

✪ ✪ ✪

سید عثمانی ـ سویس،

سلام های گرم ما را بپذیرید. ۱۵۰ فرانک ارسالی تان مدتها قبل به حساب بانکی ما رسیده. نشریات را منبعد به آدرس جدید تان ارسال خواهیم نمود.

✪ ✪ ✪

خورد و برد در سفارت های ربانی

خواجه شمس‌الدین ـ دهلی جدید،

کلیه مطالبی را که یاد آور شده اید دریافت کردیم. قسمتی از نامه تان:

«سفارت افغانستان در اسلام‌آباد، تهران، بن، دهلی جدید و قنسلگریهای افغانستان در اسلام‌آباد، پشاور و مشهد عواید قنسلی و صکوک به تاریخ ۱۵ فبروری ۱۹۹۵ توسط سفرای افغانی مقیم کشورهای متذکره جمع آوری و به

حساب بانکی برهان‌الدین ربانی در امریکا و کانادا انتقال داده شد.

دارایی سفارت افغانستان در پاریس توسط داوود میر شارژدافیر سفارت و دارایی سفارت افغانستان در لندن توسط احمد ولی مسعود (برادر احمد شاه مسعود) در ماه فبروری امسال به یغما برده شد.

عبدالشکور وحید با تحصیلات خانگی و پیاده دفتر "جمعیت اسلامی" در پشاور، منحیث سکرتر اول سفارت افغانستان در امارات عربی مقرر شد.»

✪ ✪ ✪

نوراله عبداله - راولپندی،

نامه‌ی تان رسید. از ابراز علاقمندی تان نسبت به «پیام زن» متشکریم. تماس تان را با ما قطع نکنید.

✪ ✪ ✪

خداداد قایم، آرشیف مرکز تعاون افغانستان ـ پشاور،

نشریات انگلیسی و کاست های سرودها و ترانه های میهنی و انقلابی برایتان فرستاده شد. لطفاً بهای آنرا به حساب بانکی ما پرداخته و رسیدش را به آدرس مکاتباتی ما بفرستید.

✪ ✪ ✪

کتابخانه آگاه ـ آلمان،

به جواب تان نامه‌ی جداگانه‌ای ارسال شد. امید از دریافت آن اطمینان دهید.

✪ ✪ ✪

گزارش سازمان عفو بین‌الملل از زندانی بنام افغانستان

شکیلا علی ـ اسلام آباد،

«دست اندرکاران "پیام زن" نشریه "جمعیت انقلابی زنان افغانستان"،

صیمانه ترین سلامها و درود های آتشین خویش را به هر یک شما تقدیم می‌دارم. شماره های ۳۸ و ۳۹ "پیام زن" با یک حلقه کاست (خون کابل) برایم رسید، تشکر می‌نمایم.

در حالیکه موفقیت شما را خواهانم مطلب ذیل را در رابطه با (نقض حقوق بشر در افغانستان) جهت نشر در مجله "پیام زن" خدمت شما ارسال می‌دارم:

گزارشگر سازمان عفو بین‌الملل که مقر آن در لندن است اخیراً با عده‌ای از افغانها در پشاور ملاقات نموده و گزارشی از وضع حقوق بشر در افغانستان امروزی تهیه داشته است که بی نهایت تکان دهنده می‌باشد.

در گزارش سازمان عفو بین‌الملل که در مطبوعات جهان چاپ گردیده است، گفته شده که وضع حقوق بشر در افغانستان به پیمانه مخوفی رسیده است ولی جهان آنرا نادیده می‌گیرد. عفو بین‌الملل می‌گوید که از اپریل ۹۲ تا کنون ۱۵ هزار نفر در کابل کشته شده است و صد ها و هزار ها انسان توسط گروه های مسلح و فاسد بی خانمان گردیده اند و افراد باقی مانده در شهر کابل به علت محاصره با قلت مواد غذایی مواجه اند. طبق گزارش اعضای گروه های مسلح در کابل و سایر شهر های افغانستان به منازل مردم داخل شده مردان را به قتل می‌رسانند، اموال را ضبط و به زنان و جوانان تجاوز می‌نمایند. برخی از آنان اطفال را به خارجیان می‌فروشند. گزارش از مرگ ناهید در مکروریان و تجاوز به دختری در چهلستون یاد می‌کند که پدرش را به خاطر اجازه دادن دخترش به مکتب به قتل رسانیده اند. در گزارش از وضع اسیران که به آنان گوشت انسان خوارنده می‌شد اطلاع می‌دهد. طبق این گزارش گروه های سیاسی مسلح بدون ترس از مجازات عمل می‌کنند. زندان های تنظیمی هنوز فعال بوده و زندانیان سنگسار یا به دره خوردن و اعدام در ملاء عام محکوم می‌شوند. "جرم" بسیاری از آنان مذهب و تعلق قومی شان است. در گزارش از فشار و تهدیدی که نسبت به جان روشنفکران و خبرنگاران متوجه است تذکار به عمل آمده که اسارت یک خانم ژورنالیست توسط گروه های جنایتکار در کابل مثال آورده می‌شود. خبر قتل یک معلم در فراه و تلاش افراد مسلح برای تصاحب همسر وی در گزارش دلخراش‌تر است.»

✪ ✪ ✪

س.ش. - پشاور،

از ارسال کارتون های تان متشکریم. بازهم برای ما کارتون بفرستید تا از آنها بتوانیم استفاده کنیم.

✪ ✪ ✪

چرا به «پیام زن» نامه می‌نویسم؟

عباسی - کویته،

قسمتی از نامه‌ی تان:

«سلام خدمت برادران و خواهران زحمتکش و سلام به روح شهید مینا!

موفقیت و کامیابی و پیشرفت تان را در کارهایتان آرزو دارم تا همراه با مردم بتوانید احزاب بنیادگرا و نوکران بیگانه را نابود و عدالت را برقرار و دست های بیگانه را از کشور کوتاه گردانید. سالهای سال در آرزوی این بودم که بتوانم برای مردم مصدر خدمت باشم. مردمی که پس از سالها از چنگ روسها رهایی یافته ولی در چنگ پست‌ترین کسانی افتاده که می‌خواهند خون شان را بخورند. برای مردمی که کشور شان را ترک کرده‌اند و در کشور های بیگانه زجر می‌کشند و فحش و دشنام می‌شنوند و لت و کوب شده در زیر شکنجه های بیگانه کشته و دیوانه می‌گردند. من به اساس شناخت از مجله ها و نشریات احزاب مختلف پی برده‌ام که آنها هیچوقت واقعیت ها را آشکار نمی‌سازند. ولی مطالب "پیام زن" از واقعیت دور نیست و همین است که من برای شما نامه نگاشته‌ام.»

✪ ✪ ✪

الف. عزیزی ـ دنمارک،

پست کارتی را که در آن از تغییر آدرس تان تذکر داده اید، گرفتیم. نفهمیدیم منظور تان از البم چیست تا ارسال می‌کردیم.

✪ ✪ ✪

با تشکر از دریافت وجوه ارسالی این دوستان نیز اطمینان می‌دهیم:

وجیهه از دوسلدورف آلمان	۴۰۰۰ کلدار
بلقیس از کانادا	۵۰۰ کلدار
راضیه از آلمان	۱۰۰ مارک
خواهران شهید سرور از آلمان	۱۰۰ مارک

✪ ✪ ✪

با سپاس فراوان از آنعده دوستانی که برای ما گزارش فرستاده اند گزارش های ارسالی شانرا در صفحات «گزارشها از سرزمین فاجعه ها» آوردیم. امیدواریم این دوستان کماکان به همکاری شان ادامه دهند.

با تشکر از مراجع فرستنده

نشریات رسیده

آذرین - د ښځو د فرهنگی او اجتماعی خدماتو د کانون خپرونه، ۱ گنه، ۱۹۹۴
آفتاب - نشریه‌ی فرهنگی، اجتماعی و ادبی، شماره های ۱۰، ۱۱، مارچ و می ۱۹۹۵
آوای زن - نشریه زنان ایرانی، شماره ۲۲، بهار ۱۹۹۵
آیینه افغانستان - ماهنامه‌ی مستقل، ملی و غیر حزبی، شماره های ۴۸ الی ۵۲
اتحادکار - ارگان مرکزی سازمان اتحاد فداییان خلق ایران، شماره های ۱۰ الی ۱۴، ۱۳۷۴
اتحادیه - نشریه اتحادیه سراسری ایرانیان مقیم سوئد، شماره اول، جنوری ۱۹۹۵
افغانستان و مطبوعات - شماره ۳۷، حوت ۱۳۷۳
انترناسیونال - نشریه حزب کمونیست کارگری ایران، شماره ۱۷، مارچ ۱۹۹۵
انقلاب اسلامی در هجرت - شماره های ۳۵۳ الی ۳۶۰، ۱۳۷۴
تعاون - نشریه مرکز تعاون افغانستان، شماره های ۱۰ الی ۱۲، قوس، جدی، دلو ۱۳۷۳
پر - ماهنامه، از انتشارات بنیاد فرهنگی پر، شماره های ۱۱۰ الی ۱۱۳
پَگاه - نشریه اجتماعی، فرهنگی و ادبی، شماره ۳، ۴، ۵
پلوشه - دکراچی نه دپښتو میاشتنی ادبی خپرونه، ۶۱ تر ۶۳ گڼی، ۱۹۹۵
پیام فدایی - ارگان چریکهای فدایی خلق ایران، شماره ۲ بهمن و اسفند ۱۳۷۳
جفاکش - ماهنامه اردو - شماره های ۳ الی ۶، ۱۹۹۵
جهان امروز - نشریه سیاسی - خبری، شماره ۶، بهمن و اسفند ۱۳۷۳
خبرنامه - ایشیاکی محنت‌کش خواتین کا ترجمان، نشریه اردو، شماره ۸ اپریل ۱۹۹۵
خپلواکی «آزادی» - نشریه مرکزی سازمان ملی و دموکراتیک آوارگان افغان، شماره ۲۴ عقرب ۱۳۷۳
در راه صلح - ناشر افکار اکثریت خاموش و غیراجیر افغانستان، شماره ۱۷ - ۱۶،
دعوت - اسلامی، خپلواکه، ملی، سیاسی، علمی او فرهنگی خپرونه، ۴۴ تر ۴۷ گڼی
دفتر های کارگری و سوسیالیستی - نشریه کارگری سوسیالیستهای انقلابی ایران، شماره ۲۷، ثور ۱۳۷۴
روزگارنو - نشریه‌ای در خدمت آزادی و حق حاکمیت ملت ایران، شماره‌های ۱۵۶، ۱۵۷، ۱۵۸، ۱۶۰، ۱۳۷۴
شورا - ماهنامه شورای ملی مقاومت ایران، شماره ۱۳، بهمن ۱۳۷۳
شهاب - نشریه فرهنگی واجتماعی‌اتحادیه خراسان درکانادا، شماره ۱۰، جدی ۱۳۷۳
کارگر امروز - نشریه انترناسیونالیستی کارگری، شماره های ۵۰ الی ۵۳، ۱۳۷۴
کارگر تبعیدی - نشریه انجمن کارگران پناهنده و مهاجر ایرانی، شماره های ۲۹ - ۲۸، مهر و آذر ۱۳۷۳
کوردستان - ارگان کمیته مرکزی حزب دموکرات کردستان ایران، شماره های ۲۱۸ الی ۲۲۱، ۱۳۷۴
کیوان -گزارشات و اطلاعات، شماره ۱، ۲
گاهنامه خبری - ارگان کمیته اختناق و سانسور در ایران، شماره های ۱، ۲ فبروری و مارچ ۱۹۹۵
لارد - ماهنامه اردو، شماره ۳، ۱۹۹۵
مجاهد ولس - آزاده، اسلامی او ملی جریده، د ۱۳۷۳ کال د دلو او حوت ۲۱۰ او ۲۱۱ گڼی
مزدور جدوجهد - نوجوانون اور محنت‌کشون کا سوشلسٹ رساله، نشریه اردو، شماره های ۱۵، ۱۶ فبروری و می ۱۹۹۵
مقدس هاته - نشریه اردو، شماره ۳ - ۲، می و جون ۱۹۹۵
میهن - شماره اول، ثور و جوزا ۱۳۷۴
نبرد خلق - ارگان سازمان چریکهای فدایی خلق ایران، شماره ۱۱۸
نقطه - نشریه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی، شماره اول، بهار ۱۳۷۴
نوکین دور - ماهنامه اردو، شماره ۴-۳، ۱۹۹۵
وائس آف فریدم - ترجمان جموں کشمیر لبریشن فرنٹ، نشریه اردو، جون ۱۹۹۵
وفا - هفته نامه اتحادیه نویسندگان آزاد، شماره مسلسل ۱۲۳، عقرب ۱۳۷۳
همبستگی - نشریه فدراسیون سراسری شوراهای پناهندگان و مهاجرین ایرانی، شماره‌های ۵۵ الی ۵۷
مجموعه مصاحبه‌های رادیویی با دکترمنوچهر گنجی در ۵ جلد

○ ○ ○

News summary *- ACBAR, March 1995*
Afghan News *- Published monthly by Jamiat-i-Islami-Afghanistan, Vol.10, NO.24 April 1995*
Afghanistan: *Amnesty International Condemns International Community For Ignoring Conflict in Afghanistan. March, April.1995*
Afghanistan: *The human rights crisis and the refugees - Amnesty International, Summary, Feb.1995*
ARIC Bulletin *- No. 2,4 and 5, 1995*
blätter des iz3w *- No.204 - 206, 1995*
CCA Newsletter *- No.1, Jan.1995*
PREVIEW'95 *- International women's Tribune Centre, No.4, Jan.1995*
Refugee *- UNHCR, No.99, 1995*
Shirkat Gah Newsletter *- special bulletin, Oct., Dec. 1994*
The Wings *- Dr. Homa Darabi Foundation, Vol.I, No.1 Feb.1995*
Women Envision *- Isis International, No.21 - 24, 1995*
Women in Afghanistan *- Human Rights Catastrophe, Amnesty International, May, 1995*
News and letters *- NO.9, Nov.1994*

اعلامیه ها:

- **قطعنامه کمیته دفاع از کارگران افغانستان - اسلو - ناروی، جنوری ۱۹۹۵**
- **اعلامیه به مناسبت اعلام موجودیت سازمان موحدین آزادیخواه ایران (سماء)**
- **رژیم اسلامی مسئول مستقیم گرانی و سقوط ریال است - جنبش روشنفکری ایران**
- **متن انگلیسی و فارسی نامه آیدا (کانون بین‌المللی دفاع از هنرمندان) عنوانی انجمن قلم نویسندگان ایرانی در تبعید، کانون نویسندگان ایران (در تبعید) و انجمن دفاع از آزادی قلم در ایران**
- **بسیج عمومی برای روز همبستگی ملی - جامعه معلمان ایران، حمل ۱۳۷۴**
- **اطلاعیه «شورای دموکراتیک پناهندگان و مهاجرین ایرانی» در رابطه با درگیری های اخیر کردستان عراق**
- **اطلاعیه «شورای دموکراتیک پناهندگان و مهاجرین ایرانی» در رابطه با عملکردهای اخیر حزب دموکرات کردستان عراق و اتحادیه میهنی کردستان**

ارسالی دقیقه ـ مسکو

پوزخندی بر دلقکان «جهادی»

بخشش های دوستم

ماه های اول ایجاد «جنبش» آقای دوستم در شهر مزار شریف بود و هرکس که از جنبش و یا خود او توصیف می‌کرد برایش امر تأدیه یک تن چای و یا نیم تن بوره و غیره را عنوانی قومندانی حیرتان می‌داد. چند روز سپری شد ذخیره گدام ها فروکش کردند در این اثنا جنرال مؤمن قومندان حیرتان نزد دوستم رفته و اظهار داشت: صایب در گدام های حیرتان چیزی نمانده اگر خدا نا خواسته وضع خراب شود ما به خطر کمبود مواد مواجه می‌شویم چه می‌شود که از بخشش های خود کم کنین؟ دوستم از شنیدن این گپ تکان خورده گفت: نباشه یک تن مگه چقه اس ... مه که از یک تن به کسی بیشتر امر ندادەام. جنرال مؤمن اظهار داشت: صایب یک تن معادل یکصد و چهل و دو سیر کابل و یا یک هزار کیلو گرام هس. دوستم که اولین بار به اهمیت یک تن مواد پی می‌برد گفت: وای... وای... نباشه مه فکر می‌کدم که تن از یک سیر فقط چند پاو زیادتر هس.

راه حل والا جان وثیق

گویند روزی تعدادی از مأمورین وزارت اطلاعات و کلتور عریضه دسته جمعی به والاجان «وثیق» معین نشراتی آن وزارت تقدیم داشته و در آن تقاضا کرده بودند از اینکه وزارت اطلاعات و کلتور در مرکز شهر موقعیت دارد و از سویی وزارت فرهنگ و کلتور افغانستان است باید تشناب هایش مجدداً فعال گردند تا بوی بد آن ها به شهر سرایت نکند. والا جان وثیق که سرپرست وزارت بود عریضه را گرفته و فردای آن به قلم جلی در زیر عریضه احکام ذیل را ارشاد فرمود:

اسلام کبنی تپ او کـمود نشـته
زه والا جان په دیـوالو شـاشی کـومه

آفتابه و لگن «رئیس جمهور صاحب»

روزی سفیر ایران که به مهمانی آقای ربانی رئیس «دولت اسلامی» رفته بود، پروفیسر بیچاره را در تهکاوی ارگ بالای یک قالینچه نشسته دید. بعد از چند دقیقه غذای مختصری آماده شد و از الماری داخل تهکاوی یک آفتابه و لگن را کشیدند تا دست های آقای پروفیسر و سفیر ایران را بشویند. آقای محی‌الدین نجفی سفیر ایران به رسم نصیحت برای پرزیدنت صاحب اظهار داشت: حالا که شما رئیس دولت هستین باید تشریفات را مراعات کنین، نشستن بر زمین و با آفتابه و لگن دست شستن با مقام شما سازگار نیست. آقای پروفیسر آهی کشید و گفت: برادر عزیز فقط از دارایی های ارگ همین آفتابه و همین قالینچه باقی مانده و دیگران را «برادران» به غنیمت برده اند. این ها را از این جهت در تهکاوی گذاشته و کلید آنرا در جیب خود مانده‌ام که تا روزی که خودم در ارگ هستم از آن استفاده کنم و بعد به صفت غنیمت با خود ببرم.

تنها کار خوب کمونیست ها

بعد از سقوط رژیم نجیب تعمیر کمیته مرکزی حزب وطن به تصرف حزب حرکت انقلاب اسلامی به رهبری ملا محمد نبی محمدی افتاد و «مجاهدین» حزب حرکت اتاق های تعمیر را برای خود شخصی ساختند. روزی یکی از کارمندان سابق شورای مرکزی حزب وطن از وطندار «مجاهد» خود که در تعمیر جابجا بود پرسید: از کدام کار کمونیست ها خوش شما آمد؟ مرد اظهار داشت: لعنت به همه کمونیست ها، در این کشور کدام کار خوب نکردند فقط یک کار آنها پسند خاطر من شد و آن ساختن تپ های کلان در تشناب هاست زیرا در تپ هر اندازه که آدم قضای حاجت کند بزودی پر نمی‌شود.

گور هندو و جبهه مجددی

همینکه جناب پروفیسر مجددی از ریاست دولت اسلامی سبکدوش شد به جلال آباد رفت و علیه ربانی و گلبدین و سیاف بیانیه بسیار خشن ایراد کرد. بعد از ختم بیانیه آقای نجیب‌اله مجددی پسرش به او گفت: پدر کار خوب نکردی با این حرف های خود برای آینده جبهه نجات اسلامی مشکلات خلق کردی. حضرت صاحب خندید و گفت: نجیب جان تو هنوز جوان هستی و نمی فهمی. من و تو که امروز به پشاور رفتنی هستیم حزب ما نیز غیر از من و تو عضو دیگری ندارد همچنان که گور هندو راکسی در دنیا ندیده جبهه ما را نیز کسی ندیده است بناءً به کی ضرر می‌رسد؟ □

مسئله ملی و بدمستی های ...

ستم ملی بر اقلیت های ملی را در افغانستان بپوشانید یا سطحی و کم اهمیت جلوه دهید.

تا زمانیکه ارتجاع حاکمیت دارد و در حال حاضر تا زمانیکه این خرک و درک مافوق ارتجاعی بنیادگرایی از افغانستان رخت برنبسته، «مشکلات» ملی نه تنها حل نخواهند شد بلکه برعکس به علت چاشنی فاشیستی نوع بنیادگرایی بیش از پیش پیچیده‌تر، خونین‌تر و خطرناکتر تبارز خواهند کرد. آفت بنیادگرایی در اوایل مردم ما را عمدتاً بر اساس دین و مذهب مقابل هم قرار داد و اکنون که بوی شان در حدی غیر قابل کنترول بالا گرفته، با تمام نیرو می‌کوشند آتش مسئله ملی شعله‌ور باشد تا بدینوسیله بر عمر «امارت» های خود چند صباحی افزوده و عقده‌های حقارت دیرینه‌ی شان را وا کنند.

صف بندیهای جدید سیاسی بر پایه گرایشهای قومی به اشکال ظاهراً عجیب هم صورت می‌گیرد. مثلاً با آنهمه فحاشیهای کوچگی بنیادگرایان و مخصوصاً گلبدین و سیاف علیه ظاهرشاه و حتی تهدید علنی او به مرگ، فکر می‌شد که هواخواهان شاه سابق در اروپا و امریکا با هر حزبی سر آشتی خواهند داشت به استثنای آن دو باند. اما وضع طوری است که بنیادگرایان موفق شده اند گروهها و عناصر غیر بنیادگرا را برپایه قومپرستی به طرف خود بکشانند برای نمونه می‌توان نشریه طرفدار ظاهرشاه «در راه صلح» را ذکر کرد که به طرز مهوعی تقلا دارد خود را به حزب «انجنیر صاحب حکمتیار» سرش کند. □

بقیه در شماره آینده

د ایران رژیم په پاکستان کی له تروریزم څخه ملاتړ کوی

د پاکستان په چارو کی د ایران رژیم لخوا مذهبی اختلافونو ته لمن وهل او تروریزم خوړونکی رنګه لاس وهنه په ډول ډول علتونو په ځانګړی توګه ددی هیواد په مطبوعاتو باندی د شیعه ډلی د ټینګی برلاسی له امله، په ډیر لړاو په سوړیزه ډول غندل او څرګندیږی. خو په ورستنیو میاشتوکی په ځانګړی توګه کراچی ښار کی ددغو لاس وهنو لمنه داسی خوره او جنایتکارانه شوی دی چی ټول دولتی واکمن، اپوزیسیون او سیاستپوهان پرته د ایران له نوم اخیستلو ورځینی خبری کوی.

د پاکستان خلکو ته دکراچی په قتلونو کی د ایران لاس درلودل څکه د منلو وړ دی چی څو مودی وړاندی دولت په کراچی کی دهند قونسلګری په تروزونو کی دلاس درلودلو په تور وتړله. خو داکار یو پوټه هم ګټور تمام نشو او د سنی ډلو پر جوماتونو څملی ونه‌دریدلی. مولانا اعظم طارق د پارلمان غړی او دپاکستان سپاه صحابه (یو بنسټپالی او دشیعه ضد سازمان) رهبر د فبروری په اوومی پارلمان کی په ډاګه کړه چی ایران دکراچی په نښتوکی لاس لری او بلواګرو ته د ایران لخوا روزنه او پیسی ورکول کیږی څو د سنیانو پر جوماتونو بریدونه ترسره کړی. □

گزارشها از افغانستان....

ارسالی سلیمه ـ کابل

تباهی کابل و شادی ربانی

به تاریخ ۲۶ مارچ ۱۹۹۵ از جلال‌آباد روانه کابل شدم و مشکلات که در راه ایجاد گردید گوشه‌ای کوچکی از رنج و عذابیست که هر روز مردم ما می‌کشند.

ـ کرایه موتر بینهایت بالا رفته بود که در مقابل اعتراض مسافرین دریور اخطار می‌داد که اگر همین پول ۱۰۰۰۰ افغانی را ندهید از همین نصف راه شما را به جلال‌آباد برمی‌گردانم. چون سرک ها همه به خامه مبدل گردیده اند و بار موتر هم سنگین بود بعد از ۸ ساعت به کابل رسیدیم.

یک قفس کلان مرغ در بالای موتر جابجا شده بود که تقریباً ۱۰ ـ ۱۵ مرتبه موتر از طرف جهادیها توقف داده شده و هر کدام فرمایش دو سه مرغ را می‌دادند. قفس مرغ اصلاً از یک مرد بود ولی او از یکی از راکبین سرسفید زن تقاضا کرد که به جهادیها بگوید مرغ ها از او است زیرا اگر من صدایم را بکشم هم لت و کوب می‌شوم و هم مرغ هایم را از دست می‌دهم.

عکسها از «پیام زن»

فاکولته های هنرها و ترنری که توسط سگان پست بیگانه این دشمنان خونی علم و فرهنگ، چیزی از آنها بجای نمانده است.

چهره کابل شهر ماتم‌زده‌ام را کاملاً دگرگون یافتم از بسکه خراب و ویران شده بود حیرت کرده و نفرتی بی پایان نسبت به جهادی های خاین تمام وجودم را گرفت. خلاف آنچه از اخبار و رادیو ها می شنیدم. شهر را کاملاً مانند گورستان یافتم و به تمام خاینان بنیادگرا و اربابان شان و همچنان رادیو های جهان که فقط گوشه های بسیار کوچک از ویرانی کابل را گفته بودند، لعنت فرستادم.

دکانها اکثراً در کانتینر و کراچی ها جابجا بود. اکثر خانه های مسکونی و مؤسسات دولتی طوری آسیب دیده‌اند که هیچ قابل استفاده نیستند. مناطق خوشحال خان، کارته مأمورین و افشار ، قرغه، کوته سنگی، کارته چهار و کارته سه، ده افغانان، دهمزنگ، دارالامان، چهلستون، کارته نو و رحمان مینه چنان ویران شده که برای مردم تشخیص خانه ها و دکانهایشان ناممکن است. باوجودیکه فعلاً این مناطق زیر تسلط به اصطلاح دولت است ولی مردم جرأت رفتن را ندارند چون همه کوچه ها و خانه های مردم مین‌گذاری شده چند فامیلی که رفته بودند در اثر انفجار مین کشته شدند. تمام برق و سیستم آبرسانی شهر قطع است و تلویزیون «دولت» فقط برای قومندانانش است که صاحب جنریتور ها می‌باشند. در دفاتر دولتی اصلاً کار وجود ندارد. اکثر مأمورین برای امضاء می‌آیند و دوباره برمی‌گردند.

در تمام شهر تقریباً ۵ ـ ۷ سرویس فعالیت دارد. کرایه تکسی فوق‌العاده بلند است. مثلاً از حصه اول خیر خانه تا کارته پروان ۲۵۰۰ افغانی می‌خواهند. اکثراً مردم پیاده رفت و آمد می‌کنند. بخصوص معلمین و شاگردان همه پیاده می‌روند. ولی ربانی خوش است که دولت دارد و پوهنتون و مکاتبش آغاز شده!

مکاتب ۱۵ حوت ۱۳۷۳ شروع شده قسمی که در یک مکتب چندین مکتب دیگر جا داده شده میز، چوکی، کتاب اصلاً وجود ندارد. اکثر صنوف تخریب شده اند امتحانات که از سال ۷۰ مانده پیهم گرفته می‌شود قسمیکه یک شاگرد که در سال ۱۳۷۰ صنف چهار بود در یک سال صنف هشت می‌شود. امتحانات را مردم ارتقا می‌نامند. در «لیسه عایشه درانی» ۱۸ مکتب دیگر جابجا شده، شاگرد، معلم و پیاده در صحن حویلی هستند. برای هر مکتب یک صنف داده شده که آن هم اداره مکتب است. امتحانات هم در روی حویلی بدون چوکی و میز گرفته شد.

ـ تاریخ ۹ حمل ترمیم پوهنتون آغاز شده و ۱۵ حمل افتتاح می‌گردد. صنوف همه پر از خاک و سمنت و بوجی های ریگ است چت ها همه افتاده و تمام پوهنځی ها به شدت آسیب دیده که پوهنځی وترنری، زراعت و هنرها در ردیف اول خرابی می‌آیند. اثاثه و کتب درسی و سامان آلات تجربی اصلاً وجود ندارد همه اش سوخته و تکه تکه شده اکثر جاهای پوهنتون مین گذاری شده که به معلمین و استادان هشدار داده اند که در گشت و گذار شان توجه کنند معلمان و استادان جرأت آمدن را نداشتند. سرک های پوهنتون همه تخریب شده. کنکور هم شکل امتحان مکاتب را دارد از سال ۷۰ پوهنتون بسته شد. امتحان وجود ندارد، فارغان دوازده مستقیماً به پوهنځی ها تقسیم بندی می‌شوند.

دلالان سیاسی ربانی، گلبدین و شرکا را در هر قبایی باید منحیث پست ترین اجیران اخوان افشا کنیم.

گلبدین و ربانی و شرکا باید بعنوان جنایتکاران جنگی و میهنفروشان محاکمه شوند!

ارسالی فرید احمد - حاجی کمپ پشاور

تجاوز سگان دوستمی به یک مرد هفتاد ساله

در کارته نو کابل یک مرد تقریباً هفتاد ساله را می‌شناختم که همراه با دو دختر جوان و یک زن از پا افتاده اش زندگی می‌کرد. وقتی سگان دوستمی از موضوع آگاهی می‌یابند، تصمیم تجاوز به دختران موصوف را می‌گیرند. مرد سالخورده با درک این مطلب فوراً دختران جوان و همسر از پا افتاده‌اش را بجای دیگری انتقال می‌دهد و تنها خودش در خانه می‌ماند. شب بعد سگان دوستمی مست و بیخود ناگهان خود را بخانه انداخته و دیوانه وار به جستجوی دختران جوان می‌پردازند که چشم شان به مرد سالخورده می‌افتد که خود را در گوشه اتاق گرفته بود. جانیان خوک صفت نخست مرد سالخورده را زیر لت و کوب می‌گیرند که دخترهایت را چه کردی. ولی به این هم دل شان تسکین نمی‌شود و تا صبح هرکدام این جانیان چند بار به پدر خود به آن پیر مرد تجاوز جنسی می‌کنند و بعد از غارت تمام اموال، خانه را ترک می‌گویند.

ارسالی عاطفه ـ کابل

تأمین جهادی حقوق زنان

«دولت» اسلامی ربانی فرمان صادر کرده که دفاتر زنان و مردان از هم جدا شوند و زنان حق ندارند با مردان احوالپرسی کرده و دست بدهند. فعلاً در وزارت معارف و وزارت مالیه این دستور عملی شده است و همچنان در مکاتبی که دختران و پسران یکجا درس می‌خوانند، در وسط صنف پرده زده اند تا صنف دختران و پسران جدا شده و یکدیگر را نبینند.

ارسالی رابعه لطیف ـ کابل

برخورد جهادی به زن

خانمی بیوه که شوهرش را در جنگهای «جهادی» از دست داده بود با پنج طفلش با مشکلات زیاد روزهای سرد و قحطی را سپری می‌کرد. و برای امرار معاش در وزارت اطلاعات و فرهنگ وظیفه داشت. اما آمر دفتر او را بخاطر زن بودنش از دفتر رانده و برایش گفته بود: «تو که زن هستی چطور می‌توانی در این دفتر با مردها باشی؟»

«شاه شهید» جهادی زده

عکس از «پیام زن»

جنایت قومندان پیس گلبدین

تقریباً ۳۱ نفر زن که در کمری واقع بگرامی توسط افراد گلبدین اسیر بودند بعد از سقوط گلبدین در چهارآسیاب رها گردیدند. آنان گفتند: «قومندان پیس یکی از افراد گلبدین مرتکب این جنایت شده است.»

ارسالی گل محمد - مزار

نظر محمد را کی کشت؟

نظر محمد دو سال قبل بخاطر انتقال یکمقدار مالش از خانه‌اش که در شوربازار بود می‌رود ولی بعد از آن زنده و مرده اش گم می‌شود. نسیمه خانمش با چهار طفل و عالم رنج تنها می‌ماند. زن تیره بخت که هیچ سر پناه و نان آور ندارد فعلاً در گالری وظیفه گرفته و بحیث خدمه از ۸ صبح تا ۲ بعد از ظهر کار می‌کند. ۷۰ هزار معاش دارد که کفاف زندگی بخور و نمیر نسیمه با چهار طفل و مادر مریضش را نمی‌کند.

دو جنایت جهادی

شایعه بود که «دولت» یک زندان پر از زنان برهنه را در منطقه پوهنتون کشف کرده که ناخن و موهای آنان به شکل وحشتناکی رسیده و اکثر شان حالت غیر نورمال را داشتند.

ـ در انستیتوت طب کابل خندق های کلان پر از اجساد زنان و مردان مسن پیدا شده «دولت» هم جلو افراد را نمی‌گرفت و مردم هم بدون آنکه کس مانع شان شود از آنها دیدن می‌کردند.

مردم پیشبین مرگ مفاجات خود هستند

در شب ۲۰ اسد ۱۳۷۳ نجلا دختر عبدالصمد، معلمه یکی از لیسه های شهر کابل به اهل خانواده اش می‌گوید ما و شما هر روز که بخاطر وظیفه و کارهای خود بیرون می‌رویم باید شهرت و یک قطعه عکس خود را با خود داشته باشیم که اگر کشته می‌شویم لااقل جای ما معلوم باشد. فردا نجلا به قصد خریداری به شهر نو می‌رود و هدف راکتی قرار می‌گیرد که فقط سرش را می‌برد. سر نجلا پیدا نمی‌شود. اما او را از روی شهرتش به فامیلش تسلیم می‌دهند.

جشن سالروز فاجعه

«دولت» ربانی سومین سالروز پیروزی به اصطلاح انقلاب اسلامی را جشن گرفت. تیل تمام شهر را بخاطر مراسم برگزاری و چراغان نمودن کابل خریداری کرد که باعث بلند رفتن سرسام آور قیمت تیل گردید؛ تمام موتر های شهر از فعالیت ماندند و قیمت کرایه فوق العاده بالا رفت. بسیار طبیعی است که شادی و جشن این جانیان وقیح بنیادگرا برای مردم ما به معنی تشدید مصایب و غمهای شان باشد.

ارسالی سلیمه - کابل

نرخهای جهادی مواد خوراکی

- نرخ مواد ارتزاقی آنچنان بالا رفته که معلوم نیست مأموران با معاش ناچیز خویش و دیگر مردم فقیر ما چگونه شب و روز می‌گذرانند:

آرد یک بوری ۱۰۰ کیلویی	۹۵۰۰۰
یک پیپ روغن ۵ کیلویی	۲۴۰۰۰
کچالو فی سیر	۳۵۰۰
پیاز فی سیر	۶۰۰۰
چوب فی سیر	۲۵۰۰
تیل فی لیتر	۲۵۰۰
گوشت گاو سرخی فی کیلو	۷۰۰۰
گوشت گاو استخوانداز	۴۵۰۰
بوره فی کیلو	۲۵۰۰
برنج پاکستانی فی سیر	۱۵۰۰۰
یک چارک کینو	۲۰۰۰
زغال فی سیر	۵۰۰۰

ارسالی صدیق - ننگرهار

بنیادگرایان حقیر و پرعقده، سراسر کابل ما را اینچنین غارت و نابود کرده اند؛ آیا با ریخته شدن خون ناپاک کلیه جهادیان خاین بنیادگرا هم میتوان آنرا تلافی کرد؟

امامت یک قاتل

گلبدین در قول اردوی ولایت ننگرهار صرف امامت مسجد قول اردو را بدوش داشته و تحت نظارت شدید شورای ولایت متذکره قرار دارد. مردم ننگرهار بخصوص آنانیکه در نواحی مسجد زندگی می‌کنند شدیداً علیه امامت وی اعتراض نموده و می‌گویند اگر ملا امام مسجد گلبدین باشد نماز ما قبول نمی‌شود بخاطریکه او یک قاتل است و پشت سر قاتل نماز خواندن روا نیست.

شورای ننگرهار و برادر گلبدین

شورای «جهادی» ننگرهار در تمام قطعات نظامی ولایت تجدید نظر جدی نموده است و در آنها افراد قابل اعتمادش را جابجا و در هر صد متر یک پوسته امنیتی جدید مستقر نموده و هدف عمده شورا از این عمل خلع سلاح افراد گلبدین و جلوگیری از نفوذ حزب او در این ولایت می‌باشد.

قوماندانان تاجر پیشه

تمام دکان ها و سرا های شهر جلال آباد توسط قوماندانان «جهادی» خریداری شده است. این قوماندانان با همکاری هم شرکت ها ایجاد کرده و به تجارت مشغول اند. اموال و اجناس را از طریق میدان هوایی ننگرهار وارد می‌نمایند و طبق نرخ نامه‌ای که خود نافذ نموده اند، آنها را بفروش می‌رسانند.

تر هغه چې دگلبدین گوند او یاران یې وې زموږ د خلکو ستونزې او کړاونه به پای ته ونه رسیږي!

بدون مبارزه علیه فاشیزم بنیادگرایی مبارزه برای آزادی و دموکراسی بی‌معنی و پوچ است!

ارسالی سلیمه ـ کابل

عذاب بر سر عذاب

تاریخ ۲۴ مارچ ۹۵ نزدیک میدان هوایی جلال‌آباد ساعت ۱۲:۴۵ روز بود. تعداد زیاد مردم با چند موتر در یک گوشه سرک جمع شده بودند دو نفر در اثر انفجار مین از بین رفته و از دور فقط گوشت سرخ با خون فراوان معلوم می‌شد. مردم جرأت پیش رفتن را نداشتند و با چنگک اجساد را کش می‌کردند. مردم عذاب دیده ما شاید تا سالهای دیگر هم بار این مصیبت ها را تحمل کنند.

وطن اهـریمنان بسـیار دیـده‌ست
وطن بسیار در خـونش تـپیده‌ست
وطـن هــربار امــا دشـمنان را،
زپا افکنده‌است و خود رهیده‌ست.

م.آزرم

ارسالی غ.ا ـ هرات

«حکومت اسلامی» حامی تجاوزکاران بی‌ناموس جنسی

یک تن از جهادی های بی ناموس به نام بسم الله فرزند عبدالروف از قریه رباط روزی ولسوالی شیندند، به تاریخ ۴ قوس ۱۳۷۳ به خواهر زن خود تجاوز می‌کند بعد از مدتی مردم قریه از وضع بارداری دختر با خبر می‌شوند و پدر دختر مجبور می‌شود به «دولت» شکایت کند. دولت «انقلاب اسلامی» بسم الله نام را گرفته به هرات می‌برد. اما بعد از ده روز همراه با چند تن جهادی به قریه آمده به صفت ملک (ارباب) قریه به مردم معرفی می‌گردد.

تجاوز سه جهادی به مادر شان

به تاریخ ۲ دلو ۱۳۷۳ مادری حدود ۵۰ ساله بعد از خرید از بازار در راه به طرف خانه خود در حالیکه می‌خواست از رود خانه‌ای بگذرد، سه جهادی بی‌ناموس او را می‌بینند و به او اشاره می‌کنند که بیا با هم عشق و حال کنیم. مادر بیچاره با تضرع به آنان می‌گوید که شما مثل بچه های من هستید اینطور گپ ها نزنید. شرفباختگان جهادی بـا بـی‌شرمی خـاصی می‌گویند که این حرفها چیست در بیابان کفش کهنه نعمت است و هر سه به مادر شان تجاوز می‌کنند. اقارب مادر به څارندوی شکایت می‌کنند اما کسی به داد آنان نمی‌رسد. مردم «قلعه کرم» که از جریان خـبر مـی‌شوّند بـه «رهبران جهادی» دشنام داده و می‌گویند دولت پوشالی هـزار بار به این دولت شرف داشت. اینهـا زیـر نـام اسلام چه جنایات و فجایعی است که انجام نمی‌دهند.

مزه همسایگی با «کندک جهادی»

شخصی بنام عبدالظاهر که مدت ۱۳ سال در ایران مهاجر بود به تاریخ ۳ حمل ۱۳۷۳ به وطن آمده در پهلوی «کندک جهادی» ولسوالی شیندند خانه‌ای را کرایه می‌گیرد. او فکر می‌کند که حکومت اسلامی است و خانه وی جای امنی می‌باشد. اما شب ۵ حمل که همراه با فامیل به خانه خسرزاده خویش می‌رود دزدان جهادی به خانه وی داخل شده مبلغ ۴۵ لک افغانی را می‌ربایند. قومندان کندک و افراد نزدیکش باوجودیکه دزدان را خـوب می‌شناسند، گاهی اقارب عبدالظاهر را متهم می‌سازند و گاه شخص بی‌گناه دیگر را تا ازین طریق لکه های بدنامی «دولت» جهادی شان را بر سر مردم بی دفاع پاک کنند.

خشم گنجشک گیر جهادی!

به تاریخ ۲۸ دلو ۱۳۷۳ جوانی ۲۴ ساله و تازه نامزد شده، بنام دوست محمد توسط یک تن از جهادی های مربوط مدیریت امنیت گارنیزیون کشته می‌شود. جریان بدین قرار است که آن روز دوست محمد جـهت آبیاری زمین های خود به مزرعه رفته و سه تن از جهادیها را بر زمین های گندم که تازه‌کشت کرده بود در حال نشاندن دام گنجشک می‌بیند و به آنها می‌گوید این کار شما زحمت چندین ماهه مرا از بـین مـی‌برد. جـهادیها برافروخته شده و یکتن از آنان با فیر تفنگچه، دوست محمد را به خاک و خون می‌غلتاند.

تجاوز جهادی به زن مهاجر

به تاریخ ۱ دلو ۱۳۷۳ یک جهادی بنام صبغت الله فرزند حبیب الله از قریه نصر آباد ولسوالی شیندند در خانه یکی از مهاجرین هراتی در شیندند

داخل شده بزور به زن مهاجر بدبخت تجاوز می‌کند. سبب سروصدای زیاد فامیل، مردم خبر می‌شوند و جهادی شرفباخته را گرفته به ولسوالی می‌برند. لیکن چند ساعت بعد شخصی از اقارب شان بنام شرف‌الدین قومندان کندک های سرحدی آمده او را رها می‌سازد.

اسماعیل خان و قومندان تریاک فروش

به تاریخ ۵ جدی ۱۳۷۳ در نظام قراول دروازه شرقی میدان هوایی شیندند ۲۰ کیسه تریاک توسط عساکر ضبط و به قومندان فرقه دگروال عبدالعزیز تسلیم داده می‌شوند. اما قومندان صاحب جهادی تریاک را به طور مخفی به فروش می‌رساند. مدیر امنیت از مسئله خبر و به اسماعیل خان راپور می‌دهد. اسماعیل خان قومندان فرقه را خانه نشین می‌سازد ولی بعد از مدتی وی را دوباره به حیث معاون قول‌اردو در ولایت هرات مقرر می‌کند. نامبرده فعلاً والی صاحب فراه می‌باشد.

«حکومت اسلامی» حامی تجاوزکاران جنسی

به تاریخ ۴ جوزا ۱۳۷۳ یک تن از جهادی ها بنام طاهر، پسری را با بوتل شراب گرفته به خاطر تجاوز به باغ خود می‌برد. مردم رهگذر آنان را می‌بینند و به «دولت» خبر می‌دهند. طاهر با بچه و بوتل شراب دستگیر می‌گردد ولی چون او خسرزاده نصیر احمد قومندان گارنیزیون میدان هوایی شیندند است همان روز رها می‌گردد. مردم بیشتر پی می‌برند که بسیاری از «جهادی» ها واقعاً جانورانی کثیف‌اند که خود را زیر لباس اسلام پوشانیده‌اند.

سگ جنگی جمعیت و حزب

به تاریخ ۲ دلو ۱۳۷۳ نیروهای جمعیت اسلامی به خاطر از بین بردن نیروهای حزب اسلامی به کوه های باغ وایتلو می‌روند که نیروهای جمعیت در کمین آنان می‌افتد و به تعداد ۸ نفر سرباز بیچاره کشته می‌شود. اجساد را جمعیتی ها همانجا گذاشته خود شان فرار می‌کنند.

داکتر که جهادی شد تجاوزکار می‌شود

به تاریخ ۲ عقرب ۱۳۷۳ زنی که مریضی شدیدی داشت به روغنتون نمبر ۴ میدان هوایی شیندند مراجعه می‌کند. داکتر موظف که از جمله جهادی های بی‌ناموس است بجای تداوی به زن تیره بخت تجاوز می‌کند. در همین اثنا شوهرش داخل عملیات خانه می‌شود و به همه چیز پی می‌برد. او به آرامی با زن خود به خانه می‌آید و با کلاشینکوف خود و زنش را می‌کشد. «دولت» وقتی از حادثه خبر می‌شود داکتر را به مدت ۱۰ روز زندانی می‌کند!

ارسالی گل محمد - مزار شریف

قربانی جنایتکاری طالبان

به تاریخ ۲ عقرب ۱۳۷۳ در اثر راکت باران طالبان به شهر کابل دختر محمد آصف مسکونه شهر نو کابل همراه با خواهر و مادرش بطرف در دهلیز خانه می‌دوند تا از مرگ نجات یابند. در همین اثنا دروازه حویلی همسایه به صدا می‌آید. نیلیه به تصور اینکه دروازه خود آنهاست و پدرش آمده با عجله می‌رود تا دروازه را باز کند اما هنوز دستش به دستگیر دروازه است که پارچه‌ای راکت بین بیلک های شانه اش فرو می‌رود و گرد و خاک عجیبی فضا را پر می‌کند. مادر و خواهرش که نزدیکش می‌شوند جگر و قلب نیلیه جوان را پیش پایشان می‌بینند که هر دو بلافاصله بی‌هوش می‌شوند. بعد از کمی آرامی همسایه ها به کمک شان می‌رسند.

نیلیه ۲۲ ساله ذکی، باهوش، مردم دوست، وطنخواه و محبوب فامیل، اقارب و دوستانش بود. بسیار آرزو داشت داکتر شود تا در خدمت هموطنان فقیر خود قرار گیرد.

ارسالی رابعه لطیف - کابل

رحم طالبان بر اهالی کابل

به تاریخ ۲۳ حوت راکت های نوع سکر از طرف طالبان به نواحی مختلف شهر کابل پرتاب گردید که تلفات جانی زیاد از خود بجا ماند.

ارسالی خالده - قندهار

طالبان و کشمکش با برادران جهادی و...

به تاریخ ۲۰ حمل ۱۳۷۳ بین نیرو های اسماعیل خان و طالبان در قسمت های دل‌آرام جنگ درگرفت. فرمانده طالبان در این جنگ ملا محمد و فرمانده نیروهای اسماعیل، علاوالدین بود. بعد از زخمی شدن علاوالدین، اسماعیل یکی دو روز جنگ را رهبری کرد. قرار اطلاع نیروهای اسماعیل به دستور شخصی نامعلوم عقب نشینی کردند.

عبدالخالق معاون امنیت ملی ولایت فراه که از جمله افراد قابل اعتماد اسماعیل است، با شنیدن خبر عقب نشینی فوراً در ولایت فراه دست بکار شده تمام افراد خویش را مسلح و به انار دره انتقال می‌دهد. ولسوالی انار دره

را سنگر ساخته و بر اساس تماس با اسماعیل امکانات بیشتری در اختیار وی قرار می‌گیرد. بعد از چند روز اسماعیل با هلیکوپتر به انار دره آمده به اهالی منطقه سخنرانی می‌نماید. وی مسئولین نظامی و اداری فراه را عامل شکست خویش قلمداد نموده و اظهار داشت: «اگر فراه را دوباره اشغال کردم کسانی مسئول نظامی و اداری خواهند بود که صد در صد به اوامر و قومانده من باشند. تمام آنان دزد و چپاولگر بودند. در طی دو سال مبلغ چهار صد میلیون را در اختیار آنان گذاشتم تا معاش پرسونل دولتی را تأدیه کنند ولی تمام پول ها را به جیب زدند.»

والی فراه شیر احمد سناتور که فرار کرده بود با اسماعیل تماس گرفت ولی اسماعیل برایش گفت : «عامل شکست و بدبختی در شهر فراه خودت بودی حالا هر جایی که می خواهی برو.» بالاخره والی صاحب ناگزیر با همراهان خویش در کوه های اورانجیران مخفی می‌شود.

... و اکنون خصومت ددمنشانه با زن، علم و فرهنگ به شیوه‌ی طلبه‌ای

طالبان در ولایت قندهار به زنان حق گشت و گذار را نمی دهند و به دکانداران هم اخطار داده اند که به آنان چیزی نفروشند. همچنان به داکتران و نرسان زن اجازه کار کردن را نداده اند و به داکتران مرد اخطار کرده‌اند که نباید زنان را معاینه و تداوی کنند زیرا که نا محرم اند.

در قندهار و فراه به دریوران داخل شهر هوشدار داده اند که حق ندارند زنان را به موتر سوار کنند. و در صورت تخلف موترهایشان ضبط می‌شود. رانندگان هم مجبوراً این دستور را عملی می‌کنند.

بعد از آمدن طالبان در فراه لیسه میرمن نازو که یکی از لیسه های با سابقه کشور است فوراً مسدود گردید و حدود ۸۵۰ شاگرد و ۴۵ معلم آن خانه نشین شدند. آنان مکتب ابتداییه بچگانه عسکر آباد را در لیسه میرمن نازو انتقال دادند.

بعد از آمدن طالبان ابتداییه نسوان یزده، ابتداییه نسوان جوین نیز تعطیل شدند.

به تمام معلمان و مأموران زن که در مکاتب و ادارات کار داشتند و اکثر شان یگانه نان آور فامیل های خود بودند، دستور داده اند که از خانه‌های خود بیرون نشوند.

بی بی خورد یکی از قابله های ورزیده و خوشنام منطقه بشمار می‌رود که از احترام خاصی بین مردم برخوردار است. او که شوهرش چند سال قبل فوت کرده است. دارای دو طفل است و نمی‌خواهد ازدواج دیگری بکند. مولوی فیاض که از طرف اسماعیل خان بحیث رئیس تعلیم و تربیه فراه تعیین شده بود و دو زن هم داشت بی بی خورد را تهدید به ازدواج کرد ولی او مقاومت نشان داد. تا جایی که دیگر نمی‌توانست برای کارهای قابلگی از خانه بیرون آید. مردم از این ناحیه سخت احساس مشکل می‌کردند. ولی زمانی که طالبان آمدند. بی‌بی خورد را رسماً خانه نشین کردند.

با استقرار طالبان به پسته های راه های خروجی شهر دستور داده شد که زنان را بدون چادری اجازه داخل شدن به شهر ندهند طالب بچه های نوجوان و مغرور وقتی زنی را در موتر می‌دیدند که در چادر نماز بزرگی خود را پیچیده اما چادری ندارد با لحن تهدید آمیز و تمسخر آمیز از دریور می‌پرسیدند این «نر» است یا «ماده» و بعد موتر‌ران را مورد ضرب و شتم قرار می‌دادند. اکثر زنانی که از مهاجرت برگشته اند چادری ندارند لذا آمدن به شهر مشکل پیدا کردن چادری را مقابل آنان قرار داده و قرض گرفتن چادری معمول گردیده است.

آنانی که در چهارچوب خرک و درک موجود خواهان به اصطلاح بهبود وضع تعلیم و تربیه و صحیه و امور شاروالی (!) اند یا احمق اند یا عوامفریب یا جارچی های حقیر بنیادگرایان یا هر سه!

ارسالی قادر ـ کابل

شکنجه با خوردن دل و جگر انسان

در ماه دلو ۱۳۷۳ حزب وحدت یک نفر پنجشیری را که نزد شان زندانی بود مجبور ساختند دل و جگر پنجشیری دیگری را بخورد که بعد از این خوردن شخص مذکور با وضع صحی بسیار بد فرار نموده و فعلاً در شفاخانه صلیب سرخ بستر است.

ارسالی فوزیه - کابل

فیلم سازی حزب وحدت از دختران و زنان

حزب وحدت فیلمهای سکس بنام «عشق در سینمای بـریکوت» از دختران و زنان ربوده شده توسط حزب مذکور، ساخته است. این فیلمها با قیمتهای بسیار گزاف تجارت می‌شوند.

مزاری و پتنوس چشمهایش

زنی که در جستجوی پسر گم شده‌اش بود چشم دید خود را چنین قصه کرد:

وقتی که پیش عبدالعلی مزاری رفتم اشک ریختم و از او پسـرم را خواستم. مزاری فریاد کشید و گفت که پسرم پیش آنها نیست ولی وقتی اصرار کردم که پسرم پیش شماست، مزاری بعد از چند لحظه سکوت گفت پتنوس را بیاورید.

آنگاه پتنوس پر از چشم های کشیده را پیش من گذاشتند. ترس و وحشت وجودم را فرا گرفت. مزاری گفت چشمهای بچه‌ات را بشناس. من وحشتزده و گیج آن جا را ترک کردم.

ارسالی رابعه لطیف ـ کابل

جنایات حزب وحدت

در اوایل میزان ۱۳۷۳ تعداد زیادی زنان که توسط حزب وحدت اسیر و یا اختطاف گردیده بودند و در زیر زمینی های سفارت شوروی سابق تحت کنترل حزب وحدت قرار داشتند. بعد از رانده شدن حزب وحدت از این ناحیه، آزاد گردیدند.

بعد از شکست حزب وحدت، در زیر زمینی های سینما بـریکوت اجساد خشک شده تعداد زیادی زنان بی گناه که در دیوار های آن میخکوب شده بود، دریافت شده و چند کارتن از سینه های بریده زنان نیز در آنجا کشف گردید که سخت تکان دهنده بود.

بی‌ناموسی ولسوال سرخرود

به تاریخ ۱۸ قوس ۱۳۷۳ عبدالجبار ولسوال سرخرود وابسته به تنظیم سید احمد گیلانی ساعت ۱۲:۳۰ شب با افراد مسلح به خانه نجیبه ۱۸ ساله و ثریا ۲۲ ساله که هردو خواهر اند حمله می‌کند. هردو خواهر را اختطاف و به لوی ولسوالی خوگیانی انتقال می‌دهد. بعداً هریک از آنان را مبلغ ۴۵ هزار کلدار به فروش می‌رساند. سپس معامله دیگری صورت می‌گیرد و نفر دوم ثریا و نجیبه را مبلغ ۶۵ هزار کلدار به شخصی سوم می‌فروشد. از این مسئله تمام مردم محل باخبر می‌شوند. پدر مو سفید ۷۵ ساله شان با چند نفر از موسفیدان منطقه نزد حاجی قدیر می‌روند. او موضوع را با حاجی زمان در میان می‌گذارد. دختران را تسلیم نماید. دختران بعد از دو ماه معامله و تجارت پیدا می‌شوند. بنیادگرایان شرفباخته دیگر چیزی بـرای معامله ندارند حال که تمام هست و بود ملت حتی سنگ و کلوخ کشور معامله شد، به تجارت عزت و ناموس ملت دست می‌زنند. دختران و زنان افغان در بازار های پاکستان و هندوستان بفروش می‌رسند.

ارسالی گل محمد - مزار

بچه سیدکیان و گرفتاری ۲۰۰۰ جوان

به تاریخ ۴ حمل ۱۳۷۴ به دستور بچه سید کیان شهر پلخمری محاصره شده و بعد به جلب و احضار پسران ۱۸ تا ۲۰ ساله پرداختند. در مدت سه روز حدود دو هزار جوان را گرد آوردند. این جوانان سه روز را بدون نان و بستر سپری کرده و بعد مسئول کندک تجمع این مسـئله را بـرای بچه سیدکیان اطلاع داد که تا چه زمان این افراد را نگاه دارند. بچه سید کیان در جواب گفت: «تا معلوم شدن وضع دولت کابل همه را رها کنید» و بعد از سه روز جوانان از حبس رها گردیدند.□

زنده باد وحدت ملی بر ضد بنیادگرایی!

زمونږ خلک د «جهادیانو» دټولو ظلمونو، جنایتونو او بی‌ناموسیو پای یوائی د سیاسی ډگر څخه دهغوی له منځه وړلو کی وینی!

استونکی هـ. ن. ـ کابل

د متحدینو په مقابل کې جهادي درغلني

د افغانستان «اسلامي دولت» د ثور اتمه د «اسلامي انقلاب» د بري د ورځې په حیث جشن ونیوله. په دې ورځې شورای نظار له حرکت اسلامي، اتحاد اسلامي، د اکبري وحدت گوند څخه وغوښتل چې خپلې ټولې درندې وسلې راوړي څو د دولت د قدرت ښودلو لپاره په ننداري کیښودل شي. خو کله چې مراسم پای ته ورسیدل او هر گوند د خپلو وسلو بیرته غوښتنه وکړه، ورته وویل شو چې لازمه نه دي، هغه د «اسلامي دولت» اردو ته تسلیم شویدي.

د سیاف قواوې د ثور په ۲۸ نیټې د خپل غچ اخیستو لپاره په باغ داوود کې د نظار شورا ۱۵ کسان چې دري په کې قومندانان وو، نیسي او یغمان ته یې وړي. نوموړي قومندانان تر اوسه په بند کې دي.

د اکبري باند لخوا بي ناموسي

د ۱۳۷۴ کال د ثور په ۲۷ د اکبري حزب وحدت ډلې کسانو غوښتل دوه ځواني ښځې له کابل څخه غوربند ولسوالي ته وتښتوي. خو د تایمني په سیمه کې د نظار شورا د تلاشي له کبله د دوی موټر درول کیږي. ځنګه چې د نوموړو ښځو سترگې پلستر، لاسونه تړلي او په چادري کې وې په لمړي ځل کې نه پیژندل کیږي خو له دوی څخه یوه ښځه د خپلو تړلو لاسونو په واسطه یو عسکر خبروي. کله چې عسکر خپل صاحبمنصب ته احوال ورکوي، نو د دوهم ځل تلاشي په پیل کې چادري بیرته کیږي او هر څه په ډاگه کیږي.

سره ددې نوموړو ښځو څرگنده کړه چې ۴۰ نوري ښځې د دغو بی‌ناموسو جنایتکارانو په منگلو کې دي او په غیر انساني وضعې کې شپې ورځې تیروي.

جهادي رشوت اخیستل

د کابل د واکمنې اداری د لوړ رتبوو مأمورینو ژوند ډیر ښه دی. یا خو قومندانان دي چې د خپلو وسله والو کسانو په واسطه خلک لوټوي او یا د لویو بدو اخیستلو زمینه ورته برابره دي.

د ټیټې رتبې مأمورین هم چاري لټوي. کله چې په شعبه کې د چاکار پیدا شي نو ورته وایي، «چې قلم او کاغذ نه لرو، یو یا څو بندل سپین کاغذ راوړه». بیا چې مکتوب د یوې شعبې څخه بلې ته وړل یا راوړل کیږي. وایي «چې د صادري او واردې کتاب نشته، انتظار وباسه څو کتاب راشي نو بیا به مکتوب صادر یا وارد کړو. او که غواړې کار دې ژر وشي او هم د اسلامي دولت سره دې کمک کړی وي، نوموړي کتاب چې صحافیان یې خرڅوي را واخله هم به ستاکار وشي او هم زمونږ». دغه کار په ورځ کې دوه یا دري ځلې په مراجعینو تکراریږي او بیا هغه کتابونه او کاغذونه بیرته په صحافیانو کې خرڅوي.

نو په دې توگه د رشوت اخیستلو دغه جهادي شکل ځاې لري چې د «اسلامي انقلاب» د بري د کالیزې لمانځلو سره یو ځاې د دې انقلاب د نه هیریدونکو کارنامو او ثمراتو په څنگ کې جشن ونیول شي!

د لوټ شوو کورونو لوټول

د اوبو او د بریښنا د وزارت یوکار کوونکی وویل چې زمونږ کورونه یو ځل گلبدینیانو، بیا وحدتیانو او اوس دولتي سربازانو چور کړل. نوموړي په تایمنې کې اوسیږي، د خپلې وظیفې تر څنګ کراچیواني هم کوي. خو د کورونو د کرایې او خوراکي شیانو د قیمتي له کبله بیرته ده دانا ته تلې.

هغه زیاته کړه، کله چې په ۱۳۷۳/۱۱/۲۴ نیټې گلبدینیان وتښتیدل او په سیمه کې وحدتیان او دوستمیان پاتې شول نو دولتي قواوو پرې جگړه شروع کړه. مونږ د سیمې ټول خلک پرته د کور شیانو څخه وتښتیدو او سیمه کې څو ورځې جگړه روانه وه. کله چې بیرته راغلو نو زمونږ په کور کې د شورای نظار پوسته وه او هیڅ شی پاتې نه وه. اوس د وزیر آباد د پروژې د ورکتون د ودانۍ په یوې سړې کوټې کې پرته د بړستن او کمپلې خپلو اولادونو سره د لوړې، سختې او بې امنیتي شپې او ورځې تیروو.

استوونکی م.ج. ـ کابل

د قاضي امین وقاد د معاون لوټماري او بي‌ناموسي

قاضي امین غفوري چې پخوا د قاضي امین وقاد معاون وو، اوس قاضي دستک نومیږي. دا نوم یې هغه وخت وگټه کله چې به یې د خلکو کورونه لوټ کړل نو دستک به یې ورته په بازار کې پلورل یا به یې خپل کور ته راوړل.

قاضي دستک د لغمان د دولت شاه په علاقه داري کې د عبداله لخوا قاضي مقرر شوی وو. په ډول ډول پلمو به یې له خلکو پیسې، مالونه او غواگانې اخیستې.

دغه بي ناموسه قاضي خپل مجاور نومې محافظ ته دستور ورکوي چې د سید محمد په لور تیری وکړي. مجاور د ۱۳۷۳ کال د حوت په لسمې نیټې د شپې لس بجې د څو کسانو سره د سید محمد کور ته ننوځي او وایي یا دې مونږ ته لور په لاس راکړه یا دې وژنو. د آخ او ډب په نتیجه کې د نوموړي لور د دغو بي ناموسو د چاقوگانو په وار ټپي کیږي. کله چې خلک راټولیږي نوموړي جلې د شرم له لاسه زهر خوري چې بیا روغتون ته وړل کیږي.

سید محمد مجبوریږي چې قاضي دستک څخه یو بل قوي قومندان

معلم شیرین سره یو ځای شي. وروسته قاضي دستک د خپلې بې شرافتي نه ډک او حیواني مقصد پوره کولو په خاطر محمدالرحیم د ناصر د جبهې قومندان مسلح کوي. محمد رحیم، سید محمد او د هغه څوی بندیانوي او ورځخه لس لکه افغانۍ اخلي. خو معلم شیرین د نورو بې‌ناموسو جهادیانو په شان نوموړی بدمرغه انجلۍ ځانته ودولو په خاطر خپل کور ته راولي.

عبداله جان د خپلو بی ناموسو جهادی ورونو ریبار او ملاتړ کوونکی

د ۱۳۷۴ کال د حمل په ۱۲ نیټې د الیشنګ ولسوالي د کمین په کلي کې د عبداله جان یو جهادي چې ناصرنومیږي د خپل ورور په ښینې باندې چې د پاینده محمد ښځه کیږي تیری کوي. پاینده محمد خپله عریضه عبداله جان ته وړاندي کوي خو نه پوهیږي چې یو بې ناموسه جنایتکار او د ګلبدین مکتبي ورور څخه د انسانیت او شرافت تمه لرل هغې ځان غولول او په خپل تپ باندي مالګه دوړول دي. همغه وه چې عبداله د «اسلامي» نظام والي او قاضي ورته وایي: «زه ښځه دې راوله چې زه ورڅخه تحقیق وکړم، حتماً ستا ښځه فاحشه ده که نه زمونږ مجاهد ورور هیڅکله داسې کار نه کوي»!

په قرآن باندی قسم، د ګلبدینیانو لومه

قاضي محمد امین، حاجي الف شاه، سیدحسین، تورن فاروق زمریالی، انجنیر شیرین، سیدا جان او ریدي ګل چې د عبداله دښمنان دي د هغه پر ضد خپل تشکیل جوړوي او دولت سره په رابطه کې کیږي. قاضي دستک د آمر په صفت، تورن فاروق عمومي قومندان، الف شاه مالي آمر، سید حسین د دعوت تنظیم د مشر په حیث ټاکل کیږي.

قاضي دستک رباني سره تماس نیسي او د ځان خرڅولو په بدل کې څو میلیون افغانۍ راوړي او الف شاه ته یې سپاري. دا پیسې څه په قومندانانو ویشل کیږي، څه د یوي لوی کلا په جوړولو لګیږي او نوري قاضي دستک، سید حسین او الف شاه په خپلو جیبونو کې اچوي او بیا عبداله جان سره قرآن کوي. تورن فاروق زمریالي او سیدا جان چې عبداله ته د حج مبارکي په نامه ورځي په لاره کې د علي‌خیلو کندک ته نژدې د قاضي دستک او الف شاه لخوا د نورو ملګرو سره نیول کیږي او بندیانوي یې.

استونکی ق.م ـ لغمان

په لغمان کی د ګلبدینیانو داخلی تضادونه

په لغمان کې د ګلبدین جنایتکاره قومندانان مسلط دي. هر قومندان ځانته حکومت لري او خلک د دغو ټولو خاینانو په ولکه کې سخت ژوند تیروي.

د ناصر جبهه په دریو برخو ویشل شویده: د شکور تر قومندانۍ چې عبداله سره یو ځای ده، شاهمرد چې هم «دولت» او هم عبداله جان سره سرخوځوي، او ضابط اله محمد چې قرار او سیاف سره اړیکې لري. برسیره پردې دریواړه قومندانان د عبداله جان سره کلک اختلافونه لري او د هغه وژلو په لټه کې دي. له بلې لوري عبداله هم تل هڅه کوي چې د هغوی قدرت کم او جبهې یې لمنځه یوسي.

د عبداله جبهه هم خورا تضادونه لري. عبداله غواړي چې مولوي نایل د الیشنګ ولسوالي له واکمنۍ څخه لرې کړي او واک په خپل لاس کې ونیسي. خو تر اوسه نه دي بریالي شوی. اوس غواړي خپله دا نقشه د معلم فولاد او انجنیر اکرم په واسطه عملي کولو سره نایل لمنځه یوسي.

د همدې اختلافونو له کبله کله چې ګلبدین لغمان ته راتښتي، څوک ورته ځای نه ورکوي. هغه عبداله ته دستور ورکوي چې قومندانانو سره د ځای په ځای کیدو په هکله مشوره وکړي خو مخکې تر دې د قومندانانو لخوا خلکو ته ویل کیږي چې عبداله ته لاړ شي د ګلبدین د راتګ په هکله مخالفت وکړي. قومندانان پوهیدل که ګلبدین راشي نو دي سره د عبداله ځواک نور هم پیاوړی کیږي او مونږ به سره په دښمنۍ کې واچوي. له دې کبله ګلبدین د خپلو کسانو او دوه عربو محافظینو یعنې ابو ذکي (خلیل الرحمن) او ابو حامد (ابراهیم) سره سروبي کې اړوي.

مسلماً روزی رسید نیست که حتی بخاطر تجاوز به آن مادر هفتاد ساله، دهها ګلبدین و رباني و خلیلي و سیاف و غیره بر دار توده‌ها حلق آویز باشند!

غوڅ دې وي د پاکستان، ایران او عربستان لاسونه زمونږ وطن کې!

په حاملی ښځی د جانداد، طاووس، شاهمرد او دخلقی حنان ګډه بی‌ناموسی

د لغمان ګماین په کلی کی چی کابل ځخه مهاجری کورنی په کی سخت ژوند تیروی د ۱۹۹۵ کال د مارچ په ۱۲ نیټه د شپی لخوا د قوماندان طاووس، جانداد د خارندوی قوماندان شاهمرد ورور او خلقی حنان د جنایی آمر یو کورته د دی په نوم چی «تاسو ته مسعود بمونه درکړی چی انفجاری کړی» تلاشی کولو لپاره ننوځی. د ټولو قیمتی شیانو او نقدو پیسو اخیستلو تر ځنګ په یوی حاملی ښځی تیری کوی او تښتی. کور والا هغوی تعقیبوی او کورونه یی ورته په نښه کوی.

خو همغه شپه نوموړی ښحه خپل ماشوم له لاسه ورکوی او هغه د عبداله مخی ته وړی چی ستا مجاهدینو موتږ. سره داسی کانه وکړه. عبداله ورته وایی «ورځه فاحشی کابل خو تاسو مردار کړ اوس وار د لغمان دی»! خو کله چی د عبداله وسله وال همغه په نښه شوو کورونو ته ننوځی، خپل جهادی ورونه وینی او نیسی یی.

وروسته عبداله د خارندوی قوماندان ته امر ورکوی چی نوموړی جهادی ورونه او ښځه په بند کی واچوی. وروسته د څو ورځو د خارندوی قوماندان خپل جهادی ورونه خوشی کوی او بیچاره ښځه داسی ویروی او ورته وایی «هیڅکله خپل آواز ونه وباسی، که نه داسی ځه به درپیښ شی چی په تیرو شکر وباسی»!

د کمونیستانو وظیفه

په لغمان کی خیریه مؤسسی چی د ښوونځیو او پلونو جوړولو او داسی نور انسانی کارونه کوی یوه اندازه اوړه او غنم یی په ولایت کی ګودام کړی وه چی خپلو کارګرانو ته به یی د کار په مقابل کی د ورځی یو من ورکول. خو د ټولو کارګرانو د دوه میاشتو مزد پاتی وه.

د پورتنی ګودام پهره داری د سید عنبر پاچا او شاهمرد کسانو په غاړه وه. یوه شپه نوموړی جهادیان د ګودام مواد په خپل مینځ کی ویشی او د مؤسسی کارمند ته وایی چی «تاسی کمونیستان یاستی ځکه چی دا وظیفه د کمونیستانو دی چی خوار او غریبو سره مرستی کوی»! هغه ورته وایی چی «که دا وظیفه د کمونیستانو دی نو اول زه په خپله کمونیست یم». د همدی خبری په خاطر نوموړی زندانی کوی.

کله چی خلک والی ته د خپل مزد اخیستلو لپاره ورځی، هغه ورته وایی چی «دکمونیستانو غنمو پسی راغلی یی؟» خلک ځواب ورکوی چی «کمونیستان، خلقیان بنایی؟ موتږ. خو د خلقیانو سره شریک نه یو، خپل مزد غواړو»!

فکر نه کوم چی والی صاحب په دی ځواب ځه شرمیدلی او وجدان یی وینښ شوی وی، ځکه همدوی وه چی خلق، پرچم او ملیشی یی «کمونیست» بوللی خو ومو لیدل چی نه، تنی جهادی ورور وخاته، دوستم هم قیادی ورور او د خلق دموکراتیک ګوند د هماهنګی عالی شورا متحدین. اما پوه نه شوم چی دغه بی خبره والی صاحب کمونیست چا ته ویل؟

د فیس په سر ډاکتر لوټ او بی پته شو

د ۱۹۹۵ کال د می په خلورمی نیټی د ولسوالی مرکز، قلعه ګل احمد کی د ولسوالی پنځه وسله وال پهره داران د سرداراو مجید په مشری د علی جان او ضابط امام کور ته ننوځی. دغه کور کی دوه مهاجر هم اوسیدل چی یو تن ډاکتر وو. نوموړی پهره داران وروسته له هغی چی د ډاکتر سره د فیس په سر وران شوی وو، د شپی لخوا کور ته اوړی د ښځو بی پته کولو نه پرته، طبی سامان او د کور نور شیان له ځان سره وړی.

کله چی خبره د ولسوالی قاضی ته رسیږی، نو د تحقیق لپاره هغه ځای ته راځی او وایی چی غله ځرنګه راغله، ډاکتر ورته وایی چی زه هغه پیژنم یو سردار او بل مجید او هم د ولسوالی نور پهره داران وو. خو قاضی صاحب وایی چی سبا دوه کسه شاهدان راوله زه به دا غله ونیسم. خو سبا ته د ولسوالی قوماندان نوموړی ډاکتر داروی چی ځان دی غلی ونیسی او په نوموړی پیښی باندی تیره کیږدی.

د ګلبدینیانو خپل منځی وژنی

د ۱۹۹۵ اپریل په ۱۵ دلغمان د بستان په کلی کی صدیق قوماندان چی شکور لخوا ورته وسله ورکړل شوی وه او مخالفین یی هم چی لالامیر او ډاکتر نومیږی له شکور سره بندیان وه. نوموړی د عبداله په واسطه خوشی کیږی شکور نوراحمد ته د ترور وظیفه ورکوی. خو د عبداله په لمسون صدیق مخکی له هغه نوراحمد او ګل جان وژنی.

معلم شیرین او خمینی چی عبداله پسی تړلی دی، صدیق چی د خلکو محاصری کی راغلی وو، ولسوالی ته د تحقیق په پلمه راوړی او بیا ورته پوسته ورکوی.

نو په دی توګه د عبداله پلان سر ته رسیږی. هغه بله خواکله چی شکور له صدیق ځخه خپلی وسلی غواړی، معلم شیرین ورته وایی چی هغه ماته تسلیم شویدی.

استونکی هن. ـ لغمان

ګلبدینیان او د الینګار د خلکو ستونځی

اوس چی د ګلبدین سپیانو ته د خپل باند له خوا د پخوا په شان ځه نه رسیږی نو د خلکو په مال او سر یی ورکیش کړیدی. د لغمان خلکو ته د

سلگونو ستونځو په څنگ کې اوس یوه بله ستونځه هم پیدا شویده، هغه دا چې خلک د معمول په خلاف د ورځې ویده او د شپې ویښ، د ځان پهرې کوي تر څو د تربیه شوو داړه مارانو قرباني نشي. خو څنګه چې خلک بې وسلې او جهادیان مسلح دي زیاتره وخت بري د جهادیانو په برخه شي.

د الینگار د ولسوالۍ د برکوځې په کلي کې نورمحمد یو کم زمینه بې‌وزلی دهقان دی او ټول ژوند یې په فقر او غریبۍ کې تیر کړی دی. د هغه څوارلس کلن ځوی دل آغا د خپلې کورنۍ سره د مرستې په خاطر کراچۍ ته د مزدورۍ لپاره تللی وه. کله چې دغه نامراده ځوانکی وروسته له څو میاشتو کور ته راستنیږي، له دې سره سم د جدې په ۱۵ شپه د ګلبدین بنکاري سپیان د نورمحمد کور ته ننوځي او د ټوپک په قنداقونو یې وهي او ورته وایي: «ژر شه ځوی دې له کراچۍ نه پیسې راوړي مونږ ته یې راوباسه» په دې آخ او ډب کې دل آغا د خپل پلار څخه د دفاع په خاطر راپورته کیږي او هڅه کوي چې له یو ګلبدیني سپي څخه کلاشنکوف واخلي او بیا د هغوی چاره وربندي وکړي خو په دغه وخت کې د ګلبدین بل سپی په دل آغا پرله‌پسې درې ډزې کوي او بیا تښتي. نورمحمد او د هغه ځوی هم ګلبدیني غلو پسې راوځي او کلي ته چیغه اچوي چه غله دي. خو غله تښتي کله چې دوی بیرته کور ته راځي دل آغا په ځمکه لویږي او ضعف کوي، پلار یې چې د خپل ځان ټپونه ترې هیر وه د خپل ځوی زخمونه کلک ترې او سبا د کلي خلک دواړه د لغمان روغتون ته وړي. دل آغا هلته په داسې حال کې چې لاسونه یې موټې نیولي وه، شونډې یې کښته او پورته رپیدې په ګنګړه ژبه یې وویل، «مرګ په ګلبدین، زما انتقام له اخوانیانو څخه واخلئ» خپل ژوند له لاسه ورکړ. په الینگار کې د اخوانیانو ناتارې همدا شان جاري دي.

څو موده مخکې د شاهي کلي کې د محمد نعیم کور غلا شو له غلو څخه د تګ په وخت کې د آمر عثمان د مکتبي اخواني د قرارګاه زینه د نوموړي کور د دیوار شاه ته پاتې شوې وه.

په ږوایې کې د فدامحمد کور غلا شو چې پرته د کور نورو شیانو څخه لس لکه نقدي روپۍ هم ترینه اخلې.

د ګمبي کلي د میرزمان کور ته دوه ځله غله راغلل خو څرنګه چې هغوی په کور کې پهره کوله، یو ځل غلو ته وایي چې خدای ته وګوری له دیوال څخه بیرته کوز شي فیر در باندې نه کوم ځکه چې دښمني مو ځانته نشم اړولی.

په دې نژدې ورځو کې جهادي غله د برکوټ کلي ته د غلا لپاره راځي خو د مسجد ملا ور باندې ویښیږي، زر کلیوالو ته د غلو چیغه اچوي. په همدې شپه د کلیوالو په تیت او پرکو ډزو دوه ګلبدینیان زخمي کیږي. سبا حزبیان دغه دواړه زخمیان د تداوۍ لپاره جلال آباد ته وړي او خلکو ته وایي چې دا غله نه بلکه مجاهدین دي چې د شپې له خوا خلکو ته تبلیغ کوي!

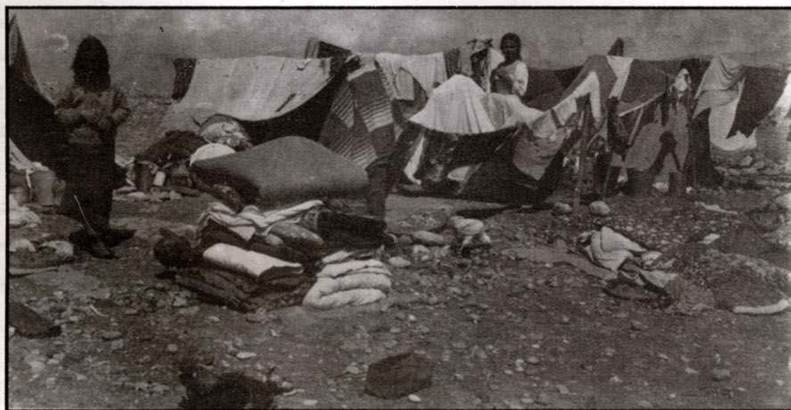
د سخرې د کلي یو بې‌وزلی دهقان معلم عبدالرازق د خپلو قرضونو ادا کولو او ځان ته د غلې اخیستلو په خاطر خپله غوا خرڅوي. یو څه پیسې په پورونو کې ورکوي او نورې کور ته راوړي چې سبا ته پرې غله واخلي. خو په ګلبدیني سپیانو یې بوی لګیږي او د شپې کور ته اوړي، ورته وایي: «د غوا پیسې دې راکړه که نه نشې خلاصیدای» بیچاره دهقان وروسته د وهلو او ټکولو مجبوریږي چې پیسې ورته راوباسي. خو هغوی نه مني، وای چې دا لږ دي نورې څه شوې؟ که هر څومره ورته وایي چې نورې نشته کاشکې خپل «شرعي حق» پسې مخکې راغلي وای نو مابه په قرضونو کې نه وې ورکړې. نوموړي سولن سپیان وروسته د ډیرو پلټنو څه نا څه په همغو پاتو پیسو قانع کیږي او وایي که دروغ دې وایلي وي نو بیا به دې د ځان حال ووینې.

په سیمه کې د اخوانیانو د حاکمیت په هکله یو محلي شاعر خلکو ته داسې وایي:

راغـي اخـواني نـظام وطـن لره — ګرانو وطنوالو کوټه ټینګه کړی.

دننګرهار کمپونه د اخوانیانو چلو تی او د سلیم خان تذکرې

په ننګرهار کې چې د ملګرو ملتونو له خوا د کابل څخه بې کوره شوو کډوالو لپاره کوم کمپونه جوړ شوي د اخوانیانو د رذالت، فساد او رشوت بازار یې ښه ګرم کړیدی. د کمپونو مسئولین چې زیاتره اخوانیان یا د هغوی

عکس: د «پیام زن»

جلال آباد ته څیرمه جهنمي کمپونو کې زمونږ جهادي ځپلي خلک

د لس‌ګونو زره هیوادوالو په زړونو کې چې شهیدان یې ورکړي او کورونه یې وران شوي، د بنسټپالو جهادیانو پرضد د کرکې سپیځلي اور به د «استاد» دتش په نوم دولت یا د هغه د «ایدئولوژیکي اختلافاتو ورته قیادي ورونو» په هیڅ ډول خلک غولولو او په هیڅ اکت او څیرې نیولو سره دغځ اخیستلو تر ورځې مړ نشي.

مړ دې وي بنسټپالي، ژوندی دې وي آزادي او دموکراسي!

ننگ و مرگ بر اخوان‌الشیاطین و مالکان خارجی شان!

ټیکه‌داران دی په رشوت، چور چپاول، اختلاس او بی ناموسیو کی خورا مهارت او تجربی لری. د دول دول ابتکاراتو له مخی د پیسو پیداکولو نوی چاری لټوی‌تر څو وکولای شی په دی دول کابلیان په نورو لوموکی ونښلوی. تر حو وکولای شی په دی دول دکابلیانو په رګونو کی د وینو آخری پاتی څاڅکی هم وځښی:

کله چی لوټ شوی مهاجر په درونتی کی د ملګرو ملتونو کمشنری ته مراجعه وکړی دکمشنری مأمورین ورته داسی ولونه نیسی: «په کوم موټر کی راغلی؟ د موټروان تصدیق کوم دی؟ دکور قباله دی کومه ده؟ د برق او صفایی کتابچه دی کومه دی؟ دکوچنیانو تذکری، د ښځی د نکاح خط دی کوم دی؟. خوارکی مهاجر چی یواځی د تن په جامو کی په تیښته له کوره راوتلی دی او دغه اسناد له ځان سره نلری دکمشنری په وړاندی «ملامت» او پټه خوله ولاړ وی. عذر او دلایل یی هیڅ فایده نه کوی، په ډیری بی رحمی سره په ډیرو ترټلو او ټیلو تمبو له دفتر څخه ایستل کیږی. دکمشنری محافظین چی دګلبدین ګوندکسان دی او د کمشنری مخامخ پوسته لری سمدستی ورته رانږدی کیږی او وایی: «پیسی راوړه زه به دی کار خلاص کړم». که څوک تذکره، قباله او د کابل په نامه د پیژندګلوی کارت ولری نو د همدغوکسانو یا د ننګرهار د خصوصی سکتور د ترانسپورت د مأمورینو یا د کمشنر د خینو نورو دلالانو له خوا د ۴۰ ۰۰۰ افغانیو په بدل کی راجستر او بیاکمپ ته د ثبت لپاره لیږل کیږی.او که څوک اسناد ونه لری نو هغه مجبور دی چی د سلیم خان د ۵۰ ۰۰۰ افغانیو بله جعلی تذکره واخلی. څوک چی د سلیم خان تذکره ولری د نورو اسنادو درلودلو ته یی دومره ضرورت نشته. سلیم خان د لغمان اوسیدونکی دی چی اوس د درونتی په غونډی کی کور لری. په دی ورځو کی یی له یوی پیغلی سره بل واده وکړاو هم په‌کابل کی د داخلی وزارت د احصایی په دفترکی د مدیر په حیث وظیفه لری. دغه بی‌پته انسان له اخوانی کمشنر سره لاس یوکړی چی د خلکو صحیح اسناد غلط وښایی ترڅو د ده جعلی تذکری خرڅی شی. سلیم په هفته‌کی یو وار کابل ته ځی، د احصائیی له ګودام څخه په زرګونو تذکری جلال آباد ته د پلورلو لپاره راوړی.

د همدغه خیانت او رذالت، او اداری فساد له امله ده چی د ننګرهار، لغمان او کنړ اوسیدونکی خلک د کابل مهاجرینو په نوم د کمپ لویه برخه جوړوی، حتی چا چه د سلیم خان د تذکری مزه لیدلی دی، ځانونو ته یی ۷-۸ تذکری جوړی کړی دی. اوکله چی پری مواد واخلی نو هغه ټول خرڅوی چی یوه خیمه د اتوو نه تر لسو لکو افغانیو پوری خرڅیږی.

د پرچمیانو او د «استاد» لیدنه کتنه

د سنبلی د میاشتی په ۱۵ تاریخ د وطن حزب یو پخوانی پرچمی غړی په ډیرو نخرو سره خپلی خبری داسی پیل کړی:

«د سنبلی په ۱۴ نیټه مونږ د وطن د ګوند سل تنه مهم افراد د جمهور رئیس ربانی له خوا د جمهوریت مانی ته دعوت شو. ربانی د خپلو ګیلو او کیسو په جریان کی وویل: «مونږ خو اخوانیان نه یو، په آینده‌کی هم اخوانیت او بنسټپالی نه غواړو، په راتلونکی کی دین او سیاست سره جلاکوو او هم په نژدی راتلونکی کی د جمعیت اسلامی نوم به په یو ملی نوم بدلوو. غواړو زمونږګوند په آینده کی په یو ملی ګوند او خواک بدل شی په روشنفکرانو او پوهوکسانو باندی چی د وطن پالی روحیه ولری تکیه کوو. نو ځکه ستاسو په شان روشنفکرانو ته له هر وخت څخه زیاد ضرورت لیدل کیږی. ستاسو لپاره بیلابیل دولتی مهم پستونه په نظر کی نیول شویدی.... بلل شووکسانو هر یو په آزادانه او دموکراتیک دول له جمهور رئیس څخه پوښتنی کولی.»

ده زیاته کړه چی ما هم له استاد څخه خپلی پوښتنی داسی پیل کړی.

«- مونږ خو همغه پخوانی کمونیستان یو، ستاسی له دولت سره څه همکاری کولای شو؟ استاد ځواب راکړ، مونږ اشتباه کړی وه، که تاسی له مونږ سره خپله همکاری زیاته کړی نو دولت به هم له تاسی سره هر دول همکاری وکړی، کور، موټر او نور ضروریات به درته برابر کړی او هم به ستاسی د حیثیت اعاده وکړی.

- اوس چی تاسی خپل ځان او خپل تنظیم اخوانی او بنسټپال نه ګڼی نو د سیاف سره ستاسی روابط ولی ښه او دوستانه دی او هم به زمونږ روابط له دی اخوانی سره څنګه شی؟

دا خبره هم د تشویش وړ نه ده ځکه چی د سیاف نقش په دی یووالی کی ټاکونکی نه دی او په راتلونکی کی هم‌کوم نقش نشی لوبولی.»

دغه پرچمی وطن پلورونکی چی له ډیری خوشحالی څخه یی خپل حرکات نشو کنټرولولی زیاته کړه چی: «استاد د یو روشنفکر په شان خبری کولی او بیایی ددی سل تنو نومونه له ځان سره یادداشت کړل.» مجلس د یو مجلل میز په سر د لوښو تر څښلو وروسته پای ته رسیږی.

د یادونی وړ ده چی د یو بی حیثیته جنایتکاره خاین له خوا د بل وطن پلورونکی خاین او شرفباللی د حیثیت بیرته اعاده څه معنی لری؟ د افغانستان قهرمان ولس به هیڅ‌کله هم چاته اجازه ورنکړی چی د ملت په برخه لوبی وکړی. دا چی د روسی تزارانو حیثیت د یلتسین له خوا اعاده کیږی دا په خپله د روسانو مسئله ده، ربانی ته به زمونږ خلک حق ورنکړی چی خپلی دیکتاتوری ته د لاری آوارولو لپاره زمونږ د خلکو غوښتنی تر پښو لاندی او په سترګو کی یی خاوری واچوی.□

رؤیا های «جهادی» در پس پرده....

بخاطر کاهش در جیره آنهاست یا بخاطر خود را گرانتر فروختن و بهرحال هیچ اعتباری ندارد. گلبدین که زمانی از ملاقات با ریگن سر باز می‌زد اکنون خاک پای مونجو سفیر امریکا در پاکستان را برچشم می‌مالد. البته سفیر هم بخاطر اهمیت دادن به عزیزترین مهره سی.آی.ای. اواکلو را می‌بیند و بعد ربانی را. گفتار محقق فوق الذکر پاکستانی زبان حال بنیادگرایان وطنی است. اشرف نام از وزارت خارجه کابل می‌گوید: «ما چهارده سال علیه روسها جنگیدیم اما زمانی که آنان شکست خوردند، امریکاییان افغانستان را از یاد بردند. چگونه می‌توانیم بازهم بر آنان اعتماد کنیم.» («ویکندپست»، ۱۶ جون ۱۹۹۵) یعنی اگر از سوی امریکا پول بود و حمایت، شعار بنیادگرایان ما می‌شود: «دالر تو و گردن ما». و اگر چندان چنین نبود و امریکا تا آخر آنان را در سینه نفشرد، همانطوری که اشرف خان وزارت خارجه‌ای گفته، اعتماد شان بر «کاکا سام» به حالت تعلیق درمی‌آید!

علاوتاً نباید فراموش کرد که قبل بر حواله‌شدن بنیادگرایان این پلیدترین دشمنان دموکراسی به افغانستان، وطن از دنیا جدانگهداشته شده‌ی ما در اسارت سیاه امیرعبدالرحمن ها، هاشم‌خان ها، داوود ها، تجاوزکاران روسی و سگهای پرچمی و خلقی آنان سوخته بود و چند ماه «دموکراسی» در دوران ظاهرشاه هم، رسماً و علناً «دموکراسی تاجدار» لقب گرفت!! و حالا هم کم نیست محافلی که زیر نام دموکراسی و فعالیتهای «فرهنگی» و «ادبی» کمر به مبارزه علیه افکار و سازمانهای انقلابی دموکراسی‌طلب و خدمت برای دولتها و استخبارات امپریالیستی بسته اند. بدینسان شاید در هیچ کشور دیگر جهان چیزی بنام دموکراسی و هواخواهانش تا این حد با خصومت و خیانت مواجه نشده باشد.

پس دست قدرتمند و پرامکانات امپریالیزم، ایادی منطقه‌ای و افغانیش در کار بود که نیروهای دموکراتیک نتوانستند پیشاهنگ جنگ ضدروسی شوند بلکه بنیادگرایان و سایر میهنفروشان و مرتجعان، رهبری آنرا غصب کردند. برعکس شما، ما علت را ابداً در آن «جدل ایدئولوژیک و بحث های بیمورد و پوچ» نمی‌بینیم. در هر مبارزه ایدئولوژیک بدون تردید انحرافات و کاستی‌هایی می‌تواند وجود داشته باشد. ولی در کشور ما بعلت سیاسی نبودن جامعه، میزان بی‌نظیر بیسوادی، عقب‌ماندگی هولناک فرهنگی و استیلای قرنها استبداد، و عمر بسیار کوتاه جنبش دموکراسی خواهانه، آن مقدار «جدل ایدئولوژیک و بحث های بیمورد و پوچ» که شما از آن می‌نالید، در حکم تقریباً هیچ است. اگر «جدل و بحث» های مذکور هرچه بیشتر و گسترده‌تر و عمیقتر می‌بود به همان اندازه فرهنگ دموکراسی و اندیشه های ضد ارتجاعی ریشه یافته، روشنفکران و بخش های نسبتاً وسیع مردم به آگاهی رسیده در دام باندهای بنیادگرا نیفتاده و با توفانی بزرگ در برابر بلای بنیادگرایی برمی‌خاستند. یعنی‌چنانکه شما نیز اشاره کرده اید جامعه ما هم با داشتن فرهنگ ضد بنیادگرایی حرکتی متعالی را در پیش می‌گرفت. یکی از علل اساسی زنده و مؤثر بودن جنبش دموکراسی و جنبش ضد بنیادگرایی بیگمان همین «جدل» و «بحث» هایی است که شما آنها را معاندانه و عامیانه «بیمورد و پوچ» می‌خوانید.

نیروهای طرفدار دموکراسی میهن ما طی مخصوصاً ۱۷ سال اخیر سخت ضربه دیده اما خلاف آرزوی دشمنانش، از پا نیفتادند. این نیروها به یقین بار دگر همچون سمندر و پراقتدار برخواهند خاست.

و برای آنکه از خجالت ناشی از سخن حنیف رامی بدرآیید، بد نیست به اطلاع تان برسانیم که پس از اظهارات وی، گویا عده‌ای از نمایندگان سازمانهای مختلف طرفدار دموکراسی به دیدارش رفته وضعیت و مواضع خود را شفاهی و کتبی به آگاهی وی رسانیدند منتها توأم با این پیشبینی که دولت پاکستان نه می‌خواهد و نه قادر است سیاست سنتی‌اش (حمایت از فاشیست‌ترین باندهای بنیادگرا) را یکباره کنار گذارده و به دفاع از نیروهای خواهان دموکراسی در افغانستان برخیزد. و آقای حنیف رامی با سکوت سنگینش، عجز و ناتوانی خود و دولتش را در برابر نیرو های دموکراتیک افغانستان به نمایش گذاشت. نه حنیف رامی و نه دولت پاکستان بطورکلی، نیروهای دموکراسی‌طلب افغانستان را «گم» نکرده بلکه آنها همه هنوز از قید عشق دیرین شان به نیروهای تروریستی ضد دموکراسی در وطن ما، رهایی نیافته اند. شما بجای خجالت از حنیف رامی، می‌توانستید با مثلاً این سؤال، او و حکومتش را سرافکنده سازید که: شما با یکی از نیروهای طرفدار دموکراسی یعنی «راوا» که ظاهراً آنرا می‌شناسید چه کردید (بی‌اعتنایی کامل مقابل ترور رهبر و دو دستیارش؛ توقیف، تعقیب و آزار طولانی فعالانش؛ و مهار نکردن سگان شکاری گلبدینی وغیره) که حالا با سایر نیروهایی ازینگونه کنید؟

درباره «فرهنگ اصیل ملی و اسلامی»

راجع به رهنمود شما دایر بر اینکه اگر «داعیان راه آزادی و دموکراسی» با چراغ «فرهنگ اصیل ملی و اسلامی خویش... پیش می‌رفتند... بین مردم جایگاهی پرارج داشته و... پیشاهنگان این جهاد مقدس می‌بودند»، نکات ذیل قابل یادآوریست:

اولتر از همه باید پرسید که وقتی چنین نشده، آیا رهبران خاین جهادی «چراغ فرهنگ اصیل ملی و اسلامی» را در دست گرفته و «بین مردم جایگاهی پرارج داشته» اند؟؟

اینکه نیروهای مترقی و میهن‌پرست کشور نتوانستند به رهبری جنگ ضد روسی و سگهایش برسند، هرگز به این معنا نیست که پس سردمداران با تمام تار و پود ضد علم، ضد فرهنگ و ابرخاین باندهای پشاوری و ایرانی، به «فرهنگ اصیل ملی و اسلامی» عنایتی فرموده و این نفرین شده ترین موجودات در تاریخ افغانستان و در تاریخ فاشیزم مذهبی دنیا، «جایگاهی پرارج» بین مردم احراز کرده اند. اینان ضمن دشمنی با هرگونه جهت مثبت

فرهنگ ملی، خود را طرفدار «فرهنگ اصیل اسلامی» نشان می‌دهند که چیزی نیست جز فرهنگ خودشان، فرهنگ بنیادگرایی: وابستگی به قدرتهای جهانی، قرون وسطی‌گرایی، تروریزم و کشتن و لجن‌پاشی روی تمامی ارزشهای دموکراسی و آزادیخواهانه و انسانی امروزی. آنچه را که این خاینان به ملت بنام «ملی» و «اصالت ملی» جار بزنند نیز جز کاریکاتوری از هرچیز مثبت ملی و عاری شده از زیبایی و نیکویی نخواهد بود.

باید هرگونه لکه‌ی بنیادگرایی و بنیادگرا را از هر پدیده‌ای زدود تا خوب و انسانی و پذیرفتنی شود.

از نظر تاریخی هم خیانت حاکمان خونخوار مسلمان درینمورد روشن است. در گذشته ها آنان همواره کوشیده اند با سوءاستفاده از دین، توده‌ها را در خفقان نگهدارند. و امروز اخلاف بنیادگرای آنان با سبعتی لجام گسیخته کار را ادامه می‌دهند که در مرکز آن ضدیت حیاتی و مماتی با جدایی دین از سیاست جا دارد. به محض آنکه دست بنیادگرایان از سوءاستفاده از دین برای مقاصد سیاسی قطع شود، عمر شان در عرصه سیاسی پایان می‌یابد.

مسیحیت زمانیکه به آلت دست متعصبین و حافظان «اصالت مسیحیت» بدل شده بود، توده‌ها در اروپا دوران وحشتبار انکیزیسیون و اعدام و آزار دانشمندان را تجربه کردند. اما وقتی روشنگران مسیحی متوجه شدند که طلسم «مسیحیت اصیل» به آنان چیزی نمی‌بخشد جز پسماندگی معنوی و مادی، شروع کردند به استفاده از گنجینه های علمی و فرهنگی دیگران و بخصوص مسلمانان و درینراه نه غرب شناختند و نه شرق و نه اجازه دادند که دین سد راهشان گردد. از هرجا که میسر بود فرا گرفتند و امروز بدون آنکه دین شان (مسیحیت) را از دست داده باشند، از نظر پیشرفت های علمی و تکنیکی در قله‌ای قرار دارند که همه می‌دانیم.

ولی «قیادت های» بسیار محترم جهادی ما رادیو را «صندوقچه شیطان» و تلویزیون را «آیینه شیطان» می‌نامند و تراکتور را هم لابد باید «خوک آهنی» که همه چیزش حرام و نارواست، بخوانند.

وطندار اُمی، آیا اینگونه «غرب ستیزی» و در واقع تمدن ستیزی شرم‌آور جهادی که البته در راستای «آزاد ساختن جهان از بردگی ماشینی» قرار دارد، می‌تواند کوچکترین ارزش مثبت مبارزاتی بر ضد «جهانخواران عصر ما» داشته باشد؟ آیا سرود مخالفت با «بردگی ماشینی» را سردادن آنهم در شرایط کنونی که کرگسان بنیادگرا بر کشور سایه افکنده اند، آب ریختن به آسیاب همانهایی نیست که قصد دارند خون ۹۰٪ مردم را سالهای مدید دیگر با «بردگی گاوی و قلبه‌ای» بمکند؟

این شعارهای به‌اصطلاح ضد ماشینی و ضد تکنولوژی، شعار کلیه روشنفکران فئودال یا فئودال مشربی است که هیچگاه از دیدن رنج و عرق دهقانان ستمکش در زمین‌ها و روستاهای شان آزرده نمی‌شوند اما در هنگام گلگشت سر پلوانها و خوردن شیر ومسکه‌ی تازه، صدای تراکتور بجای صدای گاو و خر و بوی کود کیمیاوی بجای بوی گوارای پاروی انسانی به مزاج شان خوش نمی‌خورد!

شما وطندار م.اُمی با این آرزو و طرز تفکر تان (مخالفت با ماشین زیر نام مخالفت با غرب و جهانخواران عصر) متأسفانه باید از ارتجاعی‌ترین سرمایه‌داران ما هم ارتجاعی‌تر ارزیابی شوید. چرا که بسیاری از آنان خواستار آوردن ماشین در شهر و روستا اند و این با سیر تکامل جامعه بیشتر می‌خواند تا جلوگیری از آن.

شما که بنیادگرایی را «کلمه‌ای بی‌مفهوم» و «شعاری مید اِن (ساخت) پاریس، لندن و واشنگتن» می‌خوانید☆، اجازه بدهید شعار ضد تکنولوژی خودتان را مثلاً ساخت سروبی، کابل، جلال آباد یا پغمان بنامیم. آیا این برای تان موجب افتخار خواهد بود؟ آیا این مظهر همان «فرهنگ اصیل ملی و اسلامی» ادعایی تان می‌شود؟

چنانچه پیشتر متذکر شدیم که درد شما صرفاً از آمدن چند کلمه «زشت» در «پیام زن» نیست؛ اصلاً پیکان «پیام زن» که بر مردمک چشم اخوان می‌نشیند، شما را نیز عذاب می‌دهد. در مورد اصطلاح «بنیادگرایی» هم عمدتاً نارسا بودنش از لحاظ رساندن معنای معین نیست که شما آن را نمی‌پسندید بلکه چون خود را با بنیادگرایان آشتی ناپذیر نمی‌دانید. بناءً مانند گلبدین و شرکاء، بنیادگرایی را به عنوان اصطلاحی «ساخت پاریس و...» مردود می‌شمارید. اگر اینطور نباشد آیا بجای بنیادگرایی، ترکیب

☆ – درباره اصطلاح بنیادگرایی بسیار نوشته‌ایم. ما در پاسخ به کسانی چون صبغت‌اله مجددی گفتیم که بنیادگرایی را اصطلاح جامعی می‌دانیم مساوی به ارتجاع + میهنفروشی + تروریزم + جهالت + شرفباختگی و تجاوز به عصمت مادر. ولی حاضریم بجای آن هر اصطلاحی را که اساساً حامل معانی مذکور باشد، بکار ببریم. شما هم آقا یا خانم اُمی، اگر از «بی‌حرمتی» به خاینان جهادی باک ندارید، معادل رساتر و بهتری را پیشنهاد کنید تا ما آنرا بنام خود تان (مید اِن م.اُمی) مورد استفاده قرار دهیم. مضافاً باید توضیح نمایید که چه شده که کلمات مثلاً تلفن، تلویزیون و ایکسری و دموکراسی و پارلمان و... خشم شما را بر نمی‌انگیزند ولی سوزانتر از گلبدین و صبغت‌اله مجددی پشت مفهوم بنیادگرایی را گرفته اید؟ و نیز چه شده که حباب غضب و کینه‌ی تان علیه «پیام زن» اینقدر آسان و پر صدا می‌ترکد اما مقابل «شهادت»، «اتحاد اسلامی» و تفاله بویناک آنها «افغان ملتِ» شمس‌الهدا و غیره خیانت‌نامه های «جهادی» معافیت کامل دارید؟

بهتر است همین جا اشاره کنیم که توسل به ژان پل سارتر یا کتاب فرانتس فانون پایه‌ی استدلال تانرا قوت نمی‌بخشد. «دوزخیان روی زمین» در واقع ادعانامه‌ای انقلابی است علیه روشنفکران خادم استعمار فرانسه (نظیر روشنفکران وطنی ما که رام بودن شان را در دست روسها و سگان پرچمی و خلقی آنان و اکنون در دست اخوان فاشیست با هزار و یک شیوه، توجیه می‌کنند) و خروشی است برای برپایی انقلاب قهرآمیز توده‌های فقیر جهان سوم برضد زورگویی مسلحانه‌ی امپریالیستها. اگر او زنده می‌بود، آیا بنیادگرایان الجزایر و برادران شان در افغانستان و غیره کشورها را به عنوان محصول و عوامل امپریالیزم محکوم و فاش نمی‌کرد؟

تصور می‌کنید که اگر سارتر هم هنوز حیات می‌داشت آیا آنقدر تنزل می‌کرد که مثلاً با آقای مدنی، خامنه‌ای، ترابی و گلبدین و شرکا، حتی لحظه‌ای همصدا شود؟

راستی وطندار م.اُمی می‌بینید که اندیشه‌ی غربیان آنهم از غربی‌ای چون سارتر آنگاه که بتواند نظر تان را «اثبات» بخشد، به راحتی مورد استناد قرار می‌گیرد!

بطور مثال «فاشیستهای مذهبی»، «تروریست های مذهبی» یا «جنایتکاران مذهبی» را قبول دارید؟

از یاد نبرید که مخصوصاً این پسوند یا پیشوند های کاذب و ارتجاعی ضد امریکایی و منجمله «مید اِن امریکا» از قی کرده های فاشیستهای مذهبی ایران محسوب می‌شود و دیگر مدتهاست حنایش را باخته است. کاذب است زیرا همه می‌دانند که خمینی در ابتدا هرگز علیه امریکا کلمه‌ای بر زبان نراند بلکه می‌گفت که در انتخاب بین شوروی و امریکا هیچ تردیدی ندارد دشمن اصلی شوروی است زیرا امریکاییان لااقل خدا را می‌شناسند! هکذا امریکا در آغاز با حکومت خمینی مخالفتی به عمل نیآورد بلکه طالب تحکیم هرچه بیشترش بود زیرا می‌خواست آنرا به عنوان سپری مقابل جنبش مترقی ایران و نیز مقابل اتحاد شوروی سابق استعمال کند. همینطور است پارس کردنهای گوشخراش «ضد امریکایی» ولدالسی.آی.ای های معروف گلبدین و سیاف که قصه‌ی رسوایی بیش نیست. ارتجاعی است زیرا، مگر برق و تلفن و تلگراف و کامپیوتر و موتر و طیاره و غیره وغیره که زندگی انسان بدون آنها ممکن نیست، «ساخت قم»، «ساخت مشهد»، «ساخت نجف شریف» یا «ساخت سروبی» و «مید اِن کابل» است که خمی بر ابروی تان نمی‌آورند و شب و روز را با این «مید اِن های امریکا و اروپا» شکرگویان بسر می‌آورید؟ اگر دروغ و عوامفریبی و تمسخر خود درکار نباشد، با این «ساخت اروپا و امریکا» گفتن هرچیز ☆ و درنتیجه رد و تحریم هرچیز، زندگی و وضع یک انسان مسلمان مذهب، تماشایی ترین و درعینحال دردناکترین پدیده عالم خواهد بود. البته ما نمی‌گوییم که به شکرانه استفاده از صدهاهزار اشیای «ساخت پاریس، لندن و واشنگتن» که زندگی را معنا می‌بخشند، باید واژه بنیادگرایی را هم رد نکرد. منتها رد بنیادگرایی یا هر اصطلاح سیاسی دیگر ولو هم واقعاً از مغز غربیان تراویده باشد، باید بر پایه استدلال استوار باشد و نه صرفاً «ساخت امریکا و اروپا» گفتن که طبعاً یکچنین «دلیلی» بیانگر جدی بودن انتقاد و انتقادچی نیست.

و در پایان ماهم از شما وطندار م.اُمی و همفکران شما می‌خواهیم که (به سبک خود تان):

بیایید در پرتو شعله‌ی خون جانباختگان زیر ساطور تجاوزکاران روسی و سگهای شان و تروریست هایی از نوع گلبدین و شرکاء، بجای تاختن بر «پیام زن» و لحن سازش‌ناپذیرش، بیهراس از گلبدین و برادران تبهکار جهادیش، سمت قلمک زدن و هرگونه فعالیت اجتماعی دیگر خود را بر افشای بنیادگرایان و سایر عمال «جهانخواران عصرما» متمرکز سازید تا قبل از همه مفهوم و هدف «تحول عظیم فکری» شما واضح گردیده و نیز نخستین قدم در راه این «تحول عظیم» را گذاشته باشید. زیرا که شعور و فرهنگ حاکم در کشور از آن بنیادگرایان است که در رقصی جنون‌آمیز به ساز اربابان خارجی و با ایمان به قدرت، افغانستان را دریده و می‌درند و نام سیاهترین خاینان تاریخ را کمایی کرده اند. پس اگر واقعاً ازین غول‌های بی‌شاخ و دم بیمار و جنایتکار اخوانی بیزار هستید باید بدانید که با فرار کردن از حمله مستقیم و صریح و بدون کجدار و مریز با آنان، صحبت از «ایجاد یک تحول بزرگ اجتماعی» و «تحول عظیم فکری»، بیشتر به یک شیرین‌زبانی و شوخی می‌ماند تا طرحی جدی. خاینان بنیادگرا هم آن روشنفکرانی را عزیز می‌دارند و در آغوش می‌گیرند که بنام «نه تقلید بلکه ابداع و انتخاب»، ضدیت با «اندیشه و راه‌حلهای غربی» و بهانه ها و راه گنجشککهایی دیگر ازین قبیل، قلم شانرا متوجه دشمن آشتی ناپذیر و پیگیر آنان (مثلاً «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» و «پیام زن») سازند. مگر یکی از بارزترین «درس های آموزنده از گذشته» نه اینست که به هیچ عنوان و در هیچ شرایطی نباید با آن نیروهایی اعتماد کرد که از دین سوءاستفاده کرده و آنرا روکش کلیه خیانتها و جنایتهای خود می‌نمایند؟

با احترام و به امید نابودی بنیادگرایان.□

☆ - البته رد و تحریم شما یا همفکران فقط و فقط در حرف است و بس. شما نه می‌خواهید و نه می‌توانید بجای برق از سوخته چوب و بجای موتر از خرگادی استفاده کنید.

هیواد

فوروري ۲۲ /۱۹۹۵

THE MUSLIM Friday, February 24, 1995

Bereaved Afghans hold HIA responsible for killings

BUREAU REPORT

PESHAWAR, Feb 23: A large number of the bereaved Afghan families, who lost their family members during the last 10 to 12 years in Peshawar have accused the Chief of the Hezbe Islami Afghanistan, Gulbaddin Hekmatyar of being behind those killings, during the said period. They also held HIA responsible for torturing and kidnapping their near and dear ones.

In an open letter addressed to the Prime Minister they said that from the beginning of the resistance war, the then Pakistan military dictator supported Hekmatyar financially and militarily and unleashed his hand for killing and persecuting the Afghan freedom loving patriots. The chain of these brutal and heinous crime is still continuing, they added. They alleged that the HIA had so far killed 43 Afghan leaders and freedom fighters only in Peshawar.

Since all these savage acts took place on the soil of Pakistan under the very nose of the then governments, therefore the culprits must be brought to trial in Pakistan, they demanded.

The Government of Pakistan, they maintained, really did not favour a particular person or party in Afghanistan, so it must not let the blood of the best sons of Afghanistan to be trampled by a handful of ... spite of their d... the last three ... gaged in the ... dom lovin... tives of these victims had presented several petitions to the Afghan Commissioner and other Pakistani authorities, but nobody ha... paid any heed to them because th... then governments favoured HI...

The world, they added, mu... not consider Paksitan as the su... porter of the terrorist party ... Hekmatyar but the Governm... of Paksitan must not tolerate terrorist acts and the existenc... prisons and torture cells o... party in Pakistan which ... quently would diminish t... democracy claims of this c... To avoid this, the Govern... Paksitan must take pro... ...tive measures on ... convey the res... ...atte...

The Nation

TUESDAY, FEBRUARY 21, 1995

Afghan women and children protesting against Afghan government in front of the Parliament House.—Staff photo

INTERNATIONAL

THE NEWS

Feb. 27, 1995

Hekmatyar's henchmen accused of killing Afghans in Peshawar

From Abdullah Jan

...ESHAWAR: Hezb-i-Islami of ex-...fghan premier Gulbadin Hekmat...r is alleged to have killed 24 ...ghans and abducted 19 others in ...shawar city to meet their motives.

An incomplete list of those as...inated by Engineer Hekmatyar ...ccompanied by "An open let... Prime Minister Benazir ...asked Islamabad to try the ... in Pakistani courts and ... severely.

...r has been written by ... of those murdered or ...e HI. It regretted that ...al requests to the ...missioner and Pakistani ...ties, no heed was paid to ...em. The letter says since the ...rimes took place on the Pakistani ...il, the criminals be put to trial in ...e courts of this country.

According to the list, the victims ...ell prey to 'Hekmatyar's henchmen" were either patriotic freedom fighters, writers, journalists, teachers or poets. It further says that ...ven mujahideen drawn from other groups of Afghanistan were also either killed or kidnapped by the hired people of Hezb-i-Islami. Some mujahideen victims of HIA(H) included people from Harkat-e-Inqilab-e-Islami of Maulvi Nabi Mohammad Mohammadi.

The list says they are Mulah Nasim Akhunzada, Engineer Hamid and Sultan Mir while Haji Husain was from Jabh-e-Nijat-e-Milli of Sibghatullah Mujaddedi. All the three were killed. Wali Khan Karokhel of Council of Understanding and National Unity was murdered in 1993, while a commander of Herat, Safiullah Afzali, was assassinated. Four other mujahideen of unknown groups, including Mamoor Barat, Sakhi Gul, Izat Bakhsh and Solaiman Shah also got killed by the HIA(H) men.

The list of the HIA assassinated victims include two journalists/writers namely Professor Bahauddin Majrooh and Aziz-ul-Rehman Ulfat. Besides, Rohullah is the lone teacher on the list while about ten members of the People's Liberation Organisation of Afghanistan are among those killed.

The list shows the exact date of the occurance of most of the incidents (killing/kidnapping). The latest incident which took place in December, 1994, wherein a progressive Afghan poet, Abdul Hayee Shabgeer, was kidnapped. Farooq Gharzai is the second and the last man allegedly falling prey to Hekmatyar's men. He was the administrator of central clinic for Afghan refugees and was kidnapped on June 20, 1994. The highest number of murders and abductions of their enemies committed by the HIA (H) were witnessed in 1986 when eight patriotic freedom fighters were reported missing on the fifth day of November while another two were abducted on November 12.

Mothers of the HIA(H)'s alleged victims said the world must not consider Pakistan as a supporter of the terrorist party of Hekmatyar or his fundamentalist brothers and the government of Pakistan must not tolerate the te... acts and the existence of ... torture cells of this ...

خبریں KHABRAIN

۲۱ فروری 1995ء

اسلام آباد میں گلبدین حکمت یار کے خلاف افغان مہاجرین کا احتجاجی مظاہرہ

حکمت یار قصاب ہے 'اس کا کردار فرعونیت اور آمرانہ ہے' صفورہ بیگم

Hekmatyar is the murderer of

D Weeping Afghan ... Monday.—F.P...

... size pictures of their relatives killed during Afg...

Afghan women stage demo against Hekmatyar

F.P. Bureau Report

ISLAMABAD — A group of Afghan women and children staged demonstrations here Monday against the un-abated bloodshed in Afghanistan. The demonstration was organised by the newly established organisation "Afghan Women Association" and it was mainly aimed at condemning the Hezb-i-Islami chief, Engineer Gulbuddin Hekmatyar.

The demonstrators, who claimed themselves as the victims of Afghan civil war ... their ...

افغان مہاجر خواتین کا پارلیمنٹ کے سامنے مظاہرہ

INTERNATIONAL

THE NEWS

February 21, 1995

Demo against Hekmatyar

By Salim Bokhari

ISLAMABAD: Mothers and other relatives of the Afghan freedom-loving martyrs and captives have demanded of the Pakistan government to take immediate action against Gulbaddin Hekmatyar's henchmen.

The demand was made at a protest demonstration staged by ov... 50 women and 10 men in front ... Interior Ministry on Monday at ... however, dis...

...de... Patriot... of the demo... the world, Pakista... ticularly the Prime Mi... terrorist acts in Afghan... ing their voice again... criminals.

The letter went ... from the beginning ... war in Afghanistan ... tator Gen Ziaul H... baddin Hekmaty... militarily and all... persecuting Afg... "The chains o... heinous crime...

...Monday.—Photo

Hekmatyar

جنگ JANG راولپنڈی

1995

روزنامہ پاکستان
THE DAILY Pakistan
اسلام آباد

FEBRUARY - 21,1995

حکمت یار محب وطن عوام کی جان کا دشمن ہے

Afghan-women-stage-demo against-Hekmatyar

The Frontier Post Tuesday, February 21

F.P. Bureau Report

ISLAMABAD — A group of Afghan women and children staged demonstrations here Monday against the un-abated bloodshed in Afghanistan. The demonstration was organised by the newly established organisation "Afghan Women Association" and it was mainly aimed at condemning the Hezb-i-Islami chief, Engineer Gulbuddin Hekmatyar.

The demonstrators claimed ... tims of ... that the ... other fa... killed in ... leged th... sponsible ... The de... placards ... demonstr... ministry c... Kamran H...

human rights cell of the PPP received them.

The demonstrators marched towards the parliament and held rally in front of the parliament house for a while. The state minister, Malik Abdul Qayyum, who hails from tribal area met the demonstrators.

It is significant to note that almost all the participants were non-Pashto speaking Afgh... women ...

Hekmatyar stance. The majo... of RAWA is also Persian sp... ing emancipated women.

The one-sided propag... against Hezb chief is rapidl... creasing in the West ... Islamabad.

The Taliban's selected crusad... against the Afghan leaders is also significant in the backdrop of this ...

ISLAMABAD: Weeping Afghan women, carrying large size pictures of their relatives killed during Afghan war, hold a protest demonstration here Monday.—F.P. photo

Afghan demo in capital condemns Hekmatyar's role

Pakistan Observer February 21, 1995

MATEEN HAIDER

ISLAMABAD—Hundreds of Afghan women and children staged a big demonstration in front of Parliament House against Afghan Prime Minister Gulbadin Hekmatyar here on Monday.

The demonstration was organised by 'relatives of the free-dom-loving martyrs and captives'. 'Hekmatyar and Co must be put on trial, as the butcher of hundreds of intellectuals, chanted a participant of the demonstration. 'The world must know that Prime Minister of Afghanistan is a terrorist and traitor' read a banner held by a small girl. The poor girl charged that Hekmatyar had killed her father and brother and pleaded that he be hanged.

'The purpose of the demonstration in front of the Parliament House is to apprise rulers of Islamabad of the involvement of Hekmatyar in the killings of hundreds of Afghan people in Peshawar', Safora Rahim, leader of the demonstrators told *Pakistan Observer*.

Heavy contingents of police were deployed in front of the Parliament House to meet any untoward incident.

After th... participants ... for Frontie... Qayyum...

select delegation of women met the minister and drew his attention towards the situation and demanded of the government of Pakistan for stern action against Hekmatyar.

Safora distributed a list of martyrs among newsmen. It was stated that more than 50 top scholars, journalists and intellectuals were allegedly killed by Hekmatyar.

During their meeting they handed over a letter to him addressed to Prime Minister Benazir Bhutto in which they demanded of the PM not to support Hekmatyar in any way.

'If the government of Pakistan really does not favour a particular person or party in Afghanistan, so it must not let the blood of the sons of Afghanistan to go waste because of a handful of criminals, are still engaged in the hunt of freedom-loving intellectuals' the letter to Prime Minister Benazir Bhutto said.

The letter further said the world must not consider Pakistan a supporter of the terrorist party of Hekmatyar or his other fundamentalist cohorts. The government of Pakistan must not allow terrorist ... and the existence of prisons

انعکاس تحصن و تظاهرات بی سابقه بر ضد جنایات باند گلبدین در مطبوعات پاکستان

الأخبار 21 فروری 1995

حکمت یار کے خلاف افغان خواتین کا پارلیمنٹ ہاؤس کے سامنے مظاہرہ

حکومت پاکستان حکمت یار کو دہشت گردی کی کارروائیوں پر گرفتار کرے مظاہرین کا مطالبہ

ISLAMABAD: An old Afghan woman protesting in front of the Parliament House here to condemn acts of violence by supporters of former Afghan Prime Minister Gbulbadin Hekmatyar inside Afghanistan and also in Peshawar against Afghan nationals. —Photo by Shahnawaz

DAWN FEBRUARY 21, 1995

THE MUSLIM Tuesday, February 21, 1995

Afghan women demand justice

Hekmatyar accused of indulging in killings

SUMAIRA ASLAM

ISLAMABAD, Feb 20: A group of more than a hundred Afghan women and children protested in front of the Parliament House on Monday against the brutal killing of their relatives allegedly by Gulbaddin Hekmatyar's group.

The bereaved women alleged that their relatives were kidnapped, tortured and murdered by Hekmatyar's henchmen in Pakistan, particularly in Peshawar.

The women came to the capital to draw the attention of the Interior Minister towards that henious crime. They claimed that it is the responsibility of Pakistan government to arrest the alleged culprits.

As the group could not have a meeting with the Interior Minister; the Federal Minister for State and Frontier Region Malik Abdul Qayyum assured them of taking up this matter with Prime Minister Benazir Bhutto in the forthcoming meeting which is scheduled to be held on March 24.

The protestors said that late Gen Ziaul Haq had supported Gulbaddin Hekmatyar financially and militarily and it was the result of this that the chain of his crimes had continued to this day. They maintained that since all these savage acts took lace on the soil of Pakistan, therefore the culprits must be brought to trial in Pakistan.

The relatives of these victims presented several petition to th... Afghan Commissioner and othe... Pakistani authorities but accord... ing to them nobody has paid hee... to them because the govern... ment's favoured Hekmatyar party.

The group was of the view tha... the government of Pakistan mus... not tolerate terrorist acts and th... existence of prisons and tortu... cells of the Hekmatyar's Party o... its soil. The existence of suc... crimes would diminish the pro... democracy image of this countr...

They presented the list of the victims and urged the Government to take prompt and effective measures on the petition and announce the result of its probe immediately.

دهغې اعلامیې متن چې د مظاهرې په دوران کې په دری، پښتو، اردو او انګلیسي ژبو په پراخه توګه خپرې شوې.

د طالبانو برسیره کیدل دغوایی داتمی بدمرغی له تورولی ځنی څه نه کموی

دری کال مخکې د لاس پوڅی رژیم له نسکوریدو وروسته، زموږ خلک په بی‌صبری سره په مستقل افغانستان کې د دموکراتیکو ارزښتونو په بنسټ ولاړې واکمنی ته لیواله وو ترڅو وکولای شی د تپل شوی جګړې څوارلس کلن ټپونه په ورو ورو سره پټی کړی. خو همغه شان چې موږ او نورو دموکراسی پلوو او آزادی غوښتونکو ځواکونو پیشبینی کړیوه، زموږ ویجاړ شوی هیواد د ۱۳۷۱ کال د غوایی په اتمه د وحشی بنسټپالو په منګلو کې راکښیوت او هرڅه یې ددغو پردیو تالی‌څټو د ظلم په سرو لمبو کې وسوځیدل. زموږ خلک همدا اوس د روس د اشغال او د لاس‌پوڅی رژیم له دوران ځنی لا ډیری سختی او له کړاوونو ډکې ورځی تیروی.

د زرګونو کسانو وژل، د کابل او نورو ښارونو ویجاړول، دښځو، نارینه‌وو، هلکانو او نجونو تښتول او وربالدی تیری کول، لوټماری او لاروهنی، په ښځو باندی ډول ډول ستم کول، د تعلیمی موسسو د دروازو تړل، قحطی او بی‌ساری قیمتی، د بشپړه قومی او مذهبی جګړو په لار اچول، د هیواد د ټوټه کیدو خطر او... زموږ هیواد ته ددغو ناولو «جهادیانو» د ننوتو سوغاتونه دی.

د غوایی اتمه فاجعه زموږ د ولس د بدمرغی د یو بل دردوونکی پړاو پیل ګڼل کیږی. ناروغه بنسټپالو د خپلی دری کلنی واکمنی په موده کې په خلکو داسی نادودی وکړی چې د هیڅ کوم مذهبی یا غیر مذهبی وینی‌څښونکی او ارتجاعی رژیم له خوا چا لیدلی ندی.

ددغو ټولو جنایتونو سرته رسول، کورنیو جګړو اوپه نړیواله سطحه دبنسټپالو رسواکیدل، دغهوی سیمه‌ایز او نړیوال پلرونه او باداران دی ته اړ کړل چې دخپلو ګټو دساتنی په خاطر یو نوی ځواک په نوی بڼه او نوی رنګ دغهوی په ځای وګماری. هغه طالبان یی چې له‌ډیری مودی راهیسی دپاکستان په معلوم‌الحاله دینی مدرسو کې روزلی او پاللی دی، رامنځ ته یی کړل.

که هرڅومره ځینی ډلی په فرصت‌طلبانه او معامله ګرانه او په غوړه‌مالی سره زیار وباسی چې طالبان د تقدس په دایره کې وپیچی، خو آزادی او دموکراسی پلوی ځواکونه به هیڅکله په دی هکله یوه شیبه شک ونکړی لکه څنګه چې تباه کاره بنسټپال په انسان‌وژنی او نورو رذالتونو کې د اسلام له دین ځنی لکه د یو لایسنس او اجازه‌لیک په توګه کار اخلی، طالبان هم چې حتی په اصطلاح د ربانی دولت «غیر اسلامی» ګڼی، که قدرت ورته په لاس ورغی نو په آزادی وژلو، وینی‌تویولو، دخلکو په ځارنی او ربړولو کې به دبنسټپالو مخونه سپین کړی.

که طالبان د «جهادی ګوندونو» د اسلام ردولو لپاره خپل اسلام یوه وسیله کړی او د اسلامی شریعت د پلی کولو تر نوم لاندی د دموکراسی ضد، دښځو ضد، دعلم او فرهنګ ضد خپله تړل شوی واکمنی زموږ په تپی شوی هیواد راوتپی باید پدی پوه شی چې زموږ ولس به هیڅکله هغی ته غاړه کښیږدی.

هغوی ظاهراً د ټولو تنظیمونو په ضد بیرغ پورته کولو او د «سیاسی قدرت لاس ته راوړلو سره دمینی نه درلودلو» په ادعا سره (که قدرت نه غواړی نو دجنګ اوردول او وژنی د څه لپاره دی؟ د خلکو سره د ټوکو او تفریح لپاره؟) ونتوانیدلی چې دښځو په هکله د ستمکاری او تیاره فکری او په اصطلاح د عدالت پلی کولو په ترڅ کې د شرمه ډکی دښمنی تور داغ له خپل تندی ځنی پاک کړی. که ظاهرشاه هم په داګه سره پورته کړی، هغه به هم دخپلو بی حده ارتجاعی کړو وړو او دریځونو له مخی په یو وار دتل لپاره دخلکو په وړاندی بدنام او ورتی.

زموږ خلک د کومی بلی ځمکی اوسیدونکی ندی. دوی هم لکه نورو ملتونو په شان د آزادی او دموکراسی غوښتونکی دی، دغه حق لکه چې خاینو اخوانی ګوندونو ونشو کړای له خلکو څخه واخلی، طالبان هم له دی ډیر واره دی چې له دین او مذهب ځنی په ناوړی ګټی اخیستو سره په دی بریالی شی چې آزادی او د دموکراسی ارزښتونو ته په «کفر»، «غیر اسلامی» او... ویلو سره دخلکو په ویرولو او کوتولو باندی لاس پوری کړی.

طالبان باید پوه شی چې لږ څه ناوخته ښوریدلی دی. که دوی لکه دخپلو ناولو اخوانی ورونو په شان دګلبدین نه نیولی تر ربانی، سیاف، خلیلی او... هرڅومره خوبونه هم ووینی چې د مخلوقاتو د «مسلمانولو» او د «شریعت دجاری کولو» لپاره ګمارل شویدی، ښه دی په یاد ولری چې نور زموږ خلک د پاکستان په استخباراتی دستګاوو کې د روزل شوو ګوډاګیانو د «اسلام» له هڅیو ځنی کرکجن او په ځان راغلی دی. خاینو بنسټپالو په افغانستان او دهغه په ملت څه نادودی ندی کړی چې اوس د پاکستان په مدرسو کې لوی شوی د آی.اس.آی څو زره جاسوس بچی غواړی هغه وکړی؟ همدا اوس د پاکستان دولت د ټولو دینی مدرسو ورونه له بهره د پیسو ټولولو دمرجع، د اخلاقی فساد او دقومی او مذهبی بی اتفاقیو دځالو په حیث، پوری کوی. نو څنګه کیدای شی چې د افغانستان خلک به په ناځاپی ډول له یوی مخی د وطنی طالبانو د ماهیت په تشخیصولو کې کاڼه، ړانده او بی شعوره شی چې دوی به «نجات بخښونکی، صالح او له نورو تنظیمی ورونو» ځنی اوچت وګڼی؟

نړی د دین او سیاست د نه یوځای کیدو په لور مخکی ځی. داکار له یوی خوا د دین دسوچه پاتی کیدو ضمانت کوی او له بلی خوا د ټولنی د آزادی او پرمختګ ضامن ګڼل کیږی. هرځواک، اخوان وی که طالبان که هڅه وکړی دسیاسی قدرت دغصبولو او پیاوړی کولو لپاره په زرګونو پرنګی‌ډوله خلک غولونو

باندي دين ته لاس واچوي، دخپلو اسلافو په شان به دهغوي نوم هم په تاريخ کې د خاينانو او شيادانو په عنوان ثبت شي.

د افغانستان په قضاياوو کې د ملګرو ملتونو هڅې، دهغوي دنيمګړتياوو په نظر کې نيولو نه پرته (له دموکراتيکو قوتونو څنې انکار او ښځو ته په دولت کې برخه نه ورکول او د افغانستان په چارو کې د پاکستان، ايران او عربستان د لاسوهنو په مقابل کې کمزوري) بياهم څرنګه چې دبنسټپالو په منځ کې د پخلاينې غوښتونکي دي او دغه جلادان يا سرېخواره سپيان د راتلونکې لپاره دقدرت اصلي ستنې ګڼي له ماتې سره مخامخ او زموږ دخلکو دغوڅ اکثريت له خوا بې ارزښته ګڼل کيږي.

«دافغانستان دښځو انقلابي جمعيت» ټينګار کوي چې هيڅ ترلې شوې ځواک هيواد ته سوله راوړونکې نه دي او نه به وي. بنايي چې ټول انقلابي او آزادي غوښتونکي او دموکراسي‌پلوه سازمانونه سره يو او متشکل شي، د خلکو په پياوړې ځواک باندې تکيه کولو سره د مستبدو او پردي‌پالو جنايتکارانو تر بشپړې ورکاوي پورې خپلې غوښې مبارزې ته دوام ورکړي او د آزادي، دموکراسي، ټولنيز عدالت او وداني بيرغ په افغانستان کې وررپوي ترڅو پدې ډول د غوايي د اوومې او اتمې تيارو ځای د رهايي او سوکالۍ د سباوون سپيدې ونيسي.

کرکه او مرګ دې وي په بنسټپالو، مرتجعينو او دهغوی په بهرنيو ساتونکو!

ټينګ دې وي د وطن‌پلورونکو بنسټپالو په ضد دټولو قومونو او مذهبونو يووالی!

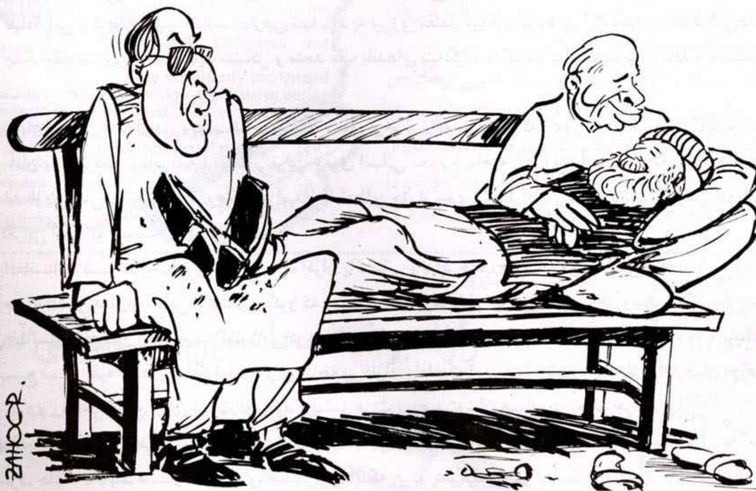
په ښځو ستم او د هغوی له حقوقو سترګې پټول ملي خيانت دی!

تل دې وي يو موټی، آزاد او دموکراتيک افغانستان!

د افغانستان دښځو انقلابي جمعيت

د ۱۳۷۴کال د غوايي ۸ ـ د ۱۹۹۵کال د اپريل ۲۸

پيښور

شايد. اگر به تعبير عاميانه سياست پدر و مادر نمی‌شناسد، سياست جنايتکاران جهادی وطنی، علاوه بر پدر و مادر نه شرافت می‌شناسد و نه حيثيت و شرم و حيا. آيا واقعاً «پرزيدنت» برهان‌الدين خان ربانی از برادران دينی و جهادی پاکستانی بکلی روبرتافته و در دامن دولت هندو مذهب هند که متحد تجاوزکاران روسی و نجيب بود، لم داده است؟

زنان آگاه افغانستان با تشدید پیکار بر ضد بنیادگرایان مختلف و مالکان شان، روز جهانی زن را تجلیل می نمایند!

بعد از سقوط رژیم دست‌نشانده نجیب در اپریل ۱۹۹۲ و هجوم فاجعه‌بار بنیادگرایان به کابل و دیگر ولایات، چنانکه پیشبینی می‌شد مردم ما ظلمانی‌ترین روزهای شانرا سپری می‌کنند، روزهایی به مراتب خونین‌تر و دردناکتر از دوران اشغال و رژیم پوشالی. در این ۳۵ ماه بنیادگرایان ددمنش و بیمار برسر مردم و وطن ما چیزی آورده اند که شاید در هیچ جای دیگر زیر سلطه فاشیزم دینی نتوان دید.

بعد از حاکمیت اخوان دارایی ملی به یغما برده شد، کشتار مردم بی‌گناه به باورنکردنی‌ترین اشکال آن انجام گرفت. دهها هزار نفر تنها در شهر کابل به قتل رسیده و بیش از صدهزار نفر زخمی و معلول شده اند. تجاوز و بی‌ناموسی نسبت به زنان و دختران و پسران نوجوان به سرگرمی روزمره شرفباختگان جهادی بدل گشته است. صدها دختر و پسر جوان مفقودالاثر اند. تعداد دخترانی که از ترس تجاوز از سوی تفنگداران پلید دست به خودکشی زده اند به صدها تن می‌رسد. دروازه‌های مؤسسات تعلیمی، مکاتب و پوهنتونها مهر و لاک گردیده و قحطی و گرانی وحشتناک تاحال چند بار بر سرزمین ملوث‌شده‌ی ما هجوم آورده است.

بنیادگرایان خاین، روی روسها، نجیب و اسلافش را هم در تبهکاری و ستمگری و رذالت سفید کردند. بوی جنایات هولناک بنیادگرایان میهنفروش بخصوص گلبدین «عظیم رهنما» چنان بالا گرفت که حتی باعث اذیت پدرخوانده‌های شان نیز گردید.و سرانجام دولت پاکستان و سایر سرپرستان آنان به این نتیجه رسیدند که عجالتاً احزاب خاین بنیادگرا را باید بمثابه دستپاک دور انداخته و در عوض طالبان راکه از دوران ضیاالحق در مدارس دینی پاکستان تعلیم دیده و منحیث نیرویی ذخیره پرورش یافته بودند به میدان آورند.

دولت پاکستان خود را از ماهیت و برنامه‌های طالبان بی‌خبر نشان می‌دهد در حالیکه آنان مانند برادران جهادی شان در اولین روزهای تسلط در قندهار ضدیت و دشمنی خویش را نسبت به دموکراسی و آزادی زن با بستن مکاتب و ادارات بروی زنان به نمایش گذاشتند. باگذشت زمان عیانتر به همگان آشکار خواهد شد که اینان در جای پای «جهادیها» گام خواهند گذاشت یا سمت متفاوتی را در پیش خواهند گرفت.

طرح و تلاشهای ملل متحد غیر از کمبود نادیده گرفتن نصف نفوس کشور، تا زمانیکه ضامن خلع سلاح کامل باندهای پلید نباشد، محکوم به شکست است. سازمان ملل هنوز هم عامل اصلی تباهی و شقه شقه شدن ملت ما را درک نکرده و هنوز هم می‌خواهد تا دشمنان قسم‌خورده‌ی مردم ما را به عنوان «پاسداران صلح» با اعزاز و احترام بر گرده‌ی ملت سوگوار ما بنشاند.

نیروهای ضد بنیادگرا باید بدانند که هیچ قدرت و هیچ مرجع و هیچ مؤسسه‌ای آورنده‌ی صلح، دموکراسی و عدالت اجتماعی در سرزمین بلارسیده‌ی ما نمی‌تواند باشد و برای رهایی از چنگال دیو بنیادگرایی و توطئه‌ها و مداخلات خارجی تنها باید به نیروی مقتدر مردم و نیروهای آزادیخواه و دموکراسی‌طلب اتکا ورزیده و به مبارزه پیگیر و توفانی‌تر از دوران جنگ مقاومت بپردازند. یا باید متشکل و متحد علیه باندهای بنیادگرا قیام کرد و یا اینکه سربزیر ماند و مقدرات خویش را بدست داره‌های دزدان و جاهلان بیگانه‌پرست سپرد.

جهت عمده حملات جهادیان از همان آغاز از دوره به اصطلاح ریاست جمهوری صبغت‌اله مجددی (که اکنون به دمبک حقیر گلبدین تبدیل شده) تا یورش طالبان، بر زنان ما تمرکز داشته و آنان را بیشرمانه و نامردانه از ابتدایی‌ترین حقوق انسانی محروم ساخته اند. زنان افغانستان نخستین و آسانترین هدف جنایتکاریها و بی‌ناموسیهای جهادیها بوده اند. ازینرو نمی‌توانند و نباید کوچکترین امیدی به اعطای حق از سوی بنیادگرایان را داشته باشند. ما زنان، حقوق مسلم مانرا صرفاً در جریان نبرد آشتی ناپذیر ضد بنیادگرایی است که بدست آورده می‌توانیم.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» ضمن تبریک روز ۸ مارچ به خواهران پاکستانی و سایر کشورها، از همه‌ی آنان می‌خواهیم تا ستم دهشتناک بنیادگرایان بر زنان افغانستان را درک کرده و جهت افشای قرون‌وسطایی اندیشان مذکور که زن و مرد کشورما را از تیغ می‌کشند، با هر وسیله ممکن بکوشند.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» از تمام زنان نجیب کشور می‌خواهد تا به سازمانهای آزادیخواه و دموکراسی‌طلب پیوسته و یا تشکل های مستقل خود را ایجاد کنند تا در هرسطح ممکن بسیج شده و علیه جلادان بنیادگرا به مبارزه‌ای قاطع بپردازند. مادامیکه این وطنفروشان و مداخلات خارجیان در کشور ادامه داشته باشد ملت و بخصوص زنان میهن ما از درد و رنج جانکاه امروزی نجات نخواهند یافت و عزت و عصمت شان همواره در خطر خواهد بود.

طاعون بنیادگرایی تنها افغانستان را به تباهی و بربادی نکشیده بلکه با همیاری رژیم ایران و ارتجاع منطقه مکروب مهلک آن به تمام منطقه و در درجه اول به پاکستان سرایت خواهد نمود. حادثه مالاکند هشدارباشی جدی است. برای اینکه غریو دموکراسی در افغانستان و کشورهای همجوار مسلمان به توفان خشماگین بنیادگراسوز مبدل گردد، ضرورت همسویی و همبستگی فعال کلیه نیروهای اصیل آزادیخواه و ضد بنیادگرا باید در دستور قرار گیرد. تجلیل هشتم مارچ روز جهانی زن برای زنان افغانستان فقط و فقط در پیشبرد پیکار آشتی‌ناپذیر با بنیادگرایی به هر اسم و رسم آن معنی پیدا می‌کند و بس.

مرگ بر بنیادگرایان ضد دموکراسی و ضد زن!

زنده باد آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی!

هشتم مارچ را با تشدید مبارزه علیه بنیادگرایان و باداران شان تجلیل نماییم!

جمعیت انقلابی زنان افغانستان

۱۷ حوت ۱۳۷۳ - ۸ مارچ ۱۹۹۵

انعکاس فعالیتهای جمعیت انقلابی زنان افغانستان در مطبوعات پاکستان

«پاکستان آبزرور»، ۳۰ اپریل ۱۹۹۵

«راوا» طی تظاهراتی گروههای افغان درگیر جنگ را بشدت انتقاد نمود

RAWA demonstration staged in Peshawar on Friday

RAWA demo flays Afghan warring factions

BUREAU REPORT

PESHAWAR—In their first-ever organised protest demonstration here, hundreds of Afghan women took out protest rally here under the auspices of revolutionary Association of Women of Afghanistan (RAWA) condemning ... warring factions and

The protesters chanted slogans against Hizbe Islami (H) chief Hikmatyar, Afghan President, Prof Rabbani and the newly emerged Taliban movement. Pamphalets were also distributed among the participants who had gathered from Quetta, Islamabad and Lahore.

They vehemently condemned bloodshed in Afghanistan durin... the last three year... Mujahideen's takeover ... the destruction, bloo... ping and assau... and you... gifts ...

Pakistan Observer, April 30

پشاور ـ در اولین تظاهرات اعتراضی خویش در اینجا، صدها زن افغان راهپیمایی‌ای تحت سرپرستی «راوا» براه انداختند که طی آن احزاب افغانی درگیر جنگ را محکوم نموده آنان را مسئول تحمیل بدبختی های ناگفتنی بالای افغانان بطور عموم و بالای زنان بطور اخص خواندند.

تظاهرات اعتراضی بخاطر برگزاری سومین سال سقوط رژیم کمونیستی داکتر نجیب در کابل و تصاحب قدرت توسط مجاهدین در کابل، سازمان یافته بود. زنان پرشور اعضای «راوا» ـ سازمان زنان افغان مقیم کویته، راهپیمایی خویش را از یونیورستی تاون در جی‌تی رود آغاز کردند که باعث ایجاد بی‌نظمی در عبور و مرور وسایط نقلیه به مدت یک ساعت گردید. تعدادی پلیس یونیورستی تاون بخاطر حفظ امنیت تظاهرکنندگان آنان را همراهی می‌کردند.

اعتراض کنندگان علیه رهبر حزب اسلامی، گلبدین، رئیس جمهور ربانی و جنبش جدیدالظهور طالبان شعار می‌دادند. در میان شرکت‌کنندگانی که از کویته، اسلام آباد و لاهور گرد آمده بودند نشریات نیز توزیع شد.

آنان خونریزی در افغانستان را در طی سه سال زمامداری مجاهدین بشدت محکوم کرده و ابراز داشتند که تباهی، خونریزی، اختطاف و تجاوز به زنان، مردان، دختران و پسران نوجوان ارمغان مجاهدین به افغانان می‌باشد.

«راوا» ادعا نمود که طالبان توسط باداران بین‌المللی و منطقوی جاگزین باصطلاح مجاهدین گردیدند. آنان مدعی اند که طالبان نیز از جنس جهادیها بوده و از داغ های ستم و وحشیگری علیه زنان زیر نام نفاذ قوانین شریعت مبرا نیستند. آنان از نیروهای طرفدار دموکراسی، انقلابی و آزادیخواه خواستند تا مبارزه خویش را بخاطر رهایی از دست جانیان در کابل و سایر مناطق کشور جنگ‌زده ادامه دهند.□

«فرنتیرپست»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

«راوا» بر ضد مجاهدین راهپیمایی نمود

RAWA stages anti-mujahideen march

PESHAWAR (PPI) — A large number of Afghan women, associated with Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) here on Friday arranged a big protest march against fundamentalist leaders and factions of Afghan mujahideen, Dostum and Taliban factions and demanded for the establishment of a liberal and democratic government in the war-torn country.

The march was started from University Town around 9 a.m. and the marchers marched on main roads of cantonment area.

The female members of RAWA, more than one thousand in number, raised slogans against the Afghan president and all the leaders of the Afghan jehadi parties includin... ...w force Taliban

The Frontier Post April 29,1995

پشاور (پی.پی.آی) ـ شمار وسیع زنان افغان مربوط «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»، اینجا بروز جمعه راهپیمایی اعتراضی بزرگی را علیه رهبران بنیادگرا، احزاب مجاهدین و گروه دوستم و طالبان سازمان دادند و خواستار تشکیل یک دولت لیبرال و دموکراتیک در کشور جنگ‌زده‌ی شان شدند.

راهپیمایی ساعت ۹ از یونیورستی تاون شروع شد و راهپیمایان در خیابان های مهم مرکز شهر راهپیمایی نمودند.

بیش از هزار نفر از اعضای زن «راوا» علیه رئیس جمهور افغانستان و همه رهبران جهادی افغان بشمول نیروی جدید طالبان شعار دادند.

آنان این رهبران را قاتل زنان، اطفال و پیران بی‌گناه افغانستان محسوب نمودند.

آنان افسوس خوردند که از اشغال کابل توسط احزاب مجاهدین در ۲۸ اپریل ۱۹۹۲ تا حال هزاران زن توسط مجاهدین سبع ربوده، دهها تن مورد تجاوز قرار گرفته و به تمامی ملت افغانستان خون و جنگ را به ارمغان آورده اند.

«راوا» عهد نمود که برگزاری همچو گردهمایی‌ها را در آینده تا زمان برکناری بنیادگرایان و استقرار رژیم لیبرال و دموکراتیک در افغانستان ادامه دهد.□

«مسلم»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

تظاهرات زنان قتل و کشتار در افغانستان را محکوم کرد

پشاور، ۲۸ اپریل ـ «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا) بروز جمعه تظاهراتی بزرگی را در شهر پشاور برپا داشت تا «بنیادگرایان» را بخاطر کشتار افغانان بی‌گناه که در همین روز بسال ۱۹۹۲ در کشور از قبل ویران و تباه شده شروع گردید، تقبیح نماید.

تظاهرات ساعت ۹ صبح از یونیورستی تاون شروع و سه ساعت بعد در تاکال پایین در جمرود رود پایان یافت. شرکت‌کنندگان زن که شعار ها و پلاکارتهایی با خود حمل می‌کردند اعمال بیرحمانه‌ی روزافزون و کشتار افغانان بی‌گناه را بدست به‌اصطلاح رهبران خویش بشدت محکوم نمودند.

شرکت‌کنندگان متذکر شدند که فاجعه ۲۸ اپریل ۱۹۹۲، شروع مرحله‌ای مخوف و سهمگین دیگری در مصایب مردم ما ثابت گردید. آنان افزودند که طالبان باید بدانند که کمی دیرکرده اند، کوشش شان بخاطر «مسلمان» نمودن مردم ما توهینی به مردم افغانستان است که محکوم به شکست مفتضحانه خواهد بود. آنان باید بخاطر داشته باشند که افغانان از باز نمودن این همه دکانهای «اسلام فروشی» توسط «خاینان» بیزار گردیده اند. آنان گفتند که طالبان همانند برادران بدنام و فاسد «بنیادگرای» خویش که توسط آی.اس.آی سرپرستی و تمویل می‌گردند هرگز قادر نیستند تا برای مردم ما مصدر کار نیک شوند.

THE MUSLIM
April 29,1995

Women rally condemns killings in Afghanistan

BUREAU REPORT

PESHAWAR April 28: The Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) staged a big rally in Peshawar on ... ounce the 'fun- ... the killings of ... s which be-

keep in mind that the Afghans were fed up with the opening of so many 'Islam selling' shops by 'traitors'. They said Taliban would never be able to do good to our people, just as their sinister ISI sponsored 'fundamentalist' brothers were not.

They said while the government of Pakistan is closing the ... 'notorious Madaris' how ... for the people of Af- ... become suddenly ... conscious, in

آنان خاطرنشان ساختند در شرایطی که حکومت پاکستان دروازه های «مدارس رسوا» را می‌بندد آیا برای مردم افغانستان امکان دارد تا ناگهان در رابطه به ماهیت اصلی طالبان کر و کور و ناآگاه شوند و آنان را «منجیان»، «توانا» و بهتر از برادران تنظیمی شان بپندارند؟

آنان تأکید ورزیدند که هیچ نیرویی وابسته و ضد دموکراسی قادر به اعاده صلح در افغانستان نمی‌باشد. تمام سازمانهای انقلابی، آزادیخواه و طرفدار دموکراسی باید متحد گردند و با تکیه به قدرت نیرومند مردم مبارزه را تا سرنگونی کامل گلبدین و ربانی ادامه دهند.

شرکت‌کنندگان سرودها و اشعار ملی نیز خواندند.□

«نیوز»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

«راوا» طی تظاهراتی بنیادگرایان افغان را شدیداً انتقاد نمود

پشاور ـ صدها زن افغان درحالیکه علیه رهبران مجاهدین و طالبان شعار می‌دادند بروز جمعه تظاهراتی را در پشاور براه انداختند تا سومین سالگرد سقوط رژیم کمونیستی و جلوس چریکهای اسلامی بر مسند قدرت در کابل را برگزار نمایند.

زنان چادری دار افغان در حالیکه از یونیورستی تاون در جی تی رود که پشاور را با ولایت شرقی افغانستان ـ ننگرهار در طورخم وصل می‌کند، راهپیمایی می‌کردند شعار می‌دادند که: «مرگ بر حکمتیار، مرگ بر ربانی و مرگ بر طالبان». سرک بیشتر از یک ساعت مسدود ماند و پلیس اقدامات فوق‌العاده اتخاذ نمود تا نه‌تنها عبور و مرور وسایط نقلیه را به سرک های دیگر تنظیم کند بلکه همچنان با هراس از حمله احزاب بنیادگرا، امنیت فعالان «راوا» را تأمین نماید.

فعالان «راوا» ادعا داشتند که پلیس تا اندازه‌ای ایجاد مزاحمت نمود، و در حالیکه از حمله محتمل از جانب مجاهدین هشدار می‌داد مانع پیشروی تعدادی از آنان شد.

در میان آنان تعدادی از طالبان جوان با ریشهای تُنک به چشم می‌خوردند. یکی از طالبان جوانی که گفت از ضیاالمدارس، مدرسه عمده طالبان در پشاور اعزام شده بود گفت: «ما اعزام گردیده‌ایم تا بشنویم که «راوا» در باره ما چه می‌گوید.»

⇦

THE NEWS
April 29,1995

RAWA rally castigates Afghan fundamentalists

From Ismail Khan

PESHAWAR: Chanting slogans against Mujahideen leaders and Taliban, hundreds of Afghan women staged a demonstration in Peshawar Friday to mark the third anniversary of collapse of communist regime and ascension to power of Islamist guerillas in Kabul.

"Death to Hikmatyar, death to Rabbanj and death to Taliban", the veiled Afghan women chanted as they marched from the University Town on the Grand Trunk Road, linking the provincial capital with Afghanistan's eastern Nangrahar province at ... m. The ro...

sible threats from Mujahideen. "We are not scared of them any more, Gulbadin could not scare us by continuously rocketing Kabul, what else he could do to us here", remarked Saima Karimi, a young activist who distributed pamphlets among the sizeable male gathering there. The police denied the allegation.

Conspicuous among them were some thinly-bearded young Taliban. "We were sent to hear what RAWA has to say about us", said a young Talib who claimed he was sent from Ziaul Madaris, one of the major Taliban's Madressas in Peshawar.

The participants' enthusiasm was visible. Com... buses and ca...

Akhwans (an allusion to the fund... mentalist Muslim brotherhood) ... their times have gone. We have c... to urge the people to stand against Hikmatyar, Rabbani ... their ilk", Saima said.

"The killing of thousands p... destruction of Kabul and other ... assault on and kidnappin... women, men, young boys and ... . is the gifts of the 'jeh... auspicious entrance in our ... reads a press release.

Accusing 'regional and i... tional masters' of replacin... jahideen groups by Taliba... press release said the religio... ... free from the so...

شور و شوق شرکت‌کنندگان نمایان بود. آنان توسط سرویس ها و موترهای شهری از مناطق دوری چون کویته، لاهور و اسلام‌آباد آمده بودند. صائمه یکتن از فعالان جوان که در بین جمع زیادی از مردان نشریات را پخش می‌کرد گفت: «هیچ چیزی ما را از رسیدن به اهداف ما نمی‌تواند باز دارد.» این اولین باری بود که «راوا»، سازمانی مقیم کویته که دربرگیرنده‌ی عمدتاً زنان روشنفکر و مترقی می‌باشد تظاهراتی را در پشاور، شهری که تا امروز مهد فعالیت مجاهدین به حساب می‌رود، به راه انداخت. صائمه اظهار نمود: «ما می‌دانیم که پشاور مرکز اخوان گردیده است اما دیگر روزگار آنان بسر رسیده است. ما آمده‌ایم تا از مردم بخواهیم که علیه ربانی، حکمتیار و امثال شان به پا خیزند.»

در اطلاعیه‌ی مطبوعاتی آمده: «کشتار هزاران انسان، ویرانی کابل و سایر شهرها، اختطاف و تجاوز به زنان، مردان، پسران و دختران نوجوان و... ارمغان ورود نحس «جهادی»ها در کشور ماست.»

اطلاعیه‌ی مطبوعاتی در حالیکه باداران منطقوی و جهانی را متهم به جاگزینی طالبان به عوض گروههای مجاهدین می‌کند اظهار می‌دارد که ملیشاهای مذهبی از داغ ظلم و ستم غیرانسانی و نیز ستم علیه زنان زیر نام به‌اصطلاح نفاذ شریعت مبرا نیستند.

اطلاعیه‌ی مطبوعاتی از تمامی سازمانهای انقلابی و آزادیخواه و طرفدار دموکراسی مصرانه می‌خواهد تا متحد گردیده و با تکیه بر نیروی مقتدر توده‌ها مبارزه خود را تا سرنگونی ربانی، گلبدین، طالبان و هواداران جانی و جاهل شان، ادامه دهند. □

«پاکستان تایمز»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

زنان افغان
خواهان دولت دموکراتیک در کابل

پشاور، ۲۸ اپریل ـ تعدادی وسیعی از زنان افغان که متعلق به جمعیت موسوم به «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا)، امروز در اینجا راهپیمایی اعتراضی بزرگی را علیه رهبران و مجاهدین افغان و گروه دوستم و طالبان سازمان دادند و خواستار استقرار یک دولت لیبرال و دموکراتیک در کشور جنگ‌زده‌ی شان شدند.

راهپیمایی ساعت ۹ صبح از یونیورستی تاون آغاز و در سرکهای مهم محل ادامه یافت.

اعضای زن «راوا» که بیشتر از یک هزار نفر بودند علیه رئیس‌جمهور برحال افغانستان و تمام رهبران تنظیم های جهادی به شمول نیروی جدید ـ طالبان، شعار می‌دادند.

آنان این رهبران را بمثابه قاتل زنان، کودکان و پیران بی‌گناه افغان بخاطر دسترسی به انگیزه های پست و کوچک شان، نامیدند.

زنان افغان که بیشتر بین سنین ۱۸ تا ۴۰ بودند و نهایت پرشور و با حرارت بنظر می‌رسیدند، اطفال خویش را نیز برای شرکت در مظاهره با خود آورده بودند. □

The Pakistan Times April 29,1995

Members of Revolutionary Association of Women of Afghanistan staged a protest demonstration on Friday.

Afghan women for democratic govt. in Kabul

PESHAWAR, April 28: A large number of Afghan women, associated with an association namely Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) here today arranged a big protest march against the leaders and

The female members of RAWA who were more than one thousand in number raised slogans against the sitting Afghan president an all the leaders of the Afghan jehadi parties including the new force Taliban.

They termed these leaders as the killers of innocent Afghan women, children and old for their ulterior motives.

The Afghan women, mostly in the age groups from 18 to 40

«خبرین»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

راهپیمایی و تظاهرات اعتراضی زنان در پشاور

شرکت صد ها زن در تظاهرات «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»

شعارهای زنان شرکت‌کننده در تظاهرات علیه رهبران بنیادگرا، طالبان و دوستم و بر له آزادی و دموکراسی

KHABRAIN
خبریں
29 اپریل 1995ء

پشاور میں افغان خواتین کا احتجاجی مظاہرہ اور جلوس

انقلابی جمعیت کی طرف سے نکالے گئے جلوس میں مختلف شہروں سے آئی ہوئی سینکڑوں افغان خواتین کی شرکت

جلوس میں شریک خواتین کی بنیاد پرست لیڈروں طالبان اور دوستم کے خلاف اور جمہوریت کے حق میں نعرے بازی

پشاور – روز جمعه در پشاور صدها زن افغان به رهبری «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» مظاهره اعتراضی و راهپیمایی کردند. زنان علیه تمام رهبران بنیادگرا، طالبان و دوستم و بر له آزادی و دموکراسی شعار می‌دادند. شاگردان و اعضای «راوا» سرود های انقلابی و میهنی را خواندند. راهپیمایی از یونیورستی تاون آغاز شد و در تاکال به پایان رسید. درین هنگام پلیس هم موجود بود. در جریان تظاهرات ترافیک متوقف گردید. □

«آج»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

تظاهرات زنان افغانی علیه خونریزی میان گروپهای مختلف افغان

با استفاده از نام اسلام، بنیادگرایی اشاعه داده می‌شود! نیروهای دموکراتیک متحد شوید!

افغان خاتون رہنما مظاہرین سے خطاب کررہی ہیں

کابل میں لڑائی کے خلاف افغان خواتین اور بچوں کا جلوس جمرود روڈ سے گزر رہا ہے

افغان گروپوں کے درمیان خونریزی کیخلاف افغان خواتین کا مظاہرہ

اقتدار کی خاطر اسلام کے نام کو استعمال کرکے بنیاد پرستی کو فروغ دیا جارہا ہے ○ جمہوری قوتیں متحد ہوجائیں

پشاور- صدها زن و کودک افغان تحت رهبری «راوا» علیه خونریزی میان گروپهای مختلف، چور و چپاول، قتل و غارت و مداخلات خارجی در افغانستان دست به تظاهرات زدند. شرکت کنندگان پوسترها و شعارهایی در دست داشتند و علیه ربانی، گلبدین، سیاف، دوستم، طالبان و تمام نیروهای بنیادگرا و برله آزادی و دموکراسی شعار می‌دادند. تعداد زیادی زنان از کویته، لاهور، اسلام‌آباد، و مناطق مختلف افغانستان جهت شرکت در تظاهرات به پشاور آمده بودند، راهپیمایی ساعت ۹ صبح از یونیورستی تاون آغاز شد، با رسیدن به شاهراه مرکزی جمرود پلیس کوشید تا مانع شود اما زنان و اطفال شعار داده به پیشروی ادامه دادند. سخنرانان می‌گفتند در افغانستان بخاطر کسب قدرت از اسلام استفاده شده بنیادگرایی اشاعه می‌یابد. بنیادگرایی ایکه در نتیجه آن دریا های خون در افغانستان جاریست. برای بقدرت رسیدن گردن همدیگر را میشکنند. آنان گفتند که در افغانستان هیچ چیز در امان نیست. قیمتی به حدی رسیده که زندگی برای افراد عادی ناممکن گردیده.

آنان مداخله در امور داخلی افغانستان را هم محکوم نمودند و به تمام سازمانهای آزادیخواه و دموکراتیک تأکید ورزیدند که متحد شده، افغانستان را از تسلط بنیادگرایان رها نموده درفش آزادی، دموکراسی، عدالت و آبادانی و ترقی را در افغانستان به اهتزاز آورند.

در تظاهرات تعدادی از زنان «حزب مردم پاکستان» شامل ممتاز خالق، فهمیده ظفر، سعیده‌ممتاز، خانم صالح و محموده هم شرکت جسته بودند. در جریان تظاهرات پلیس دو نفر مسلح را دستگیر نمودکه بعداً رها گردیدند.□

«پاکستان»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

مظاهره اعتراضی زنان افغان در پشاور علیه اعمال ظالمانه در افغانستان

درین اعتراض دوهزار زن و کودک از کویته، لاهور، اسلام‌آباد، و افغانستان شرکت نمودند

علیه رهبران افغان و بخاطر آزادی و دموکراسی شعار می‌دادند.

راهپیمایی ۹ صبح از یونیورستی تاون آغاز شد و تمام راههای ترافیکی بند شده بود.

افغان خواتین کی تنظیم "انقلابی جمعیت" کے زیر اہتمام احتجاجی جلوس جمرود روڈ سے گزر رہا ہے

افغانستان میں ظالمانہ کارروائیوں کیخلاف افغان خواتین کا احتجاجی مظاہرہ

احتجاج میں کوئٹہ لاہور اسلام آباد اور افغانستان سے آئی ہوئی 2 ہزار خواتین اور بچوں نے شرکت کی

افغان لیڈروں کی مخالفت، آزادی امن اور جمہوریت کے حق میں نعرے لگا رہی تھیں

جلوس صبح نو بجے یونیورسٹی ٹاؤن سے شروع ہوا اس دوران تمام ٹریفک بند رہی

پشاور- روز جمعه در پشاور راهپیمایی اعتراضی شدیدی توسط «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» انجام شدکه در آن نزدیک به دو هزار زن و کودک که از کویته، لاهور، اسلام‌آباد و شهرهای مختلف افغانستان آمده بودند، شرکت داشتند و علیه اعمال ظالمانه بنیادگرایان درگیر جنگ در افغانستان اعتراض نموده و پوسترها و شعارهایی برضد طالبان، دوستم و تمام رهبران افغان و بخاطر آزادی و صلح و دموکراسی را در دست داشتند. راهپیمایی ۹ صبح از یونیورستی تاون آغاز و بعد از ۳ ساعت به تاکال رسید. درین جریان عبور وسایل نقلیه متوقف گردیده و تعداد زیادی پلیس و افراد از مقامات بالایی موجود بودند اما هیچگونه حادثه ناگواری رخ نداد.□

جمعیت انقلابی زنان افغانستان (روا) کے زیراہتمام افغانستان میں مجاہدین کی حکومت کی سالگرہ کے موقعہ پر خواتین پشاور میں یوم سیاہ منا رہی ہیں (فوٹو مشرق)

راوا کے زیراہتمام پشاور میں احتجاجی مظاہرہ

افغان بنیاد پرست رہنماؤں کے خلاف نعرے بازی، خواتین کو آزادی دینے کا مطالبہ

پشاور (لیڈی رپورٹر) جمعیت انقلابی زنان راوا افغانستان کے زیر اہتمام جمعہ کے روز افغان خانہ جنگی کے خلاف زبردست احتجاجی مظاہرہ کیا گیا۔ احتجاجی مظاہرہ میں جو صبح ۹ بجے یونیورسٹی ٹاؤن سے شروع ہوا ۱۵ سو سے زائد افغان ... جو کوئٹہ، پشاور، لاہور، ...

کی بدقسمتی میں ایک نئے باب کا اضافہ کیا لیکن جمہوریت آنے تک یہ دن مضبوط آوازوں کے ساتھ منایا جائے گا۔ انہوں نے کہا کہ مسائل میں گھرے ہوئے اس ملک میں جرائم کا ارتکاب کرنے والی دیگر طاقتیں مختلف قوتوں کو نئے ... کے ساتھ پیش کرتی ہے ...

راوا کے جلوس کے دوران دو افراد سے اسلحہ برآمد

ملزم گرفتار کر لئے گئے، جلوس کی شرکاء کی پولیس سے تلخ کلامی گرفتار نوجوانوں کی رہائی کا مطالبہ

پشاور (لیڈی رپورٹر) جمعیت انقلابی زنان افغانستان (راوا) کے مظاہرے کے دوران دو نوجوانوں سے جدید اسلحہ برآمد ہوا جس پر انہیں گرفتار کر لیا گیا۔ پولیس سے ہاتھا پائی ... جلوس ارباب روڈ ...

نوجوان علی غلام اور خیال بیگ سے جلوس کے دوران جدید اسلحہ برآمد ہوا جس پر انہیں گرفتار کر لیا گیا۔ مظاہرے میں شریک خاتون صائمہ نعیم نے موبائیل پولیس کو روکنے کی کوشش ... کے پیچھے میں تلخ کلامی اور ہاتھا پائی ہوئی۔ ...

Daily MASHRIQ Peshawar — روزنامہ مشرق پشاور — ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

«مشرق»، ۲۹ اپریل ۱۹۹۵

مظاهره اعتراضی تحت رهبری «راوا» در پشاور

شعارها علیه رهبران بنیادگرای افغان، خواست تامین آزادی زنان

پشاور- روز جمعه تظاهرات عظیمی توسط «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا) علیه جنگ داخلی افغانستان برگزار شد. درین تظاهرات که ۹ صبح از یونیورستی تاون شروع شد بیش از ۱۵۰۰ زن و کودک افغان که از کویته، پشاور، لاهور، اسلام‌آباد و مناطق مختلف افغانستان آمده بودند، شرکت نمودند. تظاهرکنندگان شعارهایی علیه رهبران بنیادگرای افغان، طالبان و دوستم دادند. در ضمن سرود های انقلابی و میهنی توسط اعضا و شاگردان «راوا» اجرا می‌گردید. آنان بدون توجه به ممانعت پلیس به پیشروی ادامه دادند. زنان «حزب مردم پاکستان» به رهبری خانم ممتاز خالق نیز در مظاهره دیده میشدند. زنان علاوه بر عکس های شهید مینا، پوسترهایی را با خود حمل می‌کردند که حاوی شعار های مختلف بود. زنان می‌گفتند که در ۲۸ اپریل میهن ما در دست بنیادگرایان اسیر شد. مردم ما روزگار سیاهتر و طاقت فرساتری از دوران تجاوز روسها می‌گذرانند. هزاران انسان کشته شدند. خرابکاری شد و زنان مورد ستم قرار گرفتند. تمام اینها توسط احزاب جهادی صورت گرفت.

۲۸ اپریل سرآغاز فصل دیگری برای زنان تیره بخت افغان بود. تا برقراری دموکراسی، این روزها با فریاد های رساتری تقبیح خواهد شد.

آنان اضافه نمودند که در کشور غرق در مسایل گوناگون، قدرت های جنایتکار، نیروهای تازه‌ای را با رنگ و لعاب جدید پیش می‌کشند. طالبان که در مدارس دینی پاکستان پرورانده شده اند، به میدان آورده شدند. طالبان که به نام اسلام علیه ربانی فریاد می‌کشیدند، خود بعد از بقدرت رسیدن تخریب و قتل و کشتار را به مردم ارمغان آوردند که مثال زنده‌ی آن اوضاع فعلی است. طالبان ظاهراً علیه هیچ حزبی نیستند. آنان می‌گفتند که اگر طالبان خواهان قدرت نیستند پس خونریزی و جنگ برای چیست؟ طالبان با این اعمال خود ظاهرشاه را نزد مردم منفور و بدنام نموده اند. کسانیکه از نام اسلام سوءاستفاده نموده اند، تاریخ هرگز از آنان به نیکی و بطور مثبت یاد نخواهد کرد. آنان گفتند که کوشش های ملل متحد برای حل مسئله افغانستان به جایی نرسیده، زیرا تا حال مداخله هیچ کشوری خارجی قطع نگردیده است. □

بسیاری از روزنامه ها و نشرات دیگر هم بخاطر اسلحه نزد افراد انضباط «راوا» در جریان تظاهرات، خبر هایی آورده بودند که ما ترجمه‌ی آنرا ضروری ندانستیم.

پشاور: افغان خواتین کی انقلابی جمعیت کے زیر اہتمام جلوس نکالا گیا

نوائے وقت — April 29,1995

مظاہرے کے دوران دو مسلح افراد گرفتار

پشاور (نمائندہ خصوصی) افغانستان کی انقلابی خواتین کی تنظیم راوا کے زیر اہتمام جمعہ کے روز پشاور میں احتجاجی مظاہرہ کے دوران دو مسلح افراد بھی جلوس کے ہمراہ تھے بندوقوں سے مسلح ان افراد کو مقامی پولیس نے حراست میں لے لیا اور انہیں پولیس اپنے ساتھ لے گئی۔

تذکر:

بعلت تراکم بیش از حد مطالب، فقط قسمتی از انعکاس تظاهرات «راوا» در مطبوعات را درین شماره آوردیم، بقیه را در شماره بعدی خواهیم آورد.

The Frontier Post
March 8,1995

RAWA vows to fight for women's rights

PESHAWAR (PPI) — Pakistan-based Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) on the occasion of International Women's Day has appealed to all freedom-loving women of the country either to join pro-democracy organisations or from their own independent groups to fight fundamentalists of all brands.

In a press release issued here today, the RAWA while greeting its Pakistani sisters and Afghan women all over the world, asked them to understand the horrible oppression of Afghan women the fundamentalists by and to try their best to expose these people will medieval minds.

It further stated that the plague of fundamentalism not only in districts of Afghanistan but also in Iran was encou[...]ing the reac-[...]

«فرنتیرپست»، ۸ مارچ ۱۹۹۵

«راوا» پیمان بست که بخاطر حقوق زنان پیکار نماید

پشاور ـ (پی.پی.آی) «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» مقیم پاکستان طی مراسمی به مناسبت روز جهانی زن، از همه‌ی زنان آزادیخواه کشور تقاضا نمود که یا با پیوستن به سازمانهای دموکراسی‌طلب یا با تشکیل گروههای مستقل خود علیه بنیادگرایان به هر اسم و رسم آن مبارزه کنند.

در اعلامیه مطبوعاتی که امروز انتشار یافت، «راوا» در حالیکه هشتم مارچ را به تمام خواهران پاکستانی و زنان افغانی سراسر دنیا تهنیت گفت، از آنان خواست تا ستم دهشتناکی راکه توسط بنیادگرایان بر زنان اعمال می‌گردد درک نموده و بکوشند تا این قرون وسطایی اندیشان را افشاء سازند.

با حمله شدید بر طالبان «راوا» مدعی است که این طلاب دینی در زمان دیکتاتوری ضیأالحق در مدارس پاکستان پرورش یافتند و از همان آغاز در قندهار دشمنی و خصومت دیوانه‌وار خویش را نسبت به دموکراسی و حقوق زنان با بستن مکاتب و ادارات بروی زنان به نمایش گذاشتند.

اعلامیه مطبوعاتی خاطرنشان ساخت که از ابتدا یعنی از بااصطلاح ریاست جمهوری صبغت‌اله مجددی (که اکنون به دمبک حقیر گلبدین تبدیل شده) تا تهاجم طالبان، اولین و مقدمترین هدف بنیادگرایان زنان بودند و آنان زنان را بیشرمانه از حقوق انسانی محروم ساختند. «بنابرین ما نمی‌توانیم و نباید از بنیادگرایان امید داشته باشیم که برای ما حقی اعطا نمایند. ما آزادی خویش را تنها در مبارزه سازش ناپذیر برضد بنیادگرایی کسب می‌توانیم.»□

Pakistan Observer
March 9,1995

RAWA condemns slaughter in Afghanistan

ISLAMABAD (PR)—Congratulating Pakistani sisters and our sisters all over the world Revolutionary Association of Women of Afghanistan (RAWA) asks them to understand the horrible oppression of the fundamentalists against our [wo]men and try their best to expose [...]

«پاکستان آبزرور»، ۹ مارچ ۱۹۹۵

«راوا» قتل عام در افغانستان را محکوم کرد

اسلام‌آباد (پی آر) در اعلامیه مطبوعاتی «راوا» آمده است که «راوا» ضمن تبریک هشتم مارچ به خواهران پاکستانی و سراسر جهان، از آنان می‌خواهد تا ستم دهشتناک بنیادگرایان را علیه زنان ما درک کنند و با هروسیله ممکن، این عناصر دارای افکار قرون وسطایی راکه زنان و مردان را در افغانستان سلاخی می‌کنند، افشاء نمایند.

«راوا» از همه‌ی زنان آزایخواه کشور تقاضا نمود که یا با پیوستن به سازمانهای دموکراسی‌طلب و یا با تشکیل سازمانهای مستقل خویش، خود را آماده سازند که علیه انواع مختلف بنیادگرایان مبارزه کنند. تا زمانیکه خاینان بنیادگرا و مداخله خارجی موجود باشد، ملت و بخصوص زنان ما احساس امن نکرده و عزت و شرف شان همچنان در خطر خواهد بود.

بخاطر استقرار دموکراسی در افغانستان و کشورهای همسایه، همبستگی وسیع تمام نیروهای آزادیخواه و ضدبنیادگرایی لازم است.□

The Frontier Post
March 10,1995

Taliban trained by Pak govt: RAWA

F.P. Bureau Report

ISLAMABAD — The Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) in its message on International Women's Day Wednesday has claimed that although the government of Pakistan is pretending to be unaware of the nature and programmes of Taliban it actually brought these Taliban to the scene by training them in Pakistani *madrassas* and keeping them reserved for the rainy day, says a press release here on Wednesday.

Condemning the "crimes of Gulbadin Hikmatyar" the association of the Afghan women said that with the passage of time it [...]

«فرنتیرپست»، ۱۰ مارچ ۱۹۹۵

«راوا»: طالبان توسط دولت پاکستان پرورش یافتند

اسلام‌آباد ـ در اعلامیه‌ی مطبوعاتی‌ای که به روز چهارشنبه انتشار یافته آمده است که «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» طی پیامی به مناسبت «روز جهانی زن»، مدعی گردید که گرچه دولت پاکستان وانمود می‌سازد که از ماهیت و برنامه‌های طالبان بی‌خبر می‌باشد اما به یقین این دولت بود که آنان راکه در مدارس پاکستان پرورش داده و به مثابه نیروی ذخیره در زمان ضرورت نگهداشته بود، روی صحنه کشید.

با محکوم نمودن «جنایات گلبدین حکمتیار» جمعیت زنان افغان ابراز داشت که به مرور زمان برای همه عیانتر خواهد شد که آیا طالبان در جای پای برادران بنیادگرای خود قدم می‌گذارند و یا در کدام مسیر دیگری.

«راوا» با رد طرح صلح ملل متحد و کوششهایی درین زمینه ادعا نمود که مساعی ملل متحد غیر از نادیده گرفتن نصف نفوس کشور، از آنجاییکه خلع سلاح باندهای مسلح پلید را تضمین نمی‌تواند قطعاً محکوم به شکست است.

«راوا» از همه‌ی زنان دنیا خواست تا عناصر بنیادگرا را در افغانستان که مردان و زنان راکشتار می‌کنند، افشاء سازند.

«راوا» همچنان متعهد شد تا علیه طاعون بنیادگرایی که نه‌تنها افغانستان را ویران نمود بلکه مکروب مهلک آن کشورهای همسایه‌ی ایران و پاکستان را نیز متأثر کرده است، مبارزه کند.□

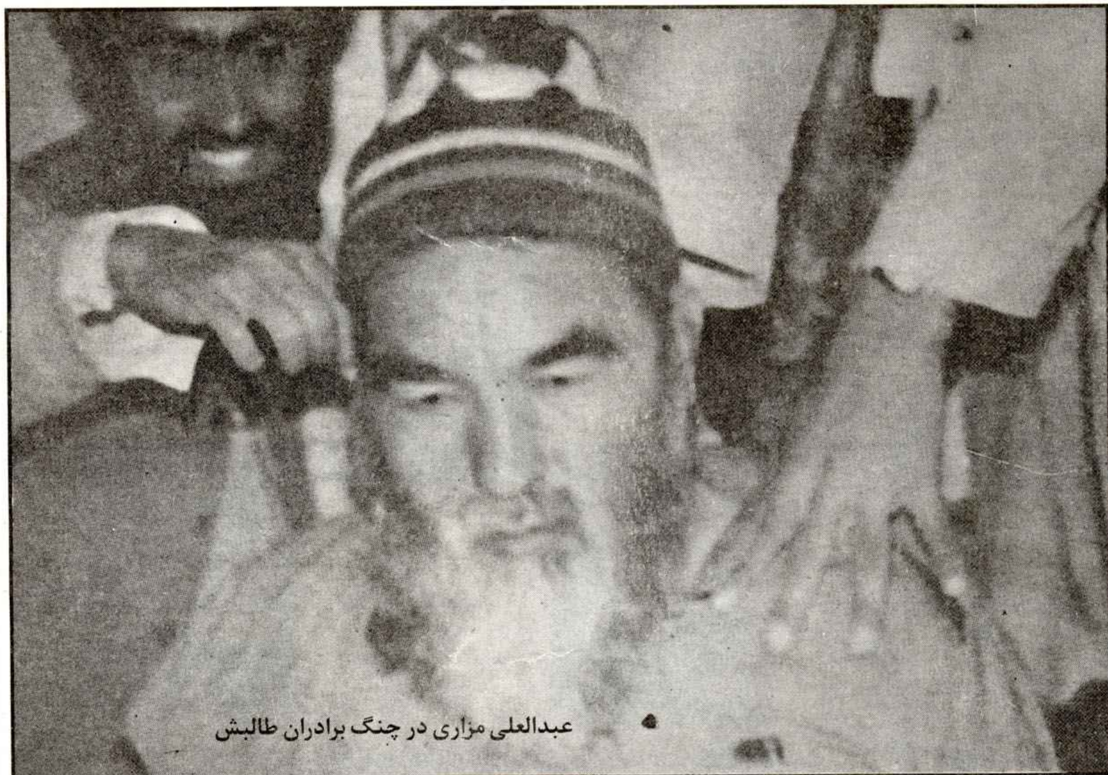
اهریمن زشتخو همان است هنوز
وز هر نفسش مرگ، وزان است هنوز
سرخابهٔ صبح و شام، در پلک افق
خونابهٔ چشم مادران است هنوز.

م.آزرم

Revolutionary Association of the Women of Afghanistan
RAWA
جمعیت انقلابی زنان افغانستان

PAYAM-E-ZAN (The Message of Woman)
A Publication of the Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA)
No.40, July 1995

عبدالعلی مزاری در چنگ برادران طالبش

دیروز این دستهای جنایتکار، گلوی برادر خیانتکار «دینی و جهادی و قیادیش» عبدالعلی مزاری را پاره کرد. آیا فردا همین دستها گلوی گلبدین، سیاف، ربانی و شرکاء را هم خواهد درید یا اینکه در خیانت و تبهکاری بر ضد میهن و مردم ما، با همگی یا عده‌ای از آنان گره خواهد خورد؟